

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

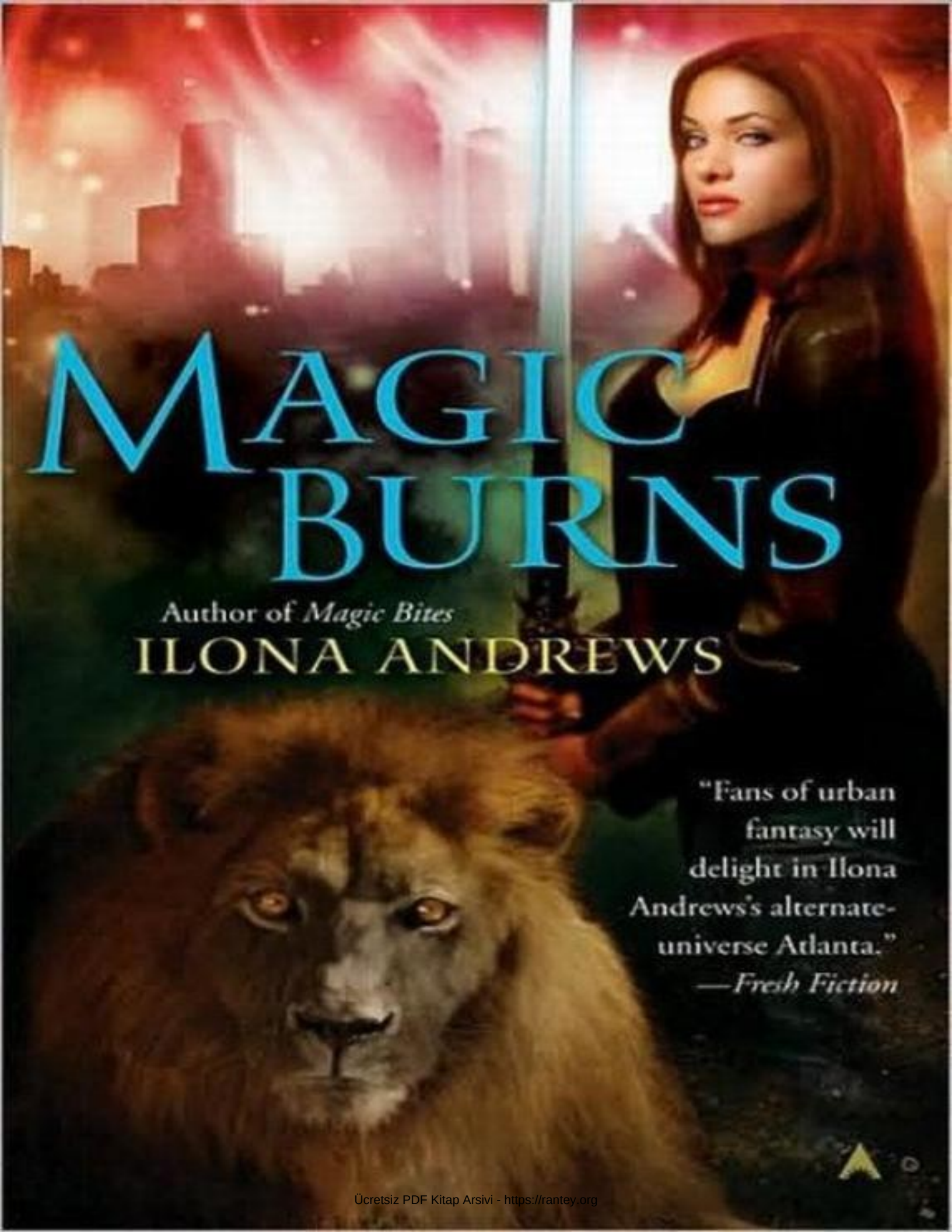
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

MAGIC BURNS

Author of *Magic Bites*
ILONA ANDREWS

"Fans of urban
fantasy will
delight in Ilona
Andrews's alternate-
universe Atlanta."
—*Fresh Fiction*

İçindekiler

[Bölüm 1](#) [Bölüm 2](#)
[Bölüm 3](#) [Bölüm 4](#)
[Bölüm 5](#) [Bölüm 6](#)
[Bölüm 7](#) [Bölüm 8](#)
[Bölüm 9](#) [Bölüm](#)
[10](#) [Bölüm 11](#)
[Bölüm 12](#) [Bölüm](#)
[13](#) [Bölüm 14](#)
[Bölüm 15](#) [Bölüm](#)
[16](#) [Bölüm 17](#)
[Bölüm 18](#) [Bölüm](#)
[19](#) [Bölüm 20](#)
[Bölüm 21](#) [Bölüm](#)
[22](#) [Bölüm 23](#)
[Bölüm 24](#) [Bölüm](#)
[25](#) [Sonsöz](#)

Sihirli Yanıklar

Kate Daniels Serisi Kitap II

Ilona Andrews

Merhum David Gemmell'e.
Kitaplarınızla bana ilham verdiniz.
Sizinle tanışmak benim
hayalimdi ve vefatınızdan derin
üzüntü duyuyorum.

Teşekkür

Pek çok insana minnettarım:

Editörüm Anne Sowards, bilgeliğiniz, rehberliğiniz ve en önemlisi bir yazar olarak yeteneğime olan inancınız için teşekkür ederim. Bir karmaşayı aldın ve onu bir kitap haline getirdin.

Teşekkürler, Rachel Vater, menajerim, müşterilerinize yorulmak bilmeyen bağlılığınız için. Bir yazarın kariyerinin başına gelebilecek en iyi şeysiniz.

Ace'in editör asistanı ve muhtemelen dünyanın gelmiş geçmiş en sabırlı kadını olan Cam Dufty, düzeltmeler ve daha milyonlarca şey için yardımın için teşekkür ederim. Sana bir çikolatalı martini borçluyum.

İç metin tasarımcısı Kristin del Rosario'ya muhteşem mizanpajı ve kitabı gerçeğe dönüştürdüğü için teşekkür ederiz.

Muhteşem kapak tasarımı için sanat yönetmeni Judy Murello'ya ve muhteşem kapak resmi için sanatçı Chad Michael Ward'a teşekkür ederiz.

Ace'in reklamcısı Valerie Cortes'e Kate Daniels serisindeki kitapları yorulmadan tanıttığı için teşekkür ederim.

Beta taslaklarıma katlanan tüm cömert insanlara, bu kitabı başladığından çok daha iyi hale getirdikleri için teşekkür ederim: Charlene Amsden, Bianca Bradley, Susan E. Curnow, Shannon Franks, Elizabeth Hull, Jackie M., Jill Myles, Reece Notley, Lizane Palmer, May, S.

K. S. Perry, G. Jules Reynolds, Lys Rian, Melissa Sawmiller, Sonya Shannon, P. J. Thompson, Heidi Tallentine ve Amber van Dyk.

Son olarak, Kate serisini okuyan herkese teşekkür ederim. E-postalarınız devam etmemi sağlıyor.

Bölüm 1

Gecenin bir yarısı telefon çaldı. Sihirli dalga tüm hızıyla devam ediyordu ve telefonun çalışmaması gerekiyordu, ama yine de çaldı, tekrar tekrar, görmezden gelindiğim için öfkeliydi, sonunda uzanıp telefonu açana kadar.

"Yehmmm?"

"Kalk ve parla, Kate." Hattaki pürüzsüz, kültürlü ses ince, zarif, yakışıklı bir adamı çağırıyordu, Jim'in olmadığı her şeyi. En azından insan haliyle.

Gözlerimi odanın karşısındaki kurmalı saate bakacak kadar açtım. "Sabahın ikisi. Bazılarımız gece boyunca uyur."

"Bir işim var," dedi Jim.

Yatakta doğruldum, tamamen uyanıktım. Bir iş iyiydi, paraya ihtiyacım vardı. "Yarısı."

"Üçüncü."

"Yarısı."

"Yüzde otuz beş." Jim'in sesi sertleşti.

"Yarısı."

Eski Lonca ortağım bu konuyu düşünürken telefon sessizliğe gömüldü. "Tamam, kırk."

Telefonu kapattım. Yatak odası sessizdi. Perdelerim açıktı ve ay ışığı pencereyi koruyan metal ızgaradan odanın içine süzülüyordu. Ay ışığı bir katalizör görevi görüyor ve metal parmaklıklar, alaşımdaki gümüşün koruma büyüsüyle etkileşime girdiği zayıf mavimsi bir patinayla parlıyordu. Parmaklıkların ötesinde Atlanta, karanlık ve aldatıcı bir şekilde huzurlu, efsanevi bir canavar gibi uyuyordu. Büyü dalgası kaçınılmaz olarak sona erdiğinde, canavar bir elektrik ışığı patlaması ve muhtemelen silah sesleriyle uyanacaktı.

Gardiyanım bir kurşunu durduramazdı ama sihirli tehlikeli maddeyi yatak odamdan uzak tutuyordu ve bu da yeterince iyiydi.

Telefon çaldı. Açmadan önce iki kez çalmasına izin verdim.

"Peki." Jim'in sesinde biraz hırıltı vardı. "Yarım."

"Neredesin sen?"

"Park yerinde, pencerenin altında, Kate."

Ankesörlü telefonda arıyordum, ki bu da çalışmamalıydı. Böyle bir durum için yatağın yanına bıraktığım kıyafetlerime uzandım. "İş nedir?"

"Kundakçı bir kaçık."

* * * *

Kırk beş dakika sonra, bir yeraltı garajında dolambaçlı yollardan geçiyor ve nefesimin altında Jim'e küfrediyordum. Işıklar sihirle kapatıldığı için elimi burnumun önünde göremiyordum.

Garajın zifiri karanlık derinliğinde bir ateş topu patladı. Kocaman, şiddetli kırmızı ve sarı renklerle çalkalanarak bana doğru kükredi. Beton desteğin arkasına atladım, fırlatma bıçağım ellerimde ter içindeydi. Isı beni yıkadı. Bir an nefes alamadım, sonra ateş yanımdan hızla geçerek kıvılcım patlamasıyla duvara çarptı.

Garajın derinliklerinden ince, neşeli bir kıkırtı yayıldı. Desteğin arkasından sesin geldiği yöne doğru baktım. Karanlıktan başka bir şey yoktu. İhtiyacın olduğunda teknik vardiya neredeydi?

Karşımda, bir sonraki destek sırasındaki Jim elini kaldırdı ve parmaklarını birkaç kez başparmağına dokundurarak açılıp kapanan bir gagayı taklit etti. Pazarlık. Dört kişiyi tüten ete çevirmiş bir deliyle anlaşmamı istiyordu. Tamam. Bunu yapabilirim.

"Pekâlâ, Jeremy!" Gecenin karanlığında bağırdım. "Semenderi bana ver, ben de senin kafanı kesmeyeyim!"

Jim elini yüzüne götürdü ve biraz titredi. Güldüğünü sandım ama emin olamadım. Onun aksine ben gelişmiş gece görüşüne sahip değildim.

Jeremy'nin kıkırdaması histerik bir kreşendoya ulaştı. "Aptal orospu!"

Jim destekten sıyrıldı ve Jeremy'nin sesini takip ederek karanlığın içinde eridi. Görüşü düşük ışıktaki benimkinden daha iyi çalışıyordu ama mutlak karanlıkta görüşü bile başarısız oluyordu. Sesle avlanmak zorundaydı, bu da Jeremy'yi konuşturmam gerektiği anlamına geliyordu. Jim Jeremy'nin melodik sesini takip ederken, Jeremy de beni takip ediyordu.

Endişelenecek bir şey yok, sadece büyülü camdan bir küre içinde bir semenderle silahlanmış ve Atlanta'dan geriye kalanları ateşe vermeye niyetli katil bir piroman. Önemli olan semenderin küresini güvende tutmaktır. Eğer o şey kırılırsa, adım Bayan O'Leary'nin ineğinden daha ünlü olacaktır.

"Lanet olsun Jeremy, kelime dağarcığının üzerinde çalışmalısın. Bana o kadar güzel isim takıyorsun ve bulabildiğin en iyi isim kaltak mı? Kendine zarar vermeden semenderi bana ver."

"Sikimi yala... fahişe!"

Sol tarafımda küçük bir kıvılcım parladı. Karanlıkta asılı kalarak hem semenderin ağzının pullu hatlarını hem de Jeremy'nin cam küreyi sıkıca kavrayan ellerini aydınlattı. Büyülü cam yarıldı ve kıvılcım püskürdü. Hava küçük enerji paketine çarptı ve kıvılcım patlayarak bir ateş topuna dönüştü.

Ateş betona çarptığı anda desteğin arkasına saklandım. Alevler iki yanımdan geçip gitti. Sülfürün keskin kokusu burun deliklerimi yaktı.

"O son ateş topu beni bir mille ıskaladı. Diğer semenderinle de mi kurusıkı atıyorsun Jeremy?"

"Bok ye ve öl!"

Jim şimdiye kadar ona yaklaşmış olmalıydı. Açık alana çıktım. "Hadi, seni beyinsiz sümüklü bok! Hiçbir şeyi doğru yapamıyor musun?"

Alevleri gördüm, yana doğru hamle yaptım ve yuvarlanarak yere düştüm. Üstümdeki ateş öfkeli bir hayvan gibi uluyordu. Bıçağın sapı parmaklarımı yaktı. Ciğerlerimdeki hava

sıcağa dönüştü ve gözlerim sulandı. Yüzümü tozlu betona bastırdım, daha fazla ısınmaması için dua ettim ve sonra aniden bitti.

Siktir et. Ayağa fırladım ve Jeremy'ye doğru hücum ettim. Semender kürenin içinde parladı. Camın üzerinde Jeremy'nin çarpık gülümsemesini yakaladım. Jim'in karanlık elleri Jeremy'nin boğazına sarılınca gülümseme soldu. Kundakçı yere yığıldı, küre zayıflamış parmaklarının arasından yuvarlandı...

Ona doğru daldım, çimentonun üç santim üzerinde yakaladım ve kendimi semenderle yüz yüze buldum. Yakut kırmızısı gözler bana hafif bir merakla baktı, siyah dudaklar ayrıldı ve semenderin ağzından uzun, örümcek ağı inceliğinde bir dil süzülerek burnumun yansımasındaki kürenin camını öptü. Merhaba, ben de seni seviyorum.

Zekice dizlerimin üzerine çöktüm ve sonra ayağa kalktım. Semenderin varlığı zihnimi çekiştiriyordu, tıpkı okşanmak için sırtını eğen aşırı hevesli bir kedi yavrusu gibi memnun etmeye hevesliydi. Alevlerin ve sıcaklığın görüntüleri önümde dalgalandı. Hadi bir şeyler yakalım... Zihinsel kepenklerimi kapattım ve onu zihnimin dışına kilitledim. Yakmayalım.

Jim Jeremy'yi tutuşunu gevşetti ve kundakçı ıslak bir battaniye gibi yere yığıldı. Gözlerinin akı, bir anlık şaşkınlıkla ölüme yakalanmış, gevşemiş yüzünden tavana bakıyordu. Bunun için nabız kontrolüne gerek yoktu. Kahretsin. Yakalama bonusu gitti.

"Canlı olarak tercih edilen bir ödül olduğunu söylemiştin," diye mırıldandım. Yaşayan Jeremy cesedinden çok daha değerliydi. Yine de paramızı alacaktık ama paranın üçte birine el sallayarak veda etmiştik.

"Öyle." Jim cesedi yan çevirerek Jeremy'nin sırtını ortaya çıkardı. Jeremy'nin omuz bıçaklarının arasından, ucu üç siyah tüyle kaplı ince bir metal shaft çıkıyordu. Zihnim bunun anlamını sindirmeye vakit bulamadan semenderi kucaklayarak güverteye çıktım. Jim her nasılsa oraya benden önce varmıştı.

Kasvetin içine baktık. Karanlık ve sessizlik.

Birisi hedefimizi yaylı tüfekte vurmuş. Bizi de öldürebilirdi. Cesedin yanında en az dört saniye durmuştuk. İki el ateş etmek için fazlasıyla yeterli bir süre. Jim'e dokundum ve burnuma dokundum. Başını salladı. Havadaki o kadar sülfürden sonra yüzüne püskürtmeler kokarcanın kokusunu bile alamazdı herhalde. Kıpırdamadan yattım ve sessizce nefes almaya çalıştım. Dinlemek en iyi seçeneğimizdi.

Bir dakika uzun, ağdalı ve sessiz geçti. Jim yavaşça çömeldi ve sola doğru başını salladı. Kapının sağda olduğuna dair belli belirsiz bir his vardı içimde, ama karanlıkta bilinmeyen bir yaylı tüfekçi beklerken Jim'in hislerine kendiminkilerden daha çok güvenirdim.

Jim, Jeremy'nin cesedini kavradı, omzuna astı ve alçaktan eğilerek hızlıca koşmaya başladık, o önde, ben, karanlığın içinde yarı kör, biraz arkada. Beton destekler yanımızdan geçti, bir, iki, üç, dört. Teknoloji çarptı ve ben kaldırdığım ayağımı yere koyamadan, sihir dünyadan çekildi ve ardında hırpalanmış teknolojiyi bıraktı. Tavandaki floresan lambalar bir vızıltıyla yanıp sönererek canlandı ve garajı insan yapımı zayıf bir ışıltıyla yıkadı. Çıkışın siyah dikdörtgeni önümüzde bir metre kadar açıldı. Jim içine daldı. Ben sola, en yakın desteğin arkasına atladım. Kürenin içindeki semender parlamayı kesti ve zararsız siyah bir kertenkele gibi görünerek uykuya daldı. Uzun menzilli silahım yorulmuştu.

Onu yere bıraktım ve Slayer'ı kılıfından çıkardım. Semenderler zaten fazla abartılıyor.

Jim kapı aralığından, "Gitti," dedi ve arkamı işaret etti.

Döndüm. Arka taraftaki beton duvar yıkılmış, muhtemelen caddeye çıkan dar bir geçit ortaya çıkmıştı. O haklıydı. Eğer okçu bizi öldürmek istiyorsa, bunu yapmak için bolca zamanı vardı.

"Yani hedefimizi vurup gitti mi?"

"Öyle görünüyor."

"Anlamıyorum."

Jim başını salladı. "Senin etrafında hep garip şeyler oluyor."

"Bu senin işindi, benim değil."

Kapının üstünden bir kıvılcım yağmuru düştü ve yeşil bir ÇIKIŞ işareti canlandı.

Jim bir an ona baktı, yüz hatları belirgin bir kedi ifadesiyle büküldü, tiksinti ve kadercilik bir araya geldi ve başını tekrar salladı.

"Sırtındaki cıvata benim!" Ben seslendim. "Buyurun."

Jim'in çağrı cihazı çaldı. Kontrol etti ve yüzüne tanıdık, nötr bir maske kayd.

"Hayır, yapamazsın! Onu tek başıma taşıyamam."

"Toparlan." Çıkışa doğru yöneldi.

"Jim!"

Boş kapı aralığına bir şeyler fırlatma isteğimi bastırdım. Sürü Konseyi'nde görev yapan bir adamla çalışmayı kabul ettiğim için haklıydım. Jim kötü bir arkadaş değildi. Sadece şekil değiştirenler için sürü işleri her zaman öncelikliydi. Birden ona kadar bir ölçekte, Sürü on birdi ve diğer her şey birdi.

Yerde bir patates çuvalı gibi yatan ölü Jeremy'ye baktım. Muhtemelen yüz elli kiloluk ölü bir ağırlıktı. Onu ve semenderi aynı anda taşımamın imkânı yoktu. Semenderi başıboş bırakmamın da bir yolu yoktu. Büyü her an vurabilir ve küçük kertenkeleyi ateşe verebilirdi. Ayrıca, keskin nişancı hâlâ etrafta olabilirdi. Buradan hemen çıkmam gerekiyordu.

Jeremy ve semender, her biri dört bin dolar değerinde. Artık Lonca için çok fazla iş yapmıyordum ve bu büyüklükteki işler çok sık karşıma çıkmıyordu. Jim'le ikiye bölünse bile, ödül iki ay boyunca iki ipoteğimi karşılayabilirdi. Dört bin doları yerde bırakma düşüncesi beni fiziksel olarak hasta ediyordu.

Jeremy'ye baktım. Semender'e baktım. Seçenekler, seçenekler.

* * * *

Paralı asker loncasının ödül memuru, kısa boylu, siyah saçlı bir adam, Jeremy'nin tezgâhtaki kafasına baktı. "Geri kalanı nerede?"

"Ufak bir lojistik sorunum vardı."

Tezgâhtarın yüzü geniş bir gülümsemeyle ikiye ayrıldı. "Jim seni kaçırdı, değil mi? O zaman bu bir yakalama bileti olacak?"

"İki bilet." Jim pisliğin teki olabilirdi ama onu payından mahrum bırakmazdım. Yakalama biletini alacaktı, bu da ona ödülün yarısını kazandıracaktı.

Tezgâhtar, "Kate, sen kolay lokma birisin," dedi.

Tezgâhın üzerine eğildim ve ona en dengesiz gülümsememi sundum. "İtip düşüp düşmediğimi görmek ister misin?"

"Hayır, teşekkürler." Tezgâhtar elindeki form yığınının tezgâhın üzerine bıraktı. "Bunları doldurun."

Bir santim kalınlığındaki evrak yığını beni bir saat boyunca meşgul edeceçe benziyordu. Lonca'nın kuralları oldukça gevşekti -paralı askerlerden oluşan bir örgüt oldukları için kâr etmekten başka bir şeyle ilgilenmiyorlardı- ama ölümün polise bildirilmesi gerekiyordu ve bu da bürokrasi gerektiriyordu. Jeremy'nin hayatının küçük önemi, başının üzerindeki fiyata ve bir kağıt parçasındaki dikkatlice çerçevelenmiş bir sürü boşluğa indirgenmişti.

En üstteki forma kötü gözle baktım. "R20'yi doldurmak zorunda değilim."

"Doğru, artık Tarikat ile çalışıyorsunuz." Kâtip yığınının en üstünden sekiz sayfa saydı. "Al bakalım, sana VIP muamelesi."

"Yipee." Yığınımı kaydırdım.

"Hey, Kate, sana bir şey sormama izin ver."

Formlarımı doldurup eve gitmek ve biraz kestirmek istiyordum. "Kahretsın."

Tezgâhın altına uzandı. Paralı Askerler Loncası,

Buckhead'in kenarındaki eski bir Sheraton Oteli'nde kalıyordu.

Tezgâhtarın tezgâhı da önceki hayatında bir lobi bardı. Tezgâhtar koyu kahverengi bir şişe çıkardı ve bir shot bardağıyla birlikte önüne koydu.

"Neden, hayır, senin gizemli aşk iksirini içmeyeceğim."

Gülerek güldü. "Hennessy. İyi mal. Bilgi için ödeme yapacağım."

"Teşekkürler, ama ben içmem." En azından artık içmiyorum. Acil durumlar için dolabımda hâlâ bir şişe Boone's Farm sangria bulunduruyordum ama sert içkiler artık yoktu. "Sorunuz nedir?"

"Tarikat için çalışmak nasıl bir şey?"

"Katılmayı mı düşünüyorsun?"

"Hayır, bulunduğum yerden memnunum. Ama bir yeğenim var. Şövalye olmak istiyor."

"Kaç
yaşında?"

"On altı."

Mükemmel. Tarikat gençleri severdi. Beyinlerini yıkamak daha kolaydı. Bir sandalye çektim. "Bir bardak su alayım."

Bana su getirdi ve ben de yudumladım. "Temel olarak Tarikat bizim yaptığımızın aynısını yapıyor: sihirli tehlikeyi temizliyorlar. Diyelim ki bir büyü dalgasından sonra ağaçta bir harpy var. Önce polisleri arayacaksınız."

"Eğer aptalsan." Tezgâhtar sırtıttı.

Omuz silktim. "Polisler size federal adliyeyi yutmaya çalışan dev bir solucanla meşgul olduklarını söyler, harpiden uzak durmanızı ister ve müsait olduklarında dışarı çıkacaklarını söylerler. Her zamanki gibi. Siz de Lonca'yı ararsınız. Neden bekleyesiniz ki, üç yüz dolar karşılığında bir çift paralı asker hiç telaşlanmadan harpiyi yakalayacak ve hatta çocuğunuza şapkası için güzel bir kuyruk tüyü verecek, değil mi?"

"Doğru."

"Diyelim ki üç yüz dolarınız yok. Ya da işin kod 12 olduğunu, Lonca'nın alamayacağı kadar kötü olduğunu varsayalım. Elinizde hala bir Harpy var ve onun gitmesini istiyorsunuz. O zaman Tarikat'ı ararsınız, çünkü o kadar para almadıklarını duymuşsunuzdur. Senden kendi bölümlerine gelmeni istiyorlar, orada iyi bir şövalye

sizinle konuşuyor, gelirinizi tespit ediyor ve size iyi haberi veriyor: sizden elli dolar alıyorlar çünkü ödeyebileceğinizin bu kadar olduğunu tespit etmişler. Kısmet."

Tezgâhtar bana baktı. "Bunda ne var?"

"İşin püf noktası, size imzalamanız için bir kağıt veriyorlar, Tarikat'a karşı savunmanız. Ve orada büyük harflerle, bu davayla bağlantılı olarak ortaya çıkan insanlığa yönelik herhangi bir tehdidi ortadan kaldırmak için Tarikat'a yetki verdiğiniz yazıyor."

Merhametli Yardım Tarikatı adını iyi seçmişti. Genellikle kılıcın ucuyla ya da bir kurşunun yakıcılığıyla merhametli yardım sağlarlardı. Sorun şuydu ki, bazen istediğinizden daha fazla yardım alıyordunuz.

"Diyelim ki savunmayı imzaladınız. Şövalyeler dışarı çıkıyor ve harpiyi gözlemliyor. Aynı zamanda, o lanet şeyi her gördüğünüzde yaşlı bunak teyzenizin ortadan kaybolduğunu fark ediyorsunuz. Bu yüzden yaşlı kadını izliyorsunuz ve sihirli dalganın vurduğu ve bir harpiye dönüştüğü kesin. Şövalyelere her şeyi iptal etmek istediğinizi söylüyorsunuz - teyzenizi seviyorsunuz ve zaten o ağaçta oturmaktan zarar görmüyor. Şövalyeler sana harpilerin yüzde beşinin pençelerinde ölümcül bir hastalık taşıdığını ve teyzenin insanlık için bir tehlike olduğuna karar verdiklerini söylüyorlar. Sinirleniyorsunuz, bağırıyorsunuz, polisi arıyorsunuz ama polisler size her şeyin yasal olduğunu, yapabilecekleri bir şey olmadığını ve ayrıca Tarikat'ın zaten kolluk kuvvetlerinin bir parçası olduğunu söylüyor. Teyzeni hapse atacağına söz veriyorsun. Rüşvet vermeyi denersiniz. Çocuklarınızı gösterip yaşlı kadını ne kadar çok sevdiklerini anlatıyorsunuz. Ağlarsınız. Yalvarırsınız. Ama hiçbir şey işe yaramaz." Bardağımı boşalttım. "Tarikat için çalışmak da böyle bir şey işte."

Tezgâhtar kendine bir shot doldurdu ve boğazından aşağı attı. "Bu gerçekten oldu mu?"

"Evet."

"Yaşlı kadını öldürdüler mi?"

"Evet."

"Tanrım."

"Eğer yeğeniniz bunu yapabileceğini düşünüyorsa, ona Akademi'ye başvurmasını söyleyin. Bunun için iyi bir yaşta. Fiziksel olarak zor ve akademik yükü oldukça fazla, ama isteği varsa başaracaktır."

"Nereden biliyorsun?"

Elimdeki desteyi tezgâhtan aldım. "Çocukken vasim beni okula kaydettirmişti. O bir şövalye diviner'dı."

"Yok artık. Ne kadar dayandın?"

"İki yıl. Zihinsel kondisyon dışında her şeyde iyiydim. Otorite sorunlarım var." Görevliye el salladım ve evraklarımı karanlıktaki masalardan birine götürdüm.

Gerçek şu ki, iyi değildim. Harikaydım. Güç ölçeğinden geçtim. Elektrum seviyesinde bir yaver olarak sertifika aldım. Ama bundan nefret ettim. Tarikat mutlak adanmışlık gerektiriyordu ve benim zaten bir davam vardı. Dünyadaki en güçlü adamı öldürmek istiyordum ve bu tür bir arzu başka hiçbir şeye yer bırakmaz. Okulu bıraktım ve Paralı Askerler Birliği için çalışmaya başladım. Bu Greg'in kalbini kırdı.

Greg büyük bir muhafızdı, beni koruma kararlılığında fanatikti. Greg için Tarikat güvenli bir yerdi. Hedefim varlığımı öğrenirse beni öldürürdü ve ne Greg'in ne de benim ona karşı koyacak gücümüz vardı. En azından henüz. Tarikata katılmış olsaydım, bütün şövalyeler beni bu tehdide karşı korurdu. Ama buna değmezdi, bu yüzden Tarikat'la yollarımı ayırdım ve bir daha asla arkama bakmadım.

Ve sonra Greg öldürüldü. Katilini bulmak için Tarikat'a gittim ve kendimi onların soruşturmasına dahil ettim. Katili buldum ve öldürdüm. Tüyer ürpertici, iğrenç bir olaydı, şimdi Red Point Stalker davası olarak adlandırılıyor. Bu süreçte Akademi sicilim ortaya çıktı ve Tarikat beni geri istediğine karar verdi. Bu konuda da pek ince davranmadılar. Bir iş uydurdular - kendileri ve Paralı Askerler Loncası arasında bir irtibat - bana Greg'in ofisini, dosyalarını, küçük davalara bakma yetkisini ve düzenli bir maaş çeki vaat ettiler. Ben de kabul ettim. Bir kısmı suçluluk duygusuydu: Akademi'den ayrıldıktan sonra Greg'den uzak durmuştum. Bir kısmı da sağduyuydu:

Hem babamın Savannah yakınlarındaki evinin hem de Greg'in Atlanta'daki evinin ipotekleri vardı. İkisinden de vazgeçmek vücudumdan bir parça koparmak gibi olurdu. Lonca işleri iyi para kazandırıyor ama Savannah yakınlarında küçük bir bölgem vardı ve orada belki altı ayda bir büyük bir iş oluyordu. Düzenli paranın cazibesi çok güçlüydü.

Tarikat'la olan ilişkim uzun sürmeyecekti. Ama şimdilik işe yaradı. Henüz iki ödememi de aksatmamıştım ve bu formları doldurduğumda faturalarımı bir ya da iki ay daha ödeyebileceğimden emin olacaktım.

Akla gelebilecek her kağıt parçasına on kez TC kimlik numaramı yazdıktan sonra, "evet ya da hayır seçeneğini işaretleyin" anketine tabi tutuldum. Evet, nefsi müdafaa yaptım. Hayır, şüpheliyi etkisiz hale getirirken aşırı güç kullanıldığına inanmadım. Evet, şüphelinin kendim ve başkaları için yakın bir tehdit oluşturduğunu düşündüm. "Boşluğu doldurun" kısmına geldiğimde gözlerimin açık kalması için kibrit çöpüne ihtiyacım vardı. "Şüphelinin sizin tarafınızdan algılanan niyetini belirtin" bölümüne, "Tam bir kaçık olduğu için şehri yakma niyetindeydi" yazdım.

Sonunda Paralı Askerler Loncası'nın ağır, güçlendirilmiş çelik kapılarından dışarı adımımı attığımda, gökyüzü soluk griydi ve genellikle güneşin doğduğu anlamına gelen o özel renkteydi. En azından Jeremy'nin sırtındaki cıvatayı almıştım. Ve avansım sayesinde üç yüz dolar daha zengindim. Paranın geri kalanı polisler cinayeti onaylayana kadar beklemek zorunda kalacaktı. Kavşağa vardığımda, avansı çeşitli banknotlar arasında paylaştırmıştım. Para hâlâ cebimdeydi; elimi cebime attığımda, yıpranmış dört adet elli dolarlık ve beş adet yirmilik banknotun yumuşak kâğıdını hissediyordum ama para çoktan gitmişti.

Evrenin büyük gizemi.

* * * *

İki saat sonra, Tarikat'ın Atlanta şubesine gözlerim kan çanağı ve elimde kocaman bir fincan kahve ile girdim,

kahverengi bir kese kağıdına sarılmış ve dirseğimin altına sıkıca sıkıştırılmış gizemli cıvata. Ofis beni canlı renklerin bolluğuyla karşıladı: gri halı, gri duvarlar ve gri aydınlatma armatürleriyle uzun bir koridor. Ugh.

İçeri adımımı attığımda, sihir vurdu. Elektrik ışıkları söndü. Şişirilmiş fener tüpleri, içlerindeki yüklü hava büyüyle reaksiyona girdiğinde hafif bir mavi renkte parladı.

Bu son yirmi dört saat içindeki üçüncü dalgaydı. Büyü son birkaç gündür çılgına dönmüştü. Karar veremiyormuş gibi bir ileri bir geri gidip geliyordu.

Eski bir daktilonun hafif tıkırtısı boş ofiste yankılandı, şövalye koruyucunun kapısının yanındaki sekreter köşesinden geliyordu. "Günaydın, Maxine."

"Günaydın Kate," dedi kafamın içinde Maxine'in sesi. "Zor bir gece miydi?"

"Öyle de denebilir."

Ofisimin kapısını açtım. Tarikatın Atlanta Bölümü mümkün olduğunca göze çarpmamaya gayret ederdi ama ofisim onların standartlarına göre bile küçüktü. Bir küpten biraz daha büyüktü; bir masa, iki sandalye, bir sıra dosya dolabı ve birkaç kitap rafı ancak sığıyordu. Duvarlar gri boyanın bir başka parlak tonunu sergiliyordu.

Kapı aralığında durakladım, adımlarımın ortasında tutuklandım. Ofis Greg'den bana miras kalmıştı. Ölümünün üzerinden neredeyse dört ay geçmişti. Bunu şimdiye kadar atlatmış olmalıydım ama bazen, bu sabah olduğu gibi, kendimi içeri sokmakta zorlanıyordum. Hafızam, eğer içeri adım atarsam Greg'in elinde bir kitapla, sitem dolu ama asla kırıcı olmayan kara gözleriyle orada olacağına ısrar ediyordu. Kendimi içine soktuğum karmaşadan beni çekip çıkarmaya her zaman hazırdı. Ama bu bir yalandı. Greg ölmüştü. Önce annem, sonra babam, sonra da Greg. Değer verdiğim herkes şiddetli bir şekilde, büyük bir acı içinde öldü. Bir an durup düşünsem, dolunaydaki bir sürü kurdu gibi uluyor olurdum.

Gözlerimi kapattım, ofis ve içindeki Greg'le ilgili anılarımı temizlemeye çalıştım. Hata yaptım. Greg'in görüntüsü daha da canlandı.

Bir seksen yaptım ve koridordan cephaneliğe doğru yürüdüm. Yani ben bir korkaktım. Dava et beni.

Andrea bir bankta oturmuş tabancasını temizliyordu. Kısa boyluydu, güçlü bir vücuda sahipti ve insanların kasada ona hayat hikâyelerini anlatmak isteyecekleri türden bir yüzü vardı. Tarikat Tüzüğü'nü baştan sona biliyordu ve anlaşılması güç yönetmelikleri ezbere sayabilirdi. Telsizleri asla bağlantıyı kaybetmez, sihirli tarayıcısı asla arıza yapmaz ve ona bozuk bir alet getirdiğinizde ertesi gün tamamen çalışır ve temiz bir şekilde geri getirirdi.

Andrea sarışın başını kaldırdı ve eliyle bana küçük bir selam verdi. Sırtımdaki kınında duran kılıcım Slayer'ın güven verici ağırlığını hissederek biraz omuz silktim ve el sallayarak karşılık verdim. Metal bağımlılığını anlayabiliyordum. Bana bu işi getiren küçük maceradan sonra, Slayer'dan ayrılmaya hiç niyetim yoktu. Kılıcım olmadan birkaç dakika geçirince sinirleniyordum.

Andrea hâlâ ona baktığımı fark etti. "Bir şeye mi ihtiyacın var?"

"Bir arbalet okunu tanımlamam gerekiyor."

Sol elinin parmaklarıyla buraya gel işareti yaptı. "Ver."

Ben verdim. Andrea kağıdı çıkardı, sürgüyü çıkardı ve takdirle ıslık çaldı.

"Güzel."

Kan kırmızısı renginde ve üç siyah tüyle kaplı olan sürgünün uzunluğu yaklaşık iki fitti. Üç inç uzunluğundaki siyah çizgiler sapın hemen önünü işaretliyordu: toplam dokuz işaret.

"Bu bir karbon shaft. Bükülemez. Çok dayanıklı ve pahalı. Orta boy av hayvanlarını, geyikleri ve bazı ayıları vurmak için tasarlanmış 2216'ya benziyor..."

"İnsan." Duvara yaslandım ve kahvemi yudumladım.

"Evet." Andrea başını salladı. "İyi bir güç, hızdan önemli bir ödün vermeden iyi bir yörünge. Tam bir insan katili. Kafasına baksana, küçük, üç bıçaklı, yaklaşık yüz gram ağırlığında. Bana Wasp Boss serisini hatırlatıyor. Bazı insanlar mekanik geniş uçluları tercih ediyor ama iyi bir yaylı tüfekte ivmelenme çok ani oluyor, uçuş sırasında bıçaklar açılıyor ve isabet oranınız düşüyor. Eğer bir geniş uç seçecek olsaydım, bunun gibi bir şey seçerdim." Sürgüyü çevirerek pencereden gelen ışığın başın bıçakları üzerinde oynamasına izin verdi. "Elle bilenmiş. Bunu nereden buldun?"

Ona söyledim.

Kaşlarını çattı. "Yayın patladığını duymamış olman, muhtemelen bunun bir recurve olduğu anlamına geliyor. Bileşik yay, bırakıldığında 'tıngırdar'. Ateş edebilir miyim?" Başıyla uzak duvara sabitlenmiş, birkaç kat mantar panoyla kaplanmış, insan şeklindeki kâğıttan hedefi işaret etti.

"Elbette."

Büyü kalıntılarını minimumda tutmak için eldivenlerini giydi, tezgahı küçük bir arbalet aldı, doldurdu, salladı ve nişan alamayacak kadar hızlı bir şekilde ateş etti. Ok havada ısıklık çalarak ilerledi ve adamın alnının ortasına saplandı. Tam isabet. Ve işte buradaydım, silahla on metreden bir ineği vuramıyordum.

Fenerler titredi ve soldu. Duvarı, tozlu bir elektrik armatürü yumuşak sarı ışıkla parlıyordu. Büyü dalgası çekilmiş ve dünya büyüden teknolojiye geri dönmüştü. Andrea ve ben birbirimize baktık. Kimse değişimlerin süresini tahmin edemezdi: büyü istediği gibi gelir ve giderdi. Ama dalgalar nadiren bir saatten az sürerdi. Bu ne kadardı, on beş dakika mı?

"Bana mı öyle geliyor, yoksa her zamankinden daha mı fazla kayıyor?"

"Sen değilsin." Andrea'nın yüzü biraz sıkıntılı görünüyordu. Sürgüyü serbest bıraktı. "Büyü taraması yapmamı ister misin?"

"Eğer çok fazla sorun olmayacaksa." Sihrin zamanla dağılmak gibi sinir bozucu bir eğilimi vardı. Ne kadar erken yaparsan

Kanıtlarınızı tarayın, güçlü bir baskı alma şansınız o kadar artar.

"Sorun mu var?" Bana doğru eğildi. "İki aydır çevrimdışıyım. Bu beni öldürüyor. Beynimde örümcek ağları büyüyor." Parmağını sağ gözünün altına bastırarak alt göz kapağını aşağı çekti. "Kendin bak."

Güldüm. Andrea Batı'daki bir Bölüm için çalışıyordu ve sığır çiftliklerini basan bir Loup sürüsüyle başı derde girmişti. Loup'lar, insanlıklarının iç savaşını kaybetmiş, öldüren, tecavüz eden ve bir vahşetten diğerine öfkelenen çılgın yamyam şekil değiştiricilerdi, ta ki birileri dünyayı bu sefaletten kurtarana kadar.

Ne yazık ki, louplar da çok bulaşıcıydı. Andrea'nın ortağı şövalye hastalığa yakalanmış, loup olmuş ve beyinde Andrea'nın iki düzine kurşunuyla ölmüştü. Şekil değiştirenlerin ne kadar iyileşebileceğinin bir sınırı vardı ve Andrea iyi bir nişancıydı. Onu Atlanta'ya yerleştirdiler ve kanında Lycos Virüsü izi olmamasına ve kürk ve pençe çıkarma tehlikesi bulunmamasına rağmen Ted onu arka planda tuttu.

Andrea cıvatayı sihirli tarayıcıya götürdü, cam kapağı kaldırdı, cıvatayı seramik tepsinin üzerine kaydırды, küpü indirdi ve kolu çevirdi. Küp alçaldı ve m-tarayıcı döndü.

"Andrea?"

"Mmm?"

Kendimi aptal gibi hissederek, "Teknisyen geldi," dedim.

Yüzünü buruşturdu. "Oh, Tanrım. Muhtemelen hiçbir şey alamayacağım. Asla bilemezsin. Bazen teknoloji sırasında bile bazı kalıntı büyü izlerini çekebilirsiniz."

Küpe baktık. İkimiz de bunun nafîle olduğunu biliyorduk. Teknoloji sırasında iyi bir m-taraması elde etmek için büyüye gerçekten doymuş bir şeyi taramanız gerekirdi. Bir vücut parçası gibi. M-tarayıcı, sahibinin bir nesne üzerinde bıraktığı kalıntı büyü izlerini analiz eder ve bunları çeşitli renklerde basardı: insan için mavi, şekil değiştiren için yeşil, vampir için mor.

Renklerin tonu ve canlılığı farklı büyü türlerini gösterirdi ve bir m-taramasını doğru okumak pratikte bir sanat biçimiydi. Muhtemelen çok kısa bir süre tutulan bir cıvatadaki büyü izlerinin çok küçük olması kaçınılmazdı. Şehirde, teknoloji sırasında bu tür hafif büyü kalıntılarını kaydedebilecek kadar yüksek hızlı bir m-tarayıcısına sahip olan tek bir adam tanıyordum. Adı Saiman'dı. Sorun şu ki, ona gidersem, bu bana bir kol ve bir bacağa mal olacaktı.

Yazıcı cızırdadı. Andrea çıktıyı aldı ve bana döndü. Yüzü bir ton daha beyazlaşmıştı. Gümüşü mavinin geniş bir dilimi kâğıdı boydan boya kesiyordu. İlahi insan. Bu kendi başına dikkate değer bir şey değildi. Gücünü tanrıdan ya da dinden alan herkes insan ilahi olarak kaydedilirdi: Papa, Shaolin rahipleri, hatta bir şövalye-diviner olan Greg bile gümüş-mavi olarak kaydedilmişti. Sorun şu ki, bu teknolojiyle hiç m-taraması alamamamız gerekiyordu.

"Bu ne anlama geliyor? Bu şeyin üzerindeki kalıntı büyü inanılmaz derecede güçlü mü?"

Andrea başını salladı. "Büyü dalgaları son zamanlarda gerçekten düzensizleşti."

Birbirimize baktık. İkimiz de hızlı dalgaların ne anlama geldiğini biliyorduk: bir işaret fişegi. Ve benim bir işaret fişegine kafamda bir deliğe ihtiyacım varmış gibi ihtiyacım vardı.

"Bir dilekçe sahibiniz var," dedi Maxine'in sesi kafamın içinde. M-taramamı aldım ve ofisime gittim.

Bölüm 2

Masama indim. Bir işaret fişegi geliyordu. Eğer normal değişimler sihirli dalgalarsa, bir işaret fişegi sihirli bir tsunamiydi. Bir dizi sıg büyü dalgalanması olarak başlar, hızla alçalıp yükselir ama asla dünyayı terk etmezdi. Bu kısa dalgalar sırasında büyü tamamen düşmüyor, sonunda bizi muazzam bir dalgada boğana kadar daha güçlü ve daha güçlü bir şekilde geri geliyordu.

Teoriye göre büyü ve teknoloji eskiden bir denge içinde bir arada var olurmuş. Tıpkı bir dede saatinin sarkacının neredeyse hiç hareket etmemesi gibi. Ama sonra İnsanlık Çağı geldi ve insanlar ilerlemeden yaratıldı. Büyüyü aşırı geliştirdiler, sarkacı daha da uzağa ittiler, ta ki sarkaç yıkılana ve ileri geri sallanmaya başlayana kadar, beraberinde teknoloji dalgalarını da getirdi. Sonra da teknoloji, bir kez daha sinir bozucu İnsan'ın yardımıyla dünyayı aşırı doygunluğa ulaştırdı ve sarkaç bu kez büyü tarafına doğru tekrar sallandı. Büyüden teknolojiye bir önceki geçiş Demir Çağı'nın başlangıcında gerçekleşmişti. Şimdiki değişim ise neredeyse otuz yıl önce resmen başladı. Bir parlama ile başladı ve sonraki her parlamada dünyamızın daha büyük bir kısmı büyüye yenik düştü.

Patlamalar sırasında garip şeyler oldu. Büyü dalgalanması sadece iki ya da üç gün sürdü ama o günler öldürücüydü. Bir an için hâlâ bir deniz piyadesi olmayı diledim. Eve gidip tüm bu çılgınlıkların bitmesini bekleyebilirdim.

Kapı aralığında bir kadın belirdi - dilekçe sahibim. Uzun boylu ve doğal olarak zayıf insanların o söğüt gibi ince ve zarif haliyle, sadece çekici değil, muhteşemdi: güzel kesilmiş Asyalı gözler, mükemmel bir cilt, dolgun bir ağız ve parlak düz bir dalga halinde omuzlarına dökülen mavi-siyah saçlar. Elbisesi siyah ve yapışkandı. Ayakkabıları baldırlarımı ağrıtıyordu.

Tanıdık geliyordu ama onu daha önce nerede gördüğümü hatırlayamıyordum.

"Kate Daniels?" O benim. "Evet?"

"Benim adım Myong Williams."

Beceriksizce el sıkıştık. "Lütfen, oturun."

Müşterinin koltuğuna oturdu ve kumaştan bir fısıltıyla bir bacağı diğerinin üzerinden geçirdi.

"Bu zevki neye borçluyum?"

Tereddüt etti, bacaklarını daha iyi göstermek için bilinçsizce yeniden konumlandırdı. "Senden bir iyilik istemeye geldim."

"Ne türden?" "Kişisel."

Sessizliğe gömüldü. Durma noktasına gelmiştik.

Beynimde bir şey tıklandı. "Seni daha önce nerede gördüğümü hatırlıyorum. Sen Curran'ın..."-sevgilisi, metresi, ballı tavşanı-"önemli diğer kişisisin." Yüce Tanrım, Canavar Lordu'nun cariyesi benden ne isteyebilirdi ki?

Myong, "Artık birlikte değiliz," dedi.

Onun sorunu Curran'la bağlantılı değildi. Güzel. Harika. Muhteşem. Canavar Lordu ile aramda ne kadar mesafe olursa, bu herkes için o kadar iyi olacaktı. Red Point Stalker davasında birlikte çalışmıştık ve neredeyse birbirimizi öldürüyorduk.

Myong sandalyesinde kıpırdandı, parmaklarının sıradan bir hareketiyle elbisesinin eteklerini düzeltti ve özenle cilalanmış kaşlarını çattı. "Sen ve Maximillian..."

Max'in adının geçmesi biraz tedirginlik yarattı. Onu unuttuğumu sanmıştım. Greg'in ölümüyle ilgili soruşturma sırasında tanışmıştık. Yakışıklı, zeki, zaman zaman nazik ve benimle çok ilgilenen biriydi. İstemiştim... Ne istediğimden emin değildim. Yakınlık. Seks. Eve gelebileceğim birini. Sonu iyi bitmedi. Aslında, muhtemelen benden nefret ediyordu. "Max ve ben de artık birlikte değiliz."

Myong başını salladı. "Biliyorum. Biz nişanlıyız."

Bunu tam olarak anlayamadım. "Kim?"

"Maximillian Crest ve ben. Evlenmek üzere nişanlandık."

Dünya kulaklarının üzerinde duruyordu. "Şunu açıklığa kavuşturalım. Sen ve benim-" Eski erkek arkadaşım demek yanlış olurdu çünkü teknik olarak hiçbir zaman bir çift olmadık. "Olabilirdi" demek aptalcaydı. "Sen ve Max birlikte misiniz?"

"Evet."

En hafif tabiriyle garipti. Kıskançlık hissetmiyordum ama onunla konuşmak beni rahatsız ediyordu ve nedenini tam olarak kestiremiyordum. Dudaklarımı gülümsemeye zorladım ve arkama yaslandım. "Tebrikler. Benden ne istiyorsun?"

Myong rahatsız görünüyordu. "Curran'dan izin almak adettendir."

"Yani Crest'le evlenmeni onaylamak zorunda mı? Curran'la artık birlikte olmasanız bile mi?" "Evet. Ben sürünün bir üyesiyim."

Bu her şeyi açıklıyordu. Curran şekil değiştiren sürüsünü demir bir yumrukla yönetiyordu. Güneydoğu'daki her şekil değiştiren ona lord derdi. Tabii o şekil değiştiren bir loup değilse, bu durumda genellikle Canavar Lordu onu parçalara ayırmadan önce Curran'a bir şey deme şansı bulamazdı. Ona baktım ve kaşlarımı kaldırdım. "Tilki mi?"

İç çekti. "Herkes böyle düşünüyor. Bir vizona dönüşüyorum."

Bir weremink hayal etmeye çalıştım ama başaramadım. Yine de Crest'in ilgisini çekebilirdi. "Bana hâlâ neden burada olduğunu söylemedin."

"Curran'a sordum," dedi.

"O da hayır mı dedi?"

"Hayır. Hiçbir şey söylemedi. İki ay oldu." Myong öne doğru eğildi, ellerini birbirine kavuşturdu. "Alfa'm bu soruyu Curran'a yöneltmeyi reddediyor. Benim için lorduma sorabileceğini umuyordum."

"Ben mi?"

"Onun üzerinde belli bir etkiniz var. Onun hayatını kurtardın."

Beni çok korkutan eski sevgilin/cinayete meyilli şekil değiştiriciden "eski olabilirdi" erkek arkadaşımın evlenmene izin vermesini istememi mi istiyorsun? Şaka yapıyor olmalısın. "Bence onun benim hakkımdaki düşüncelerini abartıyorsun."

"Lütfen." Myong dudağını ısırıldı. Sol elinin parmakları sağ elinin parmaklarını kavradı ve bükte, bileğindeki yara izinin küçük, sivri beyaz çizgisini ortaya çıkardı. Sol elini kullanıyordu. Muhtemelen gümüş bir bıçakla kendi bileğini kesmişti; dramatik bir jestti ve tamamen boşunaydı. Bir şekil değiştirenin kanını kurutmak için üç santimlik bir kesikten fazlası gerekirdi. Bana bakıyordu, görünüşe göre ellerinin ne yaptığının farkında değildi. "Max anlayacağını söylemişti."

Oh, lanet olsun. Kendisi gelmedi, değil mi?

Ona baktım. Dengesi bozulmuş gibiydi, sanki biri bacaklarını altından çekmiş gibiydi ama henüz yere düşmemişti. Yüzünde tam olarak aynı ifadeyi üç ay önce de görmüştüm. Red Point Stalker'ın Pack Keep'i aramasından hemen sonra olmuştu. Curran ve ben sonunda onun kim olduğunu bulmuştuk ve o da bu durumdan hiç memnun değildi. Sapık, Curran'ın tek bir iniltiyi bile kaçırmaması için bir kadının ağzına telefon tutmuş ve kadın ölene kadar onu parçalara ayırmıştı. Kadın Curran'ın eski sevgililerinden biriydi. Görüşmeye katılmışım ve ağlamamaya çalışarak odama dönerken, açık kapı aralığından Myong'u gördüm, kendine sarılmıştı, yüzünde tam bir çaresizlik ifadesi vardı.

Bu hatırlamayla birlikte içimi bir his kapladı; burnumun dibindeki göremeyecek kadar aptal olduğuma, korktuğuma, takip edildiğime ve yalnız olduğuma, kuşatma altındaki şehirde oradan oraya koşturduğuma, etrafımda insanlar ölürken bir hatadan diğerine savrulduğuma dair bir his. Beni boğazımdan yakaladı. Nabzım hızlandı ve her şeyin bittiğini kendime hatırlatarak yutkundum. O zamanlar, ben boğulurken, Crest bana

ve neredeyse onu da kendimle birlikte sürükleyecektim. Mutlu olmayı hak ediyordu. Bensiz.

"Soracağım," dedim.

Nefes verdi. "Teşekkür ederim."

"Curran'ı ikna edebilir miyim bilmiyorum. Lordunuz ve ben birbirimizi çileden çıkarmaya meyilliyiz." Ve her karşılaşmamızda, bana ait bir şey kırıldı. Kaburgalarım, çatım, çekicim.

Son kısmı duymadı. "Yapabileceğimizi biliyorum. Çok teşekkür ederiz. Çok minnettarsınız."

Maxine'in sesi zihnimde "Geliyor," diye uyardı.

Ofisimin kapısında tanıdık, sırık gibi bir adam belirdi. Beş on yaşlarında, soluk bir kot pantolon ve açık renk bir tişört giymişti. Kahverengimsi saçları çok kısa kesilmişti. Taze, temiz kesimli bir yüzü ve utanç verici derecede uzun kirpiklerle çerçevelenmiş kadife kahverengi gözleri vardı. Erkeksi kare çenesi olmasaydı, "güzel" sınırında olurdu. İşin iyi tarafı, bir oda dolusu ergen kızla kavga etmek zorunda kalırsa, sadece birkaç kez göz kırpması yeterliydi ve hepsi bayılırdı.

Ama güzelliği ve dumanlı gözleri yanıltıcıydı. Derek bir katildi. On sekiz yılda, bazı insanların yarım yüzyıla sığdırdığından daha fazla acı görmüştü ve bu onu jilet gibi keskinleştirmişti. Onu Kırmızı Nokta'dan beri görmemiştim, koca ağzım ona beni korumak için kan yemini ettirmeyi başarmıştı. Curran o zamandan beri onu yemininden azat etmişti ama kanla mühürlenmiş bir yemin öylece yok olup gitmiyordu. Etkileri devam etti. Bu, Sürü'nün hiyerarşisiyle ilk ve son kez uğraşışımdı.

"Kate, merhaba." Derek nazikçe söyledi. "Myong? Burada ne işin var?"

Myong sandalyesinden sıçradı ve iki büküm oldu. Sanki bir yumruk bekliyormuş gibi omuzları kamburlaştı, başı öne eğildi ve dizleri büküldü. Yere baktı.

Hayvan formunda olsaydı, eminim altına işerdi.

Tamam o zaman, sanırım Sürü'nün emir komuta zincirinde kimin daha yüksekte olduğunu biliyorduk.

"Ona cevap vermek zorunda değilsiniz," dedim. "Tarikatın bir temsilcisine açıklanan bilgiler, bir mahkeme tarafından celp edilmediği sürece gizlidir."

Orada öylece durdu ve yere baktı. Bu benim için çok fazlaydı.

"Gidebilirsin," dedim.

Ofisten kaçtı. Bir saniye sonra sahanlığa açılan kapı arkasından kapandı. Eminim merdivenlerden dışarıya doğru koşuyordu. Umarım o topuklu ayakkabılarla bacaklarını kırmaz. Kemiklerinin iyileşmesi iki hafta sürebilir.

"İçeri girebilir miyim?" Derek sordu.

İki müşteri sandalyesinden birini işaret ettim. "Myong senden neden korkuyor?"

Oturdu ve omuz silkti. "Sadece tahmin edebilirim." "Yap."

"Artık doğrudan Curran için çalışıyorum. Muhtemelen ispiyonlayacağımdan korkuyor, çünkü sanırım neden burada olduğunu biliyorum."

"Yapacak mısın?"

Tekrar omuz silkti. "Bu onun kendi meselesi. Sürüye zarar vermeyi planlamadığı sürece ilgilenmiyorum. Zaten buraya gelmek onun fikri değildi. Çok pasif biri."

"Oh?"

Başını salladı. "Bunu ona o pislik yaptırdı. Her zaman onun bir pislik olduğunu söyledim."

"Fikriniz gerektiği gibi not edildi." "Neredeyse olabilirdi" erkek arkadaşım hakkındaki başyazı için teşekkürler, harika çocuk. Ergen bir kurt adamın ahlaki pusulası olmasaydı ne yapardım?

"Neden kendisi gelmedi? Buraya gelip 'Hey, aramızın iyi olmadığını biliyorum ama yardımına ihtiyacım var' demesi gerekmez miydi?" Egosu o kadar büyük ki, nişanlısını yalvarmaya göndermiş.

eski kız arkadaşının düğününü ayarlamak için. Bu ne kadar zayıflık?"

Oldukça zayıf. "Tek kelime daha etme."

Derek biraz daha dik oturdu. Sarı gözlerinin üzerinde yuvarlandı ve kayboldu. Bu normal değildi.

Avcıyı kınından çıkardım ve parmağımı kılıcın uzunluğu boyunca gezdirdim. Kılıcın opak, neredeyse beyaz metali belli belirsiz büyüğü dişlerle beni ısırdı. Kesinlikle bir parlama. Şekil değiştirenler parlama sırasında duygularını kontrol etmekte zorlanırlardı. Harika, sadece harika. Belki de Curran bu düğün sorunda duygusal olarak bağımsız olabilirdi? Ha! Kimi kandırıyordum ki?

"İyi görünüyorsun," dedim

Derek'e. "Teşekkürler."

"Yine de beni ziyarete hiç gelmiyorsun. Başın belada mı?"

"Hayır. Oda güvenli mi?"

"Tarikat'ın bir bölüm evindesiniz. Daha fazla güvende olamazsınız."

Arkasına uzandı ve kapıyı iterek kapattı. "Sürüden bir dilekçe iletmek için geldim."

Curran ile çalışmak istemiyorum, Curran ile çalışmak istemiyorum, Curran ile çalışmak istemiyorum. "Özür dilerim, doğru duymadım. Sürünün benden yardım istediğini söylediğini sanıyordum."

"Evet." Gözlerinde küçük kıvılcıklar dans ediyordu. "Mahvolduk ve o bizi öpmeyi bile."

"Ne kadar adice. Peki bu 'o' kim?"

Derek dikkatle, "Emin değiliz," dedi. "Ama masanızda onun cıvatası var."

Öne doğru eğildim. "Anlat."

"Diyelim ki bu sabah ekiplerimizden biri bu tür bir cıvata kullanan bir adam tarafından saldırıya uğradı. Adam Pack'in malını çaldı ve biz de onu geri istiyoruz."

"Aha. Neden ben?" Son baktığımda, Sürü kendi sorunlarıyla ilgilenmeyi tercih ediyordu. Çoğu zaman sorunları olduğunu bile kabul etmezlerdi.

"Çünkü bizim sahip olmadığımız bağlantılara sahiptiriz." Derek küçük bir gülümsemeye izin verdi. "Ve eğer bu kişiyi aramak için şehrin altını üstüne getirmeye başlarsak, bazı taraflar bunun nedenini merak edecek ve hırsızlıkla ilgili oldukça utanç verici gerçekler ortaya çıkabilir. Kirli çamaşırlarımızı herkesin önünde ortaya dökmek istemeyiz. Tarikat bize her zaman gereksiz reklam yapmadan yardım etti."

Harika. Savaş kaybedilmişti. Greg, Tarikat içinde Sürü'nün güvenini kazanmış tek kişiydi. Artık o öldüğüne ve ben de Sürü Dostu statüsünü kazandığıma göre, bu güven doğal olarak bana da uzanıyordu. Tarikat sürüye göz kulak olmak istiyordu, bu kadarını biliyordum. İçimden bir ses şövalyelerin bu dilekçeyi tam da bunu yapmak için harika bir fırsat olarak göreceğini söylüyordu.

"Arbaletçi ne aldı?" Derek tereddüt etti.

"Derek, avlanmayacağım, kimi alacağımı bilmiyorum, ne alacağımı bilmiyorum. Ne aldı?"

"Bir araştırma ekibini atlattı ve haritaları aldı."

Neredeyse ıslık çalacaktım ama Rus babam mezarından kalkıp içeride ıslık çaldığım için beni tokatlardı. Pack haritaları, efsanevi kalitede, kesin, güncel, tüm yeni mahalleler ve güç bölgeleri açıkça işaretlenmiş, her sokak keşfedilmiş, her ilgi çekici yer belirtilmiş. Bu lanet şeylerin fotokopisini çektirmek için sol taşığını verecek en az yarım düzine insan tanıyordum.

"Taşakları olmalı," dedim.

"Erkek gibi görünüyordu."

"Açıklama?"

"Çok hızlı."

"Bu kadar mı? Hepsi bu mu?" "Çok iyi atış."

İçimi çektim. "Kimi vurdu?" "Jim'i."

Lanet olsun. "O iyi mi?"

"İki saniyeden kısa bir süre içinde dört kez vuruldu. Bu konuda pek mutlu değil. Bazı yerleri biraz hassas. Ama genel olarak iyi olacak."

Beynim parçaları bir araya getirdi. "İşaretimiz düştükten sonra Jim araştırma ekibinden bir telefon aldı. Arbaletçi Jim'i takip etmiş, üzerine atlamış, araştırma ekibini etkisiz hale getirmiş ve haritaları çalmış."

Derek'in yüzünde ıhlamur ısıran bir adamın neşesi vardı.

Eski ortağımı takip etmek büyük bir numaraydı. "Sadece meraktan soruyorum, bir araştırma ekibinde kaç kişi vardır?"

"Dört."

Jim ile beş. "Ve sen de kaçmasına izin mi verdin?" "Ortadan kayboldu."

"Sanırım şekil değiştirenlerin koku alma duyusu eskisi gibi değil."

"Hayır, Kate, anlamıyorsun. Ortadan kayboldu. Bir an oradaydı ve sonra yok oldu."

Dayanamadım. "Bir ninja gibi. Bir duman pufunda." "Evet."

"Yani benden havada kaybolabilen doğaüstü hızlı bir keskin nişancıyı bulmamı, haritalarınızı geri almamı ve bunu kimsenin ne yaptığımı ya da neden yaptığımı öğrenmemesi için yapmamı mı istiyorsunuz?"

"Aynen öyle."

İçimi çektim. "Ben evrakları getireyim."

Bölüm 3

Bir sonraki adımda ne yapacağınızı bilemediğinizde, en başa dönün. Elimde ne bir isim, ne bir eşkal ne de gizemli keskin nişancıyı aramaya başlayabileceğim bir yer vardı, bu yüzden Jeremy'nin bizi neredeyse kızarttığı garajın en iyi seçeneğim olduğunu düşündüm. Büyü dalgalanmaya kararlı olduğundan ve mahsur kalmak istemediğimden, bir blok ötede bulunan Tarikat'ın ahırlarından bir at almaya karar verdim.

Sihirli çılgınlığı fark eden tek kişinin ben olmadığım ortaya çıktı. Ahırlar neredeyse boştu ve her zamanki seçeneklerimin hepsi dışarıdaydı. Yürüyerek girdim ve kırmızı bir molly'nin üstünde çıktım. Adı Ninny'ydi, on beş el boyundaydı ve şehir merkezindeki trafiğe hiç kıpırdamadan göğüs gererken, katır yetiştiriciliğinin bilgeliğini görmeye başladım.

Garaja giden en kısa yol, şehrin kalbinden geçen Interstate 85 boyunca uzanıyordu. Daha mutlu zamanlarda, otoyolun manzarası nefes kesici olmalıydı. Şimdi ise hem Downtown hem de Midtown harabeye dönmüş, sihirli dalgalar tarafından neredeyse enkaz haline getirilmişti. Bir zamanların kudretli gökdelenlerinin bükülmüş çelik iskeletleri, enkazdan ağarmış fosil kemikleri gibi çıkıyordu. Burada ve orada, son birkaç katı hariç hepsi yıkılmış, yarı yenmiş yalnız bir bina ayakta kalmaya çalışıyordu. Yüzlerce pencerenin kırılmış camları beton parçalarının arasında parılıyordu.

Molozları temizleyemeyen ya da temizlemek istemeyen şehir onun etrafında büyüdü. On iki şeritli otoyol boyunca, sahte canavar yumurtalarından son teknoloji ürünü minyatür avuç içi bilgisayarlar ve hassas ateşli silahlara kadar her şeyi satan küçük tezgahlar ve stantlar açıldı. Teknoloji tüm hızıyla devam ederken bile avuç içi bilgisayarları nadiren çalışıyor ve canavarlar bazen yumurtadan çıkıyordu.

Atlar, katırlar, develer ve tuhaf araçların hepsi kalabalık yolda ilerlemeye çalışarak bir

Yolcuların devasa, rengârenk timsahı ve ben de onun içinde, hayvan kokularıyla yıkanarak, otomobil egzozunda boğulup, her biri avazı çıktığı kadar bağırmaya çalışan satıcıların saldırısına uğrayarak yol aldım.

"İksirler, iksirler, artrit tedavisi..." "...en

iyisi! İlk ikisi ücretsiz..."

"...su arıtma cihazı. Yılda yüzlerce dolar tasarruf edin..."

"...kurutulmuş sığır eti!"

Biftek. Eminim öyledir.

Yirmi dakika sonra tahta bir rampadan geçerek otoyolun gürültüsünü arkamızda bıraktık ve Warren olarak bilinen sokakların arasına daldık.

Bir tarafında Lakewood Parkı, diğer tarafında South View Mezarlığı ile sınırlanan Warren, McDonough Bulvarı'na kadar uzanıyordu. Birkaç on yıl önce, bölge Güney Kentsel Yenileme projesine dahil edilmiş, yerleşim planı birkaç büyük, sağlam apartman kompleksi ve yeni iki ve üç katlı ofis binalarını barındıracak şekilde yeniden tasarlanmıştı.

İlk büyü dalgasının dünyayı vurduğu Vardiya'dan bu yana geçen yıllar içinde Warren daha fakir, daha sert ve daha ayrılmış bir hale gelmişti. Bilinmeyen nedenlerden ötürü, büyü seçici bir iştah sergiliyordu. Bazı binaları enkaz haline getirirken, diğerlerini tamamen sağlam bırakıyordu. Şu anda bölgede yürümek, bombardıman sonrası bir savaş bölgesinde yolunuzu bulmaya çalışmak gibiydi; bazı evler çöp haline gelirken, komşuları dokunulmadan duruyordu.

Jeremy'nin hayatını kaybettiği garaj, bir banka ile terk edilmiş bir Katolik kilisesinin arasına sıkışmıştı. Üç kat yüksekliğinde ve üç kat derinliğinde, isle lekelenmiş ve çatısı eksik olan garaj, yanmış bir binanın kibriti gibi çıkıntı yapıyordu. Attan indim ve Ninny'yi duvardan çıkıntı yapan metal bir kirişe bağladım. Akli başında hiç kimse kışında Tarikat'ın arması olan bir molly çalmaya kalkışmazdı. Tarikat'ın mülklerini sihirli bir şekilde etiketlemek gibi kötü bir alışkanlığı vardı.

Sokak hayatı, kapılarının önünde haklı bir öfkeyle dolu bir çift şövalye bulmaktan daha çok hoşlanmazdı.

Garajın içindeki hava kireçli toz kokuyordu, büyüünün sürekli öğüten tekerlekleri tarafından toza dönüştürülen betonun tanıdık kuru kokusu. Merdivenlerden en alt kata indim. Garajın sarmal katları yer yer çökmüş, karanlığı zayıf bir kasvetle seyreltecek kadar ışığın süzülmesine izin vermişti. Kükürt kokusu burun deliklerimi sızlattı.

Duvardaki büyük siyah lekeyi buldum ve Jeremy'nin başsız bedenine gelene kadar oradan geriye doğru iz sürdüm. Gri Ekip bu sabah kadavralarla dolup taşmış olmalıydı; cesedi şimdiye kadar morga götürmüş olmalıydılar.

Dün gece gördüğümüz duvardaki çatlağı bulana kadar odanın çevresini dolaştım. Başımı içine soktum: karanlık ve dar, nemli kil kokuyordu. Büyük olasılıkla okçunun kaçtığı yol burasıydı.

Kılıcımı çıkardım ve tünelin içine daldım.

* * * *

Yeraltında olmak hiçbir zaman "eğlenmek için yapılacaklar" listemde yer almadı. Karanlıkta bir saat gibi görünen bir süre boyunca yeraltında olmak, başıma toprak dökülmesi, duvarların omuzlarıma sürtünmesi ve muhtemelen diğer tarafta bekleyen bir keskin nişancı, yüzümün dev kurbağa kusmuğuyla dolmasıyla aynı sırada yer alıyordu. Dev bir kurbağayla sadece bir kez karşı karşıya gelmişim ve kâbuslar hâlâ öğürmememe neden oluyordu.

Tünel döndü. Virajın etrafında sıkıştım ve ışığı gördüm. Sonunda. Kıpırdamadan durup dinledim. Serbest bırakılan bir emniyetin metalik tıkırtısı yoktu. Ses yoktu.

Işığa yaklaştım ve donakaldım. Devasa bir uçurum önümdeki zemini oyuyordu. En az bir mil genişliğinde ve çeyrek mil derinliğinde olan bu uçurum, ayaklarımdan birkaç metre ötede başlıyor ve sola dönerek iki mil boyunca uzanıyor, ucu virajın arkasında kayboluyordu. Metal çöp yığınları öbek öbek uzanıyordu.

dibi boyunca dik duvarlara doğru eğim veriyordu. Burada ve orada kalın metal sivri uç kümeleri çöpleri deliyordu. Jilet gibi keskin ve parlak olan bu çiviler, gömülü devasa bir ayının pençeleri gibi dik bir şekilde kıvrılıyor ve benim boyumun üç katına kadar yükseliyordu. Bu yavru Büyük Kanyon'un üzerinde, iki uzun leylek benzeri kuş hava akımlarında sörf yapıyor, sanki görünmez bir hava kalyopuna binmişler gibi vadinin etrafında dönüyorlardı.

Hangi cehennemdeydim?

Aşağıda, uçurumun en dibinde, büyük bir metal yapı demir enkazın arasına çökmüştü. Bu açıdan bakıldığında, tatlıya düşkün bir dev metal bir hangarı ele geçirmiş ve içinde krema dolgusu olup olmadığını görmek için kenarlarını sıkmış gibi görünüyordu. Saklanacak bir yere ihtiyacım olsaydı, o hangarda olurdum.

Kuşlardan biri bana doğru süzüldü. Turuncu kanatlarından parlak bir kıvılcım koptu ve ağır metalik bir çınlamayla birkaç metre aşağıdaki zemini keserek aşağıya düştü. Eğri büğrü paslı boruların düğümünü çözdüm ve düştüğü yere doğru tırmandım. Bir kuş tüyü. Mükemmel şekilli bir kuş tüyü, kökü kırmızı ve kenarı zümrüt yeşiliyle renklendirilmiş. Parmaklarımı şaftına doğru salladım. Çınladı. Vay anasını. Katı metal, bıçak şeklinde ve neşter gibi keskin. Bir Stymphelean kuşunun tüyü.

Bıçağımı kemerimdeki kınından çıkardım ve kendimi kesmemeyi başararak tüyü çıkardım. Yunan mitoslarından fırlamış bir kuş. En azından bir harpy değildi. Bıçağı kemerimdeki yedek halkaya soktum, tüyü kılıfına yerleştirdim ve yamaçtan aşağı inmeye başladım. Mitolojik yaratıklar gruplar halinde ortaya çıkma eğilimindeydi: Ormanda bir Rus leshii varsa, en yakın gölette muhtemelen bir Rus vodyanoi bulacaktınız. Havada bir Yunan kuşu varsa, bir Yunan yaratığı mutlaka birazdan üzerime atlardı. Şansım yaver giderse, bu hayatının aşkını ya da en azından birkaç saatlik aşkını arayan yakışıklı bir Yunan yarı tanrısı olmayacaktı. Hayır, Cerberus ya da Gorgona Medusa gibi kötü bir şey olurdu. Hangara şüpheli bir bakış attım. Her şeye rağmen

saç yerine yılan yetiştiren insanlarla dolu olduğunu biliyordu.

Yokuşun ortasında, Evren bana başka bir sihirli dalgayla muamele etti. Rüzgâr keskin ve acı bir koku getirdi. Uzakta bir şey, bir davula vurulan balyoz gibi akıllara durgunluk veren bir düzenlilikle gümbürdüyordu: whoom, whoom, whoom.

Beş dakika sonra, ter içinde ve pas lekeleriyle kaplı bir halde hangara ulaştım. Metal duvarların arasından yumuşak sesler süzülüyordu. Kelimeleri seçemiyordum ama içeride biri vardı.

Kulağımı duvara dayadım.

"Annemden ne haber?" İnce, tiz bir ses. Genç bir kız, muhtemelen ergenlik çağında.

"Gitmeliyim." Biraz daha derin, erkek. Daha önce bir yerde duymuştum.

"Söz vermiştin!"

"Büyü zirveye ulaşıyor, tamam mı? Ayrılmalıyız."

Genç sesler. Bir oğlan ve bir kız, sokakta konuşuyorlar.

Mevcut tek kapı eğri duruyordu ve açmaya çalıştığımda ses çıkarıyordu.

Kapıyı tekmeledim ve içeri girdim.

Hangar, kırık tahta sandıklardan oluşan devasa bir yığın dışında boştu. Güneş ışığı çatıdaki deliklerden binanın içine giriyordu. Hangarın zemini yoktu, ezik metal iskeleti sıkıştırılmış toprak üzerinde duruyordu. Toprağın tam ortasında, zar zor görülebilen beyaz taşlardan oluşan mükemmel bir halka yer alıyordu. Taşlar zayıfça parıldıyor, görünmez olmayı çok istiyor, gözden kaybolup hiçliğe karışmaya çalışıyordu.

Bir çevre koğuşu. Hem de iyi bir tane.

"Evde kimse var mı?"

Kasaların arkasından bir çocuk çıktı, ölü bir fareyi kuyruğundan tutup sallıyordu. Kısa boylu, aç ve kirliydi. Yamalı, yırtık ve tekrar yamalı yırtık pırtık giysiler sıksa ergen bedeninden sarkıyordu. Kahverengi saçları histerik bir kirpinin iğneleri gibi her yöne doğru uzanıyordu. O

Sağ elini kaldırdı, içinden bir düzine kemik, tüy ve boncuk sarkan düğümlü bir kenevir ipini parmaklıyordu. Omuzları kemikli, kolları inceydi, ama yine de bana açık bir meydan okumayla bakıyordu. O bakışı hatırlamam bir saniyeden az sürdü.

"Red," dedim. "Seninle burada tanışmak güzeldi."

Tanınmışlık gözlerine yansıdı. Elini indirdi. "Sokay," diye seslendi. "Onu tanıyorum."

Kirli bir baş, kasalardan oluşan kulenin üstünden dışarı çıktı ve zayıf bir kız belirdi. On, belki de on bir yaşlarında olan bu kız, minyon yapısıyla pek ilgisi olmayan ve her şeyi yetersiz beslenmeyle ilgili olan zayıf bir görünüme sahipti. Kirli saçlarından oluşan bir bulut dar yüzünü çevreliyor, gözlerinin etrafındaki derin halkaları daha da derin gösteriyordu. Yetişkin kuşkuculuğuyla lekelenmiş görünüyordu ama henüz yenilmemişti. Hayat onu istismar etmişti ve şimdi önce tüm elleri ısıyor ve daha sonra yiyecek teklif edip etmediklerine bakıyordu. Elinde büyük bir bıçak tutuyordu ve gözleri bana onu kullanmaya istekli olduğunu söylüyordu.

"Kimsin sen?" diye sordu bana. "O bir paralı asker," dedi Red.

Gömleğinin içine uzandı ve bir iple birbirine tutturulmuş bir yığın kâğıt çıkardı. Kirli parmaklarıyla karıştırdı ve elime küçük bir dikdörtgen bıraktı. Kartvizitim, bir başparmak izinin kahverengi kıvrımlarıyla lekelenmişti. Parmak izi benimdi; kan ise Derek'e aitti, benim kurt adam mucizem.

Derek ve ben pek de iyi gitmeyen büyük bir kavgadan sonra kendimizi eve sürüklemeye çalışıyorduk. Ne yazık ki Derek'in bacakları yırtılmıştı ve şekil değiştirenlerin varlıklarını borçlu oldukları virüs Lyc-V, onarım yapabilmek için Derek'i kapatmaya karar vermişti. Red'le karşılaştığımızda, kanlar içindeki bilinçsiz yardımcımı başarısız bir şekilde atıma bindirmeye çalışıyordum. Red ve şaman çocuklardan oluşan küçük grubu yardım etti, ben de Red'e kartımı ve ihtiyacı olursa yardım edeceğime dair söz verdim.

"Yardıı edeceğini söylemiştin. Bana boręlusun."

Ŗu an iyi bir zaman değildi ama boręlarımızı ödemek için zaman seçme Ŗansımız pek olmuyordu. "Bu doğru."

"Julie'yi koru." Kıza döndü. "Gölge et onu, tamam." Yana doğru fırladı ve kapıdan ıktı. Onu takip ettim ve bir kurt sürüsü peşinden koşuyormuş gibi yokuşu tırmandığını gördüm.

Bölüm 4

"Piç kurusu!" Kız bağırdı. "Senden nefret ediyorum!" "Neden aceleyle gittiğine dair bir ipucu var mı?"

"Hayır!" Sandıkların üzerine bağdaş kurarak oturdu, yüzü sefaletin resmiydi.

Tamam o zaman. "Sanırım sen Julie'sin."

"Gerçekten zekisin. Hepsini kendi başına mı çözdün?"

İç çektim. En azından benim iyiliğim için sokak ağzını bırakmıştı.

"Erkek arkadaşım seni öyle görüyor diye seni dinleyecek değilim. Beni nasıl koruyacaksın? Bir silahın bile yok."

"Silaha ihtiyacım yok." Kasaların içindeki küçük bir metalik parıltı gözüme çarptı. Yığına yaklaştım. "Seni neyden koruduğuma dair bir ipucu var mı?"

"Hayır!"

Kasaların arasındaki boşluğa baktım. Kırık bir cıvata, bir tahtaya sıkıca sıkışmış. Kan kırmızısı şaft. Yiv eksikti ama bahse girerim üç siyah tüyü vardı. Okçum buraya gelmiş ve kartvizitini bırakmıştı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Avlanıyorum."

"Ne avlamak?"

Taşlardan oluşan halkaya doğru yürüdüm, çömeldim ve en yakındaki kayaya uzandım. Parmaklarım kayarak geçti. Bu koğuştaki her kim kurduysa, saklandığı yerin bozulmasını gerçekten istemiyordu. Ama koğuşların sorunu bazen sadece saklamakla kalmamalarıydı. Aynı zamanda içeriyorlardı. Ve bu kalibrede bir koğuş kötü bir şey içerebilirdi. "Neredeyiz biz?"

"Nesin sen, geri zekalı mı?"

Bir an için ona baktım. "Warren'dan bir tünelden geçerek geldim. Buranın hangi mahalle olduğunu bilmiyorum."

"Burası Honeycomb Gap. Eskiden Southside Park'tı. Şimdi metali kendine çekiyor. Blair Village, Gilbert Heights, Plunket Town gibi her yerden demir topluyor. Hepsini kendine çekiyor, tüm fabrikalardan, Ford Motor fabrikasından gelen demiri, Joshua Hurdalıklarından gelen arabaları... Petek tam üstümüzde. Kokuyu alamıyor musun?"

Petek. Tüm cehennem çukurları arasında, bu Petek olmalıydı.

"Burada ne yapıyorsun?" Ben sordum.

Burnunu havaya kaldırdı. "Sana söylemek zorunda değilim." "Sen bilirsin."

Avcıyı kılıfından çıkardım.

"Whoa." Julie sürünerek sandık kulesinin tepesine çıktı ve daha iyi görebilmek için yüzüstü yattı.

Elimi avcının bıçağının üzerine koydum. Büyü derimi ısıyor, keskin küçük iğnelerle etimi deliyordu. Büyümün bir kısmını metale yedirdim, kılıcın ucunu taşla doğru yönelttim ve ittim. Taştan iki santim ötede bir güç avcının ucunu kavradı. Kılıçtan ince soluk buhar dalları kıvrıldı ve büyümlü çelik terlemeye başladı. Ona gücümnden biraz daha verdim. Avcı yarım santim daha ilerledi ve durdu.

"Annemi arıyorum," dedi Julie. "Cuma günü eve gelmedi. O bir cadı. Bir cadılar meclisinde."

Muhtemelen profesyonel bir cadılar meclisi değildir. Profesyonel cadıların kızlarının kemiklerinde daha fazla et ve daha iyi kıyafetleri olurdu. Hayır, büyük ihtimalle amatör bir meclisti. Fakir kesimden kadınlar güç ve daha iyi bir hayat hayalleriyle kendilerini kandırıyorlardı.

"Cadılar meclisinin adı ne?"

"Karga Kardeşler."

Kesinlikle amatör bir cadılar meclisi. Hiçbir meşru cadı meclisine bu kadar genel bir isim vermez. Mitoloji kargalarla doluydu. Büyü yaparken, tüm t'lerinin üstünü çizip i'lerinin altını çizdiğinden emin olursun. Ne kadar spesifik olursa o kadar iyi.

Julie, "Burada tanıştılar," diye gönüllü oldu.

"Tam buraya mı?" Kılıca biraz daha güç verdim. Kabarmadı.

"Evet."

"Diğer cadılara annenin nereye gitmiş olabileceğini sordun mu?"

"Tanrım, çok isterdim ama hiçbiri geri gelmedi."

Durakladım. "Hiçbiri mi?"

"Hayır."

Bu iyi değildi. Cemaatler öylece ortadan kaybolmaz.

"Bu koğuştaki kıracağım. Eğer oradan çirkin bir şey çıkarsa, kaç. Onunla konuşmayın, ona bakmayın. Sadece kaç. Anladın mı beni?"

"Elbette." Julie'nin ses tonu, silahı bile olmayan aptal bir kadını dinlemek için deli olması gerektiğini açıkça gösteriyordu.

Ayaklarımı yere gömdüm ve tüm ağırlığımı kabzanın arkasına vererek ittim. Kılıç bu zorlama altında titredi. Bir beyzbol topunu yoğun kauçuktan bir duvara itmeye çalışmak gibiydi, ama kılıca daha fazla güç vermek beni bir büyü saldırısına karşı kendimi savunamayacak kadar bitkin bırakacaktı.

Alnımdan ter boşandı. Oh, siktir et.

Gücümü bıçağın içinden geçirdim. Avcı tatlı bir fısıltıyla görünmez bariyeri yardı. Çelik yüksek bir çınlamayla taşa çarptı ve beyaz kaya yerinden bir santim kayd.

Çemberin içinden bir ürperti geçti. Taşlar göz kırparak gerçeğe dönüştü ve ben ayağa fırladım. Kırık halkanın üzerindeki havada parlak bir ışık dalgalanıyordu; gümüşü bir aurora borealis, koğuştaki tutsak tutulan güçlerin serbest bırakılmasıyla çılgına dönmüştü. Parıltı alevlendi ve saf beyaz bir sel halinde yere aktı. Koğuş patladı. Büyülü artçı sarsıntı binanın içinden geçti ve beni baş döndürücü bir girdabın içinde yakaladı. Dişlerim takırdıyor, dizlerim titriyor ve avcının kabzasını kavrayarak

titreyen parmaklarımdan kaymasını engelledi. Julie haykırdı.

Çok fazla güç...

Viskoz damlalar Slayer'ın metalinden kayarak düşüşün ortasında buharlaştı. Ben de hissettim, binayı lekeleyen pis bir leke, ölümsüzlüğün büyü. Meslekten olmayan birini kusturmaya yetecek kadar vardı. Çembere doğru döndüm. Taşların kırık halkasında karanlık bir delik açılmıştı. Kenardan eğildim ve kara deliğe baktım, nemli topraktan yayılan çürümüş et kokusu karşısında yüzümü buruşturdum.

Derin.

O kadar derindi ki dibini göremedim.

Kuyunun duvarları pürüzsüz ve düzdü, kenarlardan temiz bir şekilde kopmuş köklerle noktalanmıştı. Çukur nemli toprak ve çürüyen ceset kokuyordu. Taşlardan birini elime aldım ve başparmağımı pürüzsüz yüzeyinde gezdirdim. Yuvarlak ve soluktu, nehir yatağındaki bir çakıl taşı gibiydi.

Ne bir işaret, ne bir glif, ne de bir büyü belirtisi. Sadece yeryüzündeki dipsiz bir deliği artık gizlemeyen beyaz taşlardan oluşan bir halka. Rahibeler dünyaya bir şeyin, karanlık ve şeytani bir şeyin girmesine izin vermiş olmalıydılar ve o da onları kendine mal etmişti.

Julie nefesini içine çekti. Deliğin etrafında koyu renkli döküntülerden oluşan bir korona belirdi. Hafif bir vızıltıyla, bir sinek en yakın lekeye kondu ve hemen ardından bir başkası geldi. Kan. Ne kadar olduğunu söylemek imkânsızdı; toprak çoğunu emmişti. Kan çemberine bakarken yerde üç iz fark ettim, her biri toprakta küçük, kabaca kare şeklinde bir delikti. Onları kafamda birleştirdim ve çukurun tam ortasında olduğu bir eşkenar üçgen elde ettim. Bir şey çağırmak için üçgen şeklinde dizilmiş üç asa mı? Eğer öyleyse, nereye gittiler?

Deliğin arkasındaki sandık yığını sanki Julie'nin üzerinde eriyecekmiş gibi titredi. Belli belirsiz bir büyü titremesiyle, çocuğun hemen altında, dört arbalet okuyla kasalara çivilenmiş bir iskelet cisimleşti.

"Tuhaf," dedi Julie.

Şaka yapmıyorum. Birincisi, iskelette çok fazla kaburga vardı ama göğüs kafesine sadece beş çift bağlıydı. İkincisi, sararmış kemiklerin üzerinde bir parça bile doku kalmamıştı. Daha iyi bilmesem, açıkta bir yerlerde bir ya da iki yıl yıprandığını söyleyebilirdim. Kolları incelemek için daha yakına eğildim. Sığ kemik çukurları. Uzman değildim ama bu şeyin dirseklerini geriye doğru bükmüş olabileceğini tahmin ediyordum. Aynı zamanda, muhtemelen bir tekmeyle kalçalarını yerinden çıkarabilirdim.

"Annen hiç böyle bir şeyden bahsetti mi?"

"Hayır."

İskeleti sabitleyen cıvatalar kırmızıydı ve üzerleri siyah tüylerle kaplıydı. Biri iskeleti sol göz çukurundan deldi, ikisi soldaki kaburgaları, insan olsaydı kalbin olacağı yeri ve biri de bacakların arasından geçti. Hassas atışların en iyisi. Tuhaf insansı sapkınlığın kaçmadığından emin olmak için, her zaman taşaklarından iğneleyin.

Yığından bir sandık aldım, iskeletin önüne koydum ve daha iyi görebilmek için üzerine tırmandım. Boyun omurlarının normalden daha azı kaynaşmıştı, bu da boynun daha esnek olmasını sağlıyordu ama onu kırılğan yapıyordu. Kesici ve köpek dişleri de yoktu. Bunun yerine üç sıra diş gördüm, uzun, konik, keskin, mücadele eden bir şeyi delmek ve ağızda tutmak için kullanılıyordu.

Sandık büyük bir gürültüyle altımdan kırıldı. Bir patates çuvalı zarafetiyle yere düştüm ve aşağı inerken iskelete tutundum. Parmaklarım kemiğin içinden geçti ve bir cıvatayı yakaladı. Bir yığın parçanın içinde kıcımın üzerine düştüm, şaft elimdeydi ve parmaklarımda hafif bir toz vardı.

İskeletin sol tarafında, üçüncü ve dördüncü kaburga kemikleri arasında bir delik açıldı. Bir saniye durdu, büyüdü, eridi ve sonra tüm iskelet toza dönüştü. Toz taslağı bir an havada asılı kaldı, rüzgârda erimeden önce benimle alay etti. "Kahretsin!" İşte kanıtım gitti. Pürüzsüz, Kate, gerçekten pürüzsüz.

"Bunun olması gerekiyor muydu?" Julie sordu.

"Hayır," diye homurdandım.

Arkamda coşkulu bir alkış yankılandı. Ayağa fırladım. Bir adam duvara yaslanmış duruyordu. Deri zırh olmayı çok isteyen deri bir ceket giymişti. Bir arbaletin ucu sol omzunun üzerinden çıkıntı yapıyordu.

Merhaba, Bay Bowman.

"İyi form!" dedi alkışlayarak. "Ve güzel bir iniş!"

"Julie," dedim sesimi alçaltarak, "olduğun yerde kal."

"Endişelenmenize gerek yok," dedi Bowman. "Küçük kıza zarar vermem. Mecbur kalmadıkça incitmem. Ve belki gerçekten açsam ve yiyecek başka bir şey yoksa. Ama o zaman da o kadar zayıf ki, bütün gün dişlerimin arasındaki kemikleri ayıklamak zorunda kalırım. Zahmete değmez."

Şaka yapıp yapmadığını anlayamadım. "Bir şey mi istiyorsun?" "Sadece cıvatalarımı kimin rahatsız ettiğini görmeye geldim. Peki ben ne yapıyorum?

buldun mu? Bir fare." Julie'ye göz kırptı. "Ve bir kadın."

"Kadın" dedi, tıpkı benim açlık sancılarından uyanıp boş buzdolabında bir Hershey çikolatası bulduktan sonra "Mmmmm, nefis çikolata" dediğim gibi. Kılıcımı salladım ve delik sağımda kalacak şekilde biraz geri çekildim. Eğer beni içine düşürürse, dışarı çıkmam uzun zaman alırdı.

Adam yaklaştı. Uzun boyluydu, en az altı üç, belki altı dört. Geniş omuzlu. Siyah pantolon içinde uzun bacaklar. Siyah saçları omuzlarına dağınık bir şekilde dökülüyordu. Sanki bir bıçakla kendisi kesmiş ve sonra alına deri bir ip bağlayarak bir şekilde tutturmuş gibiydi. Yüzüne baktım. Yakışıklı piç kurusu. Belirgin bir çene, yontulmuş elmacık kemikleri, dolgun dudaklar. Kara ateş gibi gözler. Bir kadının rüyalarından sabahına sıçrayan ve evlilik yatağında sorun çıkaran türden gözler.

Bana vahşi bir sırıtış attı. "Gördüğünü beğendin mi, güvercin?"

"Hayır." On sekiz aydır seks yapmamıştım. Aşırı hormon yüklememle mücadele ederken beni affedin.

O çeneyi tıraş etmeli, saçlarını taramalı, gözlerindeki çılgınlığı azaltmalı ve o yaylı tüfekte kadınlarla savaşmalıydı. Bu haliyle vahşi şeylerin olduğu karanlık yerlerde dolaşıyormuş gibi görünüyordu ve onun geldiğini kokladıklarında hepsi kaçıyordu. Zerre kadar akli olan her kadın onu gördüğünde bıçağını kapar ve caddenin karşısına geçerdi.

"Merak etme. Sana zarar vermeyeceğim," diye söz verdi, etrafında dönerek. "Endişelenmiyorum." Ben de daire çizmeye başladım.

"Olmalısın."

"Önce yapmam gerektiğini söylüyorsun, sonra yapmamam gerektiğini söylüyorsun. Aklını başına topla."

Ceketinden aşağı su damlaları süzüldü. Çatıdaki deliklerden sızan ışığa bakılırsa gökyüzü açıktı. Havada nemden eser yoktu. Sanırım Derek'in istihbaratı doğruduydu. Diyelim ki ışınlandı. Kaybolmasını nasıl engelleyecektim?

Adam kollarını açtı. Hareket etme şeklini de beğenmedim, ayaklarının üzerinde hafifçe duruyordu.

"Kafadaki o şirin ayakkabı bağı da neyin nesi?"

"Bu ne?" Parmağıyla kablonun ucuna hafifçe vurdu.

"Evet. Rambo aradı. Rambo aradı, bandanasını geri istiyormuş." "Bu Rambo, senin arkadaşın mı?"

"Rambo kim?" Julie sordu.

Kültürel bir referans bir adamın kafasının üzerinden uçup giderse, başka kimse anlamazsa ses çıkarır mı? Filmin tamamını izlemeyi hiç başaramamıştım -büyü hep araya giriyordu ama kitabı okumuştum. Belki işaret fişeği söndükten ve teknoloji birkaç haftalığına egemenliğini yeniden kurduktan sonra, mini diski çıkarıp lanet şeyi baştan sona izleyebilirdim.

Yaycı bir adım attı, ben de Slayer'ın iş ucunu ona doğru tuttum. "Yaklaşmayın."

İleri doğru bir bebek adımı daha attı. "Üzgünüm, ayağım kaydı." Bir adım daha. "Özür dilerim, şu lanet herifleri kontrol altında tutamıyorum."

"Bir sonraki sonuncusu olacak."

Öne doğru sallandı ve ben neredeyse hamle yapıyordum.

"Uh-uh-uh." Sahte bir hayal kırıklığıyla başını salladı.

"Aslında adım atmadım, gördün mü?"

Julie kıs kıs güldü.

Elini barışçıl bir hareketle kaldırdı. "Biraz rahatlaman gerek, güvercin. Tıpkı şuradaki Mouse gibi. Bana güveniyorsun, değil mi Fare?"

"Hayır!"

"Ahhh, incindim. Kimse beni sevmiyor."

Başlamadan önce bir nefes kadar hareket edeceğini biliyordum. Gözleri onu ele veriyordu. Saldırdı, ıskaladı ve avcının ucunu sırtında buldu.

"Kımıldarsan ciğerini ikiye bölerim."

Bana doğru döndü ve kılıcım metalden sıyrıldı. Ceketin altındaki zincir zırh. Lanet olsun. Çelik parmaklar kılıcımı tutan elimi sıkıştırdı. Döndü ve sağ elinin sert parmaklarını göğüs kemiğimin altına sapladı. Etkisini azaltmak için bıçaktan kaçtım -hâlâ çok acıyordu- ve sağ bileğini kavrayıp onu kendime doğru çektim. Bir anlığına tüm ağırlığını sol bacağına verdi ve ben de bacağını altından tekmeledim. Yere düştü ve beni de kendisiyle birlikte sürükledi, yumruğu kılıcımın eline kilitlenmişti. Yere düştüm ve avcıyı bıraktım. Elim parmaklarının arasından kaydı ve boşluğa doğru yuvarlandım.

Yarım nefes sonra ikimiz de ayaktaydık.

"Güzel kılıç," dedi Avcı'yı bir güneş ışını yakalamak için döndürerek. Işık opak kılıcın üzerinde dans etti ve ceketinin altından görünen siyah zincir posta gömleğine battı.

"Neden muhafız yok?"

"İhtiyacım yok."

"İyi mi?"

Kestiğim bir deri parçasını tekmeledim. "Sen söyle."

Eli geri gidip zincirli gömleğini kontrol etti ve ben de boğazını hedefleyerek ona tekme attım. Homurdanarak ayağımı yakaladı ve beni yere bıraktı. Diziyile boynuma bastırdı.

Bir tuzak kurmuştu ve ben de tam içine girmiştım. Işık azalıyordu. Zar zor nefes alabiliyordum.

"Bir katır gibi tekmeliyorsun." Yüzünü buruşturdu ve dizini daha sert yere vurdu. Yeterince hava alamıyordum. Sağ elimi sıkıştırmıştı ama sol elimi değil. Sol elimi büktüm ve gümüş iğnenin soğuk bir şeridi deri bileklikten avucuma kaydı. "Ama ben bu işi çok daha uzun zamandır yapıyorum..."

Gümüş iğneyi kalçasına batırdım.

Uyluk kasları kasıldı. Homurdandı ve üzerimden düştü. Ayağa fırladım ve yüzüne bir tekme attım. Sert bir tekmeydi ve yerine oturdu. Sırt üstü yere yığıldı, burnundan kan akıyordu. Yanına çöktüm, bacağımı kolunun altına kaydurdum ve diğer bacağımla kolunu sıkarak klasik bir omuz kilidiyle geriye doğru büktüm. Hırladı. Tek yapmam gereken bacaklarımı makaslamaktı ve kolunu yerinden çıkaracaktım ve hâlâ iki elim de serbestti.

Ceketinin fermuarını açtım, haritaları arıyordum. "Yanlış fermuar," diye nefes nefese kaldı. "Aşağıdan dene."

"Rüyada görürsün." İç cebime uzandım ve plastik bir paket çıkardım. Haritalar. "Çalmak suçtur. Sürünün mallarını geri getirdiğiniz için teşekkür ederiz. İşbirliğiniz not edildi."

Yüzüme baktı, gülümsedi ve ortadan kayboldu.

Ayağa fırladım. Kırmızı cıvata ayaklarımın arasındaki toprağı deldi ve beni yukarı çıkarken yakaladı. Çok yavaşça doğruldum.

Birkaç adım ötede durmuş, yaylı tüfeği bana doğrultmuştu. Silah doluydu. Elle bilenmiş sürgü başı gözlerimin içine bakıyordu. Bir arbalet okunu bir metre öteden atlatamazdım. En iyi günümde bile.

"Ellerini görebileceğim bir yere koy," diye emretti. Ona avuç içlerimi gösterdim, Sürü haritaları hâlâ sağ elimde sıkıca tutuyordu.

"Hile yaptın!" Julie'nin öfkeli sesi yukarıdan cınladı. "Onu rahat bırakın!"

Burnu artık kırık görünmüyordu. Kan da yok. Harika. Sadece ışınlanmakla kalmıyor, aynı zamanda bunu yaparken yenileniyordu. Eğer ateş püskürmeye başlarsa, her şey hazır olacak.

Arbaletini düz tutarak uyluğuna uzandı ve yüzünü buruşturarak ığnemi çıkardı. "Bu acıttı."

"Hak ettiğini buldun," diye bağırdı Julie.

"Sanırım onu destekliyorsun?"

Julie'nin kaşları ergenliğe özgü bir küçümsemeye kalktı. "Duuuuuuuh."

"Beni oraya getirtme." Sesi çelik gibi titriyordu ve Julie kasaların arkasına eğildi.

"Çocuğu rahat bırak," dedim ona.

"Kıskandın mı? Beni tamamen kendine mi istiyorsun?" Arbaleti biraz sağa doğru salladı. "Arkanı dön."

Her an kürek kemiklerimin arasından çelik bir cıvata başının ısırmasını bekleyerek ona sırtımı döndüm. "Çok güzel," dedi. "Tekrar arkanı dön."

Arkamı döndüğümde kaşlarını çattığını gördüm. "Arkadan mı yoksa önden mi daha çok beğendiğime karar veremiyorum."

"Kılıcımı çok yakından görmeye ne dersin?" "Bu benim çizgim, güvercin."

Bakışları "cümlesinin" ne anlama geldiği konusunda hiçbir şüphe bırakmadı. "Tekrar arkanı dön. Aferin kızıma."

Bana doğru yürüdüğünü duydum. Doğru, yaklaş. Çok çaresizim. Ellerim havada falan.

"Komik bir şey yapma," diye uyardı sesi kulağımda. "Yoksa bir dahaki sefere uğradığımda, kızını şu kasalara bağlarım."

Dişlerimi sıktım ve hareketsiz durdum.

"Koğuşumu kırdın. Çok sinirlendim, bu sürtükleri yakalamak çok zor ve şimdi bunu tekrar yapmam gerekecek. Boynuna bir cıvata geçirmeliyim." Parmakları enseme dokundu ve tüylerim diken diken oldu. "Ama ben iyi bir adamım. Bunun yerine sana bir tavsiyede bulunacağım: çocuğunu topla ve eve git. Hatta haritaları kürklülere geri götürmene bile izin vereceğim, çünkü onlar için çok

mücadele ettin. Benden uzak dur

bundan sonra. Bu senin kavgan değil ve boyundan büyük işlere kalkışıyorsun."

"Ne kavgası? Kiminle? Sen kimsin?"

"Ben Bran. Kahraman."

"Kahraman mı? Al akg n           bir erdemdir."

"Sabır da şöyle. Ve eğer sabırlı ve şanlıysan, şehirdeki son gecemde yattığım kız sen olabilirsin."

Eli kıcıımı sıktı. Burnuna yumruk atmak niyetiyle d  nd  m. Hangar bomboştu, sis bulutu dışında. Uzun bir nefes için oyalandı ve sonra esintiyle dağıldı.

Bir şeyleri tekmelemek için çok g     bir d  rt  yle savaştım.

Julie kasaların arasından bana baktı. "Puf diye gitti." "Evet, gitti."

"Senden hoşlanıyor. Kıcıımı elledi."

"Onu bir daha g  rd  ğ mde kolunu keseceğim. Bakalım tekrar uzatabilecek mi?"

 skeletin bir zamanlar asılı olduğu yere baktım. Civatalar eksikti. Bunu nasıl başarmıştı?

T  m değerli kanıtlarım gitmişti. Ne t  r bir b  y  kullanıldığını tespit etmek için olay yerini m-tarama şansım bile olmadı. Sonuç olarak, bu pek iyi gitmemişti. Neler olup bittiğine dair en ufak bir fikrim yoktu ve her şeyi açıklayabilecek bir adamla konuşmuş ve hiçbir şey  ğrenememiştim. D  zg n bir kıcıım olduğu gerçeği dışında. Sağlıklı  zg ven iyi bir şeydir. Eğer olmasaydı, kendi aptal kafamı m  sait olan ilk sert y  zeye vururdum.

"şimdi mi gidiyorsunuz?" Julie kasaların arasından sordu.

Kesinlikle hayır. Kayıp birkaç kadın, kanla çevrili dipsiz bir çukur ve insanlık dışı bir iskelet içeren hiçbir şey muhtemelen iyi huylu bir şey olamaz. G  r n şe g  re Bay Grab- ass beni bundan m  mk n olduğunca uzak tutmak istiyordu. Nedenini merak ettim.

"Anneni mi bulmak istiyorsun?" "Evet."

"Yardı mı mı ister misin?"

"Elbette."

"Cadılar meclisinin baş cadısı kimdi biliyor musun?"

"Esmeralda."

Esmeralda. Vay be. "Nerede yaşıyor?" "Bal

Pete ği'nde."

Bu iş gittikçe daha iyi bir hal alıyordu. "Aşa ğı in. Onu ziyaret edeceğiz."

Bölüm 5

Hurda metal Everest'e tırmandık, ben önde gidiyordum ve Julie biraz geriden geliyordu. Nefesi kesik kesik geliyordu. Çok az yiyecek vardı. Julie bir sivrisinekten daha güçlü değildi. Aslında, eğer büyük bir tanesi ona çarparsa, düşebilirdi. Yine de şikayet etmedi.

Yokuşun yarısına geldiğinde sonunda p e s etti. "Ne kadar uzakta?"

"Tırmanmaya devam et."

"Sadece ne kadar uzakta olduğunu bilmek istiyorum!"

"Beni bu arabayı geri döndürmek zorunda bırakmayın, küçük hanım."

"Bu da ne demek oluyor?" Nefesinin altında başka bir şey mırıldandı ama yürümeye devam etti.

Uçurumun kenarı yaklaşıyordu. Ritmik vom, vom, vom sesleri daha da arttı. Bir çeşit işaret olmalıydı. Dar çıkıntıya tırmandım ve Julie'ye uzandım. "Bana elini ver."

Bir kibrit çöpü kadar kolunu uzattı. Bileğinden tuttum ve onu buzdolabının sivri kalıntılarının üzerinden yanımdaki çıkıntıya kaldırdım. Ağırlığı yok denecek kadar azdı. "Biraz ara verelim."

"Devam edebilirim."

"Eminim yapabilirsin. Ama Honeycomb hoş bir yer değil. Şimdiye kadar muhtemelen birileri burada olduğumuzu biliyordur ve bir karşılama komitesi hazırlamışlardır."

"Aman Tanrım! Bize bir parti verecekler!" Toprağın içine oturdu.

Heh. Onun yanına oturdum. "Oralı değilsin, değil mi?"

Başını iki yana salladı. "Hayır. Ben White Street'tenim."

Beyaz Sokak adını, üç buçuk yıl boyunca erimeyi reddeden '14 kar yağışı sırasında almıştır. Yüzlerce kar yağışına rağmen bir cadde üç inç toz tutabiliyorsa

derece sıcaklıkta, ciddi bir sihir barındırdığını bilirsiniz. Taşınmayı göze alabilen herkes taşındı.

"Kaç yaşındasın sen?"

"On üç. Red'in sadece iki yıl gerisindeyim."

Ona bakınca en fazla on bir yaşında olduğunu tahmin edebilirdim. "Annen kaç yaşında? Neye benziyor?"

"Otuz beş yaşında ve bana benziyor ama büyümüş hali. Evde bir fotoğrafı var."

"Peki cadılar meclisi hakkında ne biliyorsun? Kime tapıyorlardı? Ne tür ritüeller yapıyorlardı?"

Julie omuz silkti. Önümüzde, sivri uçlar ve paslı demirlerle dolu bir vadi uzayıp gidiyordu. İnce sis dalları dik yamaca yapışmıştı. Duvarlardan tehditkâr derin bir hırıltı yankılandı, tehdit olamayacak kadar uzaktı. Stymphalean kuşları çığlıklarıyla buna cevap verdi.

"Kuşların metal olduğunu biliyor muydun?" Julie söyledi.

Başımı salladım. "Yunanlılar. Herkül'ün kim olduğunu biliyor musun?" "Evet. En güçlü adam."

"Gençken on iki zorluktan geçmek zorunda kaldı..."

"Neden?"

"Babasının karısı onu geçici olarak delirtti. Ailesini öldürdü ve bir krala hizmet ederek kefareтини ödemek zorunda kaldı. Kral onu öldürmeyi çok istiyordu, bu yüzden Herkül için gittikçe daha zor meydan okumalar düşünmeye devam etti. Her neyse, Stymphalean kuşları bu zorluklardan biriydi. Onları belli bir gölden uzaklaştırmak zorundaydı. Tüyleri ok gibidir ve gagaları en güçlü zırhları bile delebilir."

Bana baktı. "Bunu nasıl yaptı?"

"Tanrılar ona gürültülü klaketler yaptılar. Kendini yenilmez bir aslanın derisine sardı ve kuşlar uçup gidene kadar gürültü yaptı."

"Neden bu hikayelerde tanrılar her zaman kışınızı beladan kurtarıyor?"

Ayağa kalktım. "Tanrıların kralı baban olursa işe yarar. Hadi ama. Tırmanmamız gerek ve babanın bir tanrı olmadığına eminim, değil mi?"

"O öldü," dedi.

"Özür dilerim. Benim babam da öldü. Şimdi tırman, genç çekirge, böylece kung fu'nı zayıflamaz."

Buruşuk bir fıçıya göğüs gerdi. "Çok tuhafsın."

Hiçbir fikrin yok.

* * * *

Boşluğun ağzından yirmi metre aşağıda bal peteğini hissettim. Üstümüzde büyü bükülüp akıyor, kaotik bir çılgınlık içinde kaynıyor, yoğunluğu haşlanacak kadar yükseliyordu. Büyü alanı beni hissetti ve kenardan taşarak görünmez kementler gibi bana doğru ince akımlar gönderdi. Beni yaladılar ve kısa düştüler. Bu doğru. Dokunmak yok.

Büyü sanki farkındaymış gibi bekliyordu. Yukarıda, kaynadığı yerde, müthiş bir rezonans yaratırdım ve bu asla iyi bir şey değildi. Petek bana dokunamazdı ama benden hoşlanmıyordu ve denemeye devam edecekti. Oradan ne kadar çabuk çıkarsam o kadar iyiydi.

Alüminyum bir kutu gibi bükülmüş ve ezilmiş bir su ısıtıcısının üzerine tırmandım ve kendimi kenara çektim. Önümde, garip metalik çıkıntılarla bükülmüş ve dalgalanan şişmiş römorklar birbirine yapışmıştı. Bazıları kovan şeklinde birleşmişti, bazıları üç römork yüksekliğindeydi ve birleşmiş birkaç tanesi mitoz bölünmenin ortasında kalmış iki hücre gibi birbirinin aynısı gibi görünüyordu. Birkaçı birbirinin üzerine oturmuş, tehlikeli açılarla asılı ama görünüşe göre sabit duruyordu. Römorklar arasında uzun çamaşır ipleri uzanıyor ve yeni yıkanmış giysiler rüzgârda uçuşuyordu.

Julie'yi yukarı çektim. Büyü vücuduna çarptığında irkildi. Akımlar onu sardı... ve sakinleşti. Sanki aniden orada değilmiş gibiydi. İlginç çocuk.

"Daha önce buraya gelmiş miydin?"

Başını iki yana salladı. "Bu kadar derin değil."

"Benim yürüdüğüm yerden yürü. Duvarlardan uzak dur. Özellikle de bulanıklaştıklarını görürseniz."

Karavan labirentinden geçmeye başladık. Uzun zaman önce Honeycomb, Happy Trails ya da benzeri bir isimle anılan bir mobil park emeklilik topluluğuydu. Brown Mills Golf Sahasının hemen altında, Jonesboro Yolunun karşısında yer alıyordu. İlk başlarda sihirli dalgaları oldukça iyi atlatmıştı ve doğusundaki ucuz proje apartmanları yıkılıp bölündüğünde, yavaş ama istikrarlı bir evsiz mülteci akını mobil parkı doldurdu. Bakımlı çimlerin üzerine çadır kurdular, ortak havuzda yıkandılar ve açık hava ızgaralarında yemek pişirdiler. Polisler işgalcileri kovaladı ama onlar gelmeye devam etti.

Sonra bir gece sihir özellikle sert vurdu ve imal edilmiş evler eğrildi. Bazıları cam baloncuklar gibi genişledi, bazıları büküldü, bazıları da birbirine yapışarak kovanlara dönüştü. Daha da fazlası bölündü ve eklemeler büyüdü ve sonunda toz çöktüğünde, sakinlerin beşte biri duvarların içinde kaybolmuştu. Dışarıya. Dışarı'nın ne olduğunu kimse anlayamadı ama kesinlikle normal dünyanın herhangi bir yerinde değildi. Emekliler kaçtı ama mültecilerin gidecek hiçbir yeri yoktu. Karavanlara taşındılar ve orada kaldılar. Arada bir, her yeni sihirli dalga Petek'i biraz daha bükerken birileri ortadan kayboluyordu. Eğer bu tür şeylerle ilgileniyorsanız yaşamak için eğlenceli bir yerdi.

"Esmeralda'nın nerede yaşadığını nasıl öğrenebiliriz?" Julie arkamdan pufladı. "Sadece Petek'te yaşadığını biliyorum. Tam olarak nerede olduğunu bilmiyorum."

"Kimin geldiğini duydun mu? Petek her zaman değişir, bu yüzden bir çeşit işaretçileri olmalı. Muhtemelen girişte, birileri tarafından korunuyor olmalı. Oraya gidip kibarca Esmeralda'nın nerede yaşadığını soracağız."

"Bize söyleyeceklerini nereden çıkardın?" "Çünkü onlara ödeme yapacağım."

"Oh."

Ve eğer bana söylemezlerse, Tarikat kimliğimi ve kılıcımı çıkaracağım ve kendimi görmezden gelinmesi çok zor bir hale getireceğim.

Yanımda küçük bir kız varken Petek'e girmeye pek hevesli değildim ama çevreyi göz önünde bulundurursak benimle olması bensiz olmasından daha güvenliydi. Oraya nasıl gittiğini merak ediyordum.

"Gap'e nasıl indiniz?"

"Warren'dan yürüdük. Bir patika var." Gözlerinde küçük bir ışık yandı. "Ama muhtemelen şimdi bulamam. Yani beni geri gönderirseniz, aç susuz dolanıp dururum."

Neden ben?

Cadde hafifçe dönerek bizi geniş açık zincirli kapıların önüne getirdi. Hemen önlerinde soluk kot pantolonlu ve çıplak göğsüne deri yelek giymiş bir adam devrilmiş bir yağ varilinin üzerine oturmuştu. Dudaklarından yanmamış bir sigara sarkıyordu. Adamın solunda, arka tarafı kapıya dönük eski bir askeri kamyon duruyordu. Pas lekeleri ve eziklere rağmen kamyonun lastikleri ve brandası iyi durumda görünüyordu. Branda muhtemelen bazı ağır hizmet donanımlarını, bir mitralyözü ya da küçük bir kuşatma motorunu saklıyordu.

Adamın diğer tarafında büyük, dikdörtgen bir tank duruyordu. Yumuşak zümrüt yeşili yosunlar cam duvarları boyayarak içindeki bulanık suyu gizliyordu. Uzun bir metal boru parçası tanktan uzanıyor ve bir römorkun bükülmüş kalıntılarından altında kayboluyordu.

Davulun üstündeki adam bana bir arbalet doğrulttu. Arbalet eski moda, düz kenarlı bir Flaman arbalestine çok benziyordu. Çatal, daha ucuz yayların daha parlak, soluk alüminyumuyla değil, çeliğe özgü mavimsi gri tonuyla parlıyordu, yani yayın çekiş ağırlığı muhtemelen iki yüz pound arasında değişiyordu. Yetmiş beş metre öteden bana bir ok atabilirdi ve bunu bilmemi istiyordu.

Whoom. Whoom.

Arbalest iyi bir silahtı ama yeniden doldurması yavaştı.

Adam bana baktı. "Bir şey mi istiyorsun?" Sigara alt dudağına yapışmış, o konuşurken hareket ediyordu.

"Karga Rahibeler Meclisi'ne mensup cadıların ortadan kaybolmasını araştıran Tarikat'ın bir ajanıyım. Bana baş cadının Bal Peteği'nde yaşadığı söylendi."

"Peki bu kim?" Arkamdaki Julie'yi işaret etti.

"Esmeralda'nın meclisindeki bir cadının kızı. Annesi Kayıp. Bu konuda hiçbir şey bilmiyorsun, değil mi?"

"Hayır. Üzerinde kimlik var mı?"

Boynumdaki kordonda taşıdığım deri cüzdanıma uzandım ve Emir Kimliğimi çıkardım. Bana yaklaşmamı işaret etti. Yaklaştım ve ona uzattım. Çevirdi. Kartın sağ alt köşesindeki küçük gümüş dikdörtgen, güneşin tek tük ışınlarını yakalayıp parlıyordu.

"Bu gerçek gümüş mü?" diye sordu. Sigara havada ayrıntılı bir desen çizdi.

"Evet." Gümüş, büyüü çoğu metalden daha iyi kabul ederdi.

Adam bana hızlıca bir bakış attı ve şeffaf plastik kaplamanın arasından gümüşü ovaladı. "Değeri ne kadar?"

"İşte başlıyoruz. "Yanlış soruyu soruyorsun."

"Öyle mi?"

"Hayatının büyüü gümüşün bir santimetrekaresine değip değmeyeceğini sormalısın."

Karta üstünkörü bir bakış daha attı. "Büyük konuşuyorsun."

Elimi yüzüne doğru uzattım. Geri çekildi ve sigarasını ona geri uzattım. "Bu şeyler seni öldürebilir."

Sigarasını tekrar ağzına soktu ve kimliğimi geri verdi. "Adım Custer."

"Kate Daniels."

Kamyonu koruyan branda kayarak siyah bir cheirollista'nın yanındaki zayıf Latin kadını ortaya çıkardı. Dev bir yaylı tüfek gibi inşa edilmiş olan cheirollista küçük ama isabetliydi.

ve inanılmaz bir güçle teslim edildi. Yakın mesafeden bir aracın kapısını delip geçebilirdi. Latin kadın bana sert bir bakış attı. Hayatın tüm yumuşaklığı yok etmesinden sonra ortaya çıkan türden gözleri vardı.

Bakışlarını tuttum. İki kişi bakışma oyunu oynayabilir.
"Bilgi için ödeme yapacağım."

"Yüz."

Custer'a iki ellilik verdim. Güle güle, telefon faturası.

"Karavan yirmi üç," dedi. "Sarı olan. Kafa
"Sola dön, sonra yol ikiye ayrıldığında sağa dön."

"Eğer bir şey almak zorunda kalırsam, makbuz keserim."

"Bu seninle onun arasında. Tarikat'tan bir bok istemiyoruz."

Bir yirmilik daha uzattım. "Esmeralda hakkında bir şey biliyor musun?"

Kadın başını salladı. "Güce aç biriydi. İnsanları korkutmayı severdi. Eski cadı meclislerinden birine girmeye çalıştığını duydum ama oyunu çok fazla oynamış ve yönetimi ele geçirmeye çalışmış, bu yüzden onu dışarı atmışlar. O zamandan beri 'hepsine günlerini göstermekle' tehdit ediyormuş. Son duyduğumda kendi cadılar meclisini kurmuştu. Bunu nasıl başardı bilmiyorum, pek sevilmiyordu."

Yirmiliği aldı ve brandayı kapattı. Custer bana bir top telefon teli attı.

"Kullan onu. Burada işler değişir. Georgia Üniversitesi'nden 'fenomeni' incelemeye çalışan inekler geliyor. İçeri giriyorlar ve bir daha çıkamıyorlar." Gözleri alaycı bir kıvılcımla parladı. "Bazen duvarlardan seslendiklerini duyuyoruz. Dışarıdan bir dönüş yolu arıyorlar."

"Hiç onları bulmaya çalıştın mı?"

"Yanlış soruyu soruyorsun," dedi Custer'ın yüzü mutlu bir sırıtışla ayrıldı. Sigara bir pirouette yaptı. "Asıl sorman gereken soru, bunu yaptığımızda neye benzeyecekleri."

Aman Tanrım. Kabloyu ona geri fırlattım. "Hayır, teşekkürler. Ölüyken bile o lanet sesleri duyabiliyordum. Ne yapıyorsun

gürültü?"

Custer solundaki tanka uzandı ve cama vurdu. Ten rengi suyun içinde karanlık bir gölge titreşti. Bir şey gümbürtüyle uzak duvara çarptı ve yemek tabağı kadar geniş, kocaman bir kafa cama süründü. Siyah benekli ve bir kurbağanın omurgası gibi sümüksü olan bu şey, küt burnunu yosunlara sürttü. Küçük siyah gözleri donuk ve görmez bir şekilde bana bakıyordu.

Baş ortadan ikiye bölünerek devasa beyaz bir ağız ortaya çıktı. Başın yan tarafındaki kıvrımlar titredi ve Petek'in içinden alçak bir ses yuvarlandı. Whoom! Yaratık geniş burnunu bir kez daha cama sürttü ve inanılmaz bir hızla döndü. Bir an pençeli bir ayak, uzun kaslı bir kuyruk parıltısı yakaladım ve sonra gitti, çalkalanan suya geri döndü.

Bir Japon semenderi. Büyük bir tane, en az Julie kadar uzun. "Whomper," dedi Custer ve bana el sallayarak elinin küçümseyici bir hareketiyle.

Bölüm 6

Kıvrımlı yol bizi peteğin derinliklerine, kıvrımlı karavanların labirentine götürdü. Geçerken, pencerelerin ötesinde insanların beni izlediğini hissettim. Kimse merhaba demek için dışarı çıkmadı. Kimse işimin ne olduğunu bilmek istemiyordu. Durup yol sorsam cevap alamayacağımı hissediyordum. Eğer biri beni o şekilsiz lunapark aynası pencerelerinden birinin arkasından vurmak isterse, bu konuda yapabileceğim pek bir şey yoktu. Julie de bunu hissetti. Sessizliğini korudu ve karavanlara temkinli bakışlar atarak benim adımlarımı takip etti.

Patika ileride enkazdan oluşan yüksek bir kuleye rastladı ve etrafından akarak bölündü. Çöp ve metal hurdalardan oluşan çarpık bir canavar olan kulenin kendisi yaklaşık kırk metreye kadar yükseliyordu. Zirveye yakın bir yerde, neredeyse kare bir platforma doğru aniden genişlemeden önce sadece beş fit genişliğinde ince bir noktaya doğru sivrildi. Ben durup bakarken, kedi büyüklüğünde ama uzun çinçilla kuyrukları ve sivri burunları olan iki tüylü hayvan molozlardan yukarı doğru tırmanıp saklandıkları bir delikte gözden kayboldu.

Hareket etmeye devam ettim, düşüncelerim tekrar tekrar Rahibelerin toplanma yerindeki çukura dönüyordu. Çukur beni rahatsız ediyordu. Topraktaki herhangi bir dipsiz çukur beni rahatsız ederdi, özellikle de bir işaret fişğine bu kadar yakinken. O delikten bir şey çıkmasından korkuyordum ve büyük ihtimalle dostça bir şey değildi.

Karga Kardeşler büyücülüğün ilk kuralını çiğnemişlerdi: uğraşma. Ya doğru yap, ya da hiç yapma. Biri büyü yapmayı denemeden önce sonuçlarına hazırlıklı olmalıydı.

Doğanın somutlaşmış hali olan Tanrıça'ya, kültler arasında popüler olan iyiliksever kadın tanrıların bir tür amalgamına tapıyor olsalardı, pek bir zararları olmazdı.

onlara gelirdi. Tanrıça, tıpkı Hıristiyan Tanrısı gibi, fazla kuşatıcı ve iyi huyluydu. Ama onlar karanlık ve çok özel bir şeye işaret eden kargaya tapmışlardı. Ve tanrı ne kadar spesifik olursa, ona tapanların da o kadar az hareket alanı olurdu. Bu, bir çocuğa "Ben yokken kötü bir şey yapma" demekle "Bu vazoya dokunursan seni üç gün cezalandırırım" demek arasındaki fark gibiydi.

Kargayı tanımlayana kadar kör uçmak zorundaydım. Ne yazık ki Vikinglerden Apaçilere kadar herkesin mitolojisinde bir karga vardı. Kargalar dünyayı yaratmış ya da yutmuş, bir avuç tanrı için mesajlar iletmış, peygamber olarak hizmet etmiş, hileler yapmış ve eğer Çinliyseler güneşte yaşamış ve üç ayaklı olmuşlardı. Alandaki hiçbir şey belirli bir mitosa işaret etmiyordu. Bran bile - ne bir aksan, ne kıyafetlerde anlamlı bir özellik, hiçbir şey.

İhtiyacım olan şey büyük bir ipucuydu. Her şeyi ortaya koyan gizemli bir not. Bir anda ortaya çıkan ve bana her şeyi açıklayan bir tanrı. Kahretsin, gizemleri çözme becerisi olan sinir bozucu yaşlı bir kadına bile razıydım.

Aslında durdum ve bir ipucunun gökyüzünden düşüp ayaklarımın dibine inip inmeyeceğini görmek için bir saniye bekledim. Evren bunu yapmayı reddetti.

Yirmi üç numaralı karavan kulenin yirmi metre solunda, üç karavandan oluşan bir kümenin ilk katında duruyordu. Kadın tarafından nazıkçe "sarı" olarak tanımlanan karavanın rengi, geceden kalma bulanık idrarın rengine uyuyordu. İdrar gibi de kokuyordu, ancak kokunun karavanın kendisinden mi yoksa kümeyi çevreleyen çöp yığınlarından mı geldiğini tam olarak tespit edemedim.

Siyah ve kahverengi bir dizi rün karavanın yan tarafı boyunca uzanıyordu. Yakından bakıldığında kahverenginin düzensiz olduğu ve pul pul döküldüğü görülüyordu. Kan. Esmeralda'nın bu güzel dekoratif sergisi için hangi zavallı sokak hayvanının ölmek zorunda kaldığını merak ettim.

Önceki yaşamında bir kanalizasyon ızgarasıymış gibi görünen paslanmış metal bir sundurma ön kapıya açılıyordu. Bu

Ağırlığım altında büküldü ama dayandı ve kapıya kadar gelebildim.

"Bekle, peki ya bunlar?" Julie rünleri işaret etti. "Ne olmuş onlara?"

"Bunlar sihirli değil mi? Annem Esmeralda'nın karavanında parmaklarınızı cam gibi kesen bir büyü olduğunu söylemişti."

İçimi çektim. "Eski bir İskandinav hukuk belgesi olan Codex Runicus'un son sayfasından bir balad parçası. Çok ünlüdür. 'Dün gece rüyamda ipek ve ince kürk gördüm' diyor. İnanın bana, eğer bu karavanda bir koğuş olsaydı, Bal Peteği şimdiye kadar onu yutmuş olurdu."

Kilidi inceledim. Süslü bir şey değildi ama kilit açmada hiç iyi değildim.

Ayak sesleri. Bize doğru geliyorlar, üç çift. Ve başka bir şey. Petek'in büyüünün uçucu dokusuna dalgalanmalar gönderen bir şey. Julie de onları hissetti ve verandadan bana doğru koştu.

Ayak sesleri yaklaşıyordu. Yavaşça döndüm. Üç adam karavana yaklaşıyordu, ilki tıknaz ve omuzları kalındı, diğer ikisi daha zayıftı. Zayıf olanlardan daha uzun boylu olanı koluna dolanmış uzun bir zincir taşıyordu. Zincirin diğer ucu iki römorkun arasında kayboluyordu. Üçü de uygun şekilde tehditkâr görünüyordu. Zincir taşıyıcısı geri çekildi, bir büyü anaforundan sıyrıldı ve metal halkaları salladı.

Yerel bir haraç ekibi. Üçü bir arada, artı zincirin diğer ucunda her ne varsa. Nereye gittiğimi biliyorlardı, param olduğunu biliyorlardı ve kimin için çalıştığımı biliyorlardı, yoksa üçünün bir kadını korkutmasına gerek yoktu.

Teşekkürler, Custer. Bunu unutmayacağım.

"Larry, Moe ve Curly?" Tahmin ettim.

"Kapa çeneni, sürtük," dedi daha zayıf olan adam.

"Şimdi, şimdi." Daha kalın olan bravo gülümsedi. "Kibar olalım. Ben Bryce. Şuradakiler Mory ve eli silahlı arkadaşım.

Şuradaki zincir Jeremiah. Yol paralı ödediğinden emin olmak için buradayız. Yoksa işler çirkinleşecek. Ve kimse bunu istemez."

"Devam edin," dedim. "Bilgi için zaten ödeme yaptım."

"Benim durduğum yerden, yeterince ödeme yapmadınız. Şunu iki elli yapalım: giriş ücreti için bir yüzlük daha ve buraya kadar yürüme zahmeti için de biraz bize." Bryce elini kemerine soktuğu polis copunun üzerine koydu. "Bunu zorlaştırma. Yanında küçük bir kız var. Ona bir şey olmasını istemezsin."

Julie arkama saklandı.

Bryce dövüşten önceki bir pitbull gibi gülümsedi. "Ne kadar çok çalışırsak fatura o kadar kabaracak. Bu konuda akıllı davranmanın zamanı geldi."

Zincir titredi. Römorkların arkasından ürkütücü bir metalik hışırtı geldi. Jeremiah arkasına yaslandı ve zinciri çekti. Boğuk bir hırıltı ona cevap verdi. Zincir gerildi ve ayakları biraz kaydı.

Bryce'ın gözlerine bakılırsa, biri kanayana kadar gitmeyeceklerdi. Yine de denemek zorundaydım. "Kendinizi sert adamlar sanıyorsunuz," dedim verandadan yere inerken. "Buna saygı duyabilirim. Ama ben bu işi yaşamak için yapıyorum. Çok fazla pratik yaptım. Benden daha fazla para alamazsınız."

"Burası" -daha iri olan bravo, ne demek istediğini anlamamış olabilirim diye ayağını yere vurdu- "burası bizim bölgemiz. Kaltak ağzını çalıştırmaya devam et, ben de seni susturmak için oraya bir şey koyayım."

Büyük bir şey bize doğru ilerlerken zincir gevşedi ve metal halkalar yerde takırdadı. Römorkun arkasından kafamdan daha büyük pençeli bir pençe belirdi, onu acayip kaslı bir omuz izledi. Başka bir pençe daha ortaya çıktı ve bir köpek tırıs tırıs ilerledi. Omuzları otuz santimden uzun olmalıydı. Ön bacaklarında ve geniş göğsünde kaslar kabarmıştı, o kadar genişti ki kalçaları kıyaslandığında orantısız bir şekilde dar görünüyordu. Kare kafası sanki hiç boynu yokmuş gibi omuzlarının üzerinde alçak duruyordu.

Köpek, cebindeki bozuk paraların titremesi gibi hafif metalik bir şingirtıyla ileri doğru koştu. Çenesinden uzun mavi-gri dikenler çıkıyordu. Bir sıra sivri uç daha omurgası boyunca uzun kuyruğuna doğru uzanıyor ve bir ibik oluşturunuyordu.

Köpek durdu ve yoğun akuamarin gözleriyle bana baktı. Düz ağzının kırıksıklıklarında öfke titriyordu. Ağzı açıldı ve canavar bana uzun, sivri ve parıldayan dişlerini gösterdi. Gerildi, bacakları genişçe açıldı, göğsü açıldı. Sivri uçları demir bir tıkırtıyla dikleşti. Vücudunun her yerinde metal iğneler diken diken olmuş gibi sertleşti.

Bir partiyi büyük boy metal bir kirpi kadar hiçbir şey öldüremez.

Bryce ve Mory yanlara doğru kayarak Jeremiah ve yavru köpeğine çalışabilecekleri bir alan açtılar. Mory ulaşamayacağım bir yerdeydi ama Bryce sadece bir metre uzağımdaydı. Bunu daha önce de yapmışlardı. Mantıklarında küçük bir kusur vardı: Köpeklerle aramda otuz beş metre vardı ve zincir onu yavaşlatacaktı.

Yavru köpek başını salladı ve kükredi.

"Para, sürtük," dedi Jeremiah. "Hayır."

Jeremiah zincir halkasını kolundan silkti. Halkalar bir gümbürtüyle toprağa çarptı.

Köpek saldırdı.

Kıpırdadım ve Slayer'ı kınından çıkardım. Sağ ayağımla sol bacağını kavrarken, kabzasını Bryce'ın boğazına sapladım. Yere yığıldı. Yere düşmeden önce döndüm, metal tüyü parmaklarımla sıkıştırdım ve bıçak kınından çıkardım. Bu bana saniyenin çok küçük bir kısmına mal oldu -Petek'in büyüğü etrafımızda dönerken kendimi kesmeyi göze alamazdım- ve köpeği sıçramasının ortasında yakaladım. Tüyün sapını onun kısır beril gözüne sapladım, yanından döndüm ve Jeremiah'nın karnına bir tekme indirdim. Öne doğru atılmaya çalıştı ama arkasına geçtim ve boğazını Avcının bıçağıyla yakaladım.

Her şey durdu.

Köpek şaşkın bir şekilde uzun bir viyaklama sesi çıkardı ve dikkatsizce atılan bozuk paraların şangırtısıyla yere düştü. Bryce yerde kıvranıyor, toprağı tırmalıyor ve nefes almaya çalışıyordu. Mory ağzı açık bana bakıyordu. Jeremiah yutkundu, Avcının bıçağı Adem elmasının üzerinde biraz kaydı. Karavanın verandasında Julie taş kesilmiş bir halde duruyordu, yüzü erimiş bir lastik maske gibi gevşekti.

"Ne oluyor lan?" Mory şaşkın bir ifadeyle konuştu. "Ne oldu lan?"

"Olan şey, üçünüzün bana sebepsiz yere bir köpeğı öldürtmüş olmanız."

Jeremiah'nın siyah saçlarından bir damla ter süzüldü ve tıraşsız boynundan aşağı yuvarlandı. Açıdaki iki milimetrelik bir değişiklikte büyülü kılıç onunla kanatları arasındaki mesafeyi kapatacaktı. Çok sinirlenmişim ve elimi sabit tutmak büyük bir çaba gerektiriyordu.

"Ücretimi ödedim ve siz açgözlü pislikler beni ikinci kez haraca bağlamaya karar verdiniz. Ve bunu yaparken çocuğumu tehdit ettiniz. Sizin derdiniz ne lan? İnsan mısınız yoksa burası içinizdeki tüm ahlakı mı söküp aldı?" Sesim alçak ve hırıltılıydı. Konuşarak nefesimi boşa harcadığımı biliyordum.

Bryce sonunda nefesini içine çekti ve inledi.

"Köpeğimi öldürdün," dedi Jeremiah, sesi inançsızlıkla yükseliyordu. "Bebeğimi öldürdün. Yüce İsa. Köpeğimi öldürdün."

İşleri bitmişti. Bıçağımı boğazından çektim. Jeremiah toprağı gömüldü. Yüzü gerildi. Elini gözlerinin üzerine koydu. Yanından geçip ölü köpeğı doğru yürüdüm. Parlak bir metal yığınının içinde yatıyordu, büyük patileri kıpırdamıyordu, harap olmuş gözleri kıpkırmızı kanıyordu. Ne büyük kayıp.

Bryce dizlerinin üzerine çöktü ve titreyerek ayağı kalktı.

Cebimden bir parça gazlı bez çıkardım ve Slayer'ın bıçağını sildim. "Bu karavana gireceğim, böylece bu küçük kızın annesini ve Esmeralda'yı ya da gerçek adı her neyse onu bulabilirim. Ben bunu yaparken sen de gidip

biraz yardım alın. İŖi bitirmek için kaç kiŖi gerektiğini dŖnyorsanız, sonra tekrar yapabilirsiniz. Ben burada olacağım. Ama bu sefer köpek değil, insan öldürmek için keseceğim. Ve bundan zevk alacağım. Aslında, bana bir iyilik yapmıŖ olursun."

Bir adım geri çekildi.

Julie'ye baktım. "Gel."

Önümde kapıya doğru koŖuŖturdu. Metal merdiveni çıktım ve kilide bir tekme attım. ereve keskin bir atırtıyla kırıldı ve kapı uçarak açıldı.

Julie içeri girdi ve ben de onu baŖ cadının kasvetli evine kadar takip ettim.

Bölüm 7

Ev çürümüş narenciye ve eski çorap kokuyordu. Julie burnunu sıktı. "Ne kokuyor?"

"Kediotu özü." Duvardaki koyu lekeyi işaret ettim. Aşağıdaki zeminde cam kırıkları vardı; Esmeralda şişeyi duvara fırlatmış gibi görünüyordu. "Baş cadımız uyumakta güçlük çekiyordu."

Klostrofobiye neden olacak kadar dar olan karavan kasvet içindeydi. Kan kırmızısı, yırtık pırtık perdeler pencereleri gizliyordu. Julie, küçük mutfağı mekânın geri kalanından ayıran dar tezgâhtan bir sineklik aldı ve onu perdeleri açmak için kullandı. Akıllı çocuk. Kim bilir o perdelerin üzerinde ne vardı.

Öğleden sonra ışığında karavan daha da hüzünlü görünüyordu. Yemek pişirme alanının çoğunu eski püskü bir buzdolabı kaplıyordu. Buzdolabını açtım. Yıllar önce, satıcının buzlu yumurta adını verdiği, sürekli soğuk duran yumurtamsı bir nesne satın almıştım. Kanada'da bir sürü olduğuna dair söylentiler olmasına rağmen hiç buz sprite görmemiştim. Yumurta bana oldukça pahalıya mal oldu ama onu küçük bir çuvalın içinde buzdolabımın bir köşesine astım ve sihirli dalgalar s a y e s i n d e yiyeceklerimi kısmen donmuş halde tuttu. Esmeralda daha ucuz bir yöntem olan "friz-buz" yöntemini kullanmıştı: Su ve

Kanalizasyon Dairesi tarafından küçük bir ücret karşılığında satılan büyülü buz parçaları. Normal buzdan yaklaşık yirmi kat daha yavaş eriyorlardı. Friz-buzun sorunu eninde sonunda erimesiydi ve tam da bunu yapmıştı, hem de bir süre önce, ritüel olarak kafası kesilen siyah tavuk üzerinde ve orta Raf. Çürümenin mide bulandırıcı tatlı kokusu yüzüme çarptı.

Tavuk cesedinin üzerine kusmadan önce çürümüşlükten öğürdüm ve kapıyı kapattım. Bir kuşa taparken tavuk kafası kesmek biraz cesaret ister.

Ya öyle ya da Esmeralda fırsat eşitliğinden yararlanan biriydi ve diğer büyüleri de denedi.

Mutfakta hiçbir ipucu yoktu ve karavanın karşı tarafına yöneldim. Sol tarafımda küçük, tertemiz bir yatak odası vardı: yatak hazırdı, yere saçılmış giysi yoktu. Onu aynı derecede temiz bir banyo izledi ve sonra son oda olması gereken yere adım attım.

Petek odayı genişletmiş, tavanı yukarı çekmiş ve duvarları genişletmişti. Kirli muşamba zemin koridorla son buluyordu. Odanın tabanı sıkıştırılmış topraktan oluşuyordu ve demir bir kazanın bulunduğu merkeze doğru eğimliydi. Zeminin kavisli ve şişkin tavan odayı neredeyse küre şeklinde gösteriyordu.

Kazanı geçince, karşı duvarda hasır bir sandık duruyordu. Yanında beton bir piknik masası duruyordu. Masa kanla lekelenmişti.

Arkamda Julie ayak ayak üstüne attı.

Büyü, kazanın üzerinde büyük ve gergin bir düğüm halinde duruyordu ama hiçbir kordon hissetmiyordum. Toprağın üzerine bir adım attım. Oda biraz parıldadı ama olduğu gibi kaldı.

Kazana yaklaştım ve kapağını kaldırdım. Yanmış yağ ve ekşimiş et suyunun yağlı kokusu bana saldırdı.

"Ugh!" Julie tökezleyerek geri çekildi.

Gözlerim yaşardı. Midem çalkalandı ve boğazıma asit fişkırttı. Yutkundum, kazanın sapından demir bir kepçe aldım ve mide bulandırıcı mayayı karıştırdım. Tavuk kemikleri, çürüyen et parçaları hâlâ üzerlerine yapışmış. İnsan yok. Küçük iyilikler için Tanrı'ya şükürler olsun.

Sihirli dalga öldü. Teknoloji kontrolünü yeniden ele geçirerek kazanın üzerindeki sihir düğümünü söndürdü.

Kapağı kazanın üzerine geri kapattım ve sunağa doğru ilerledim. Birkaç siyah tüy kana yapışmıştı. Masanın üzerinde jilet gibi keskinleştirilmiş uzun, kavisli bir bıçak duruyordu. Sıcak telle kazınmış siyah rünler bıçağın sapını kaplıyordu. Parçalar beynimde bir araya geldi. Şimdi buzdolabındaki tavuğun bir anlamı vardı.

Julie sonunda odaya girmeye cesaret etti. "Bu insan kanı mı?" "Tavuk kanı."

"Ne yani, voodoo falan mı yaptı?"

"Tavuk kullanan tek din Voodoo değildir. Avrupa'da kuş bağırsaklarını kullanarak kehanette bulunma geleneği çok eskidir."

Boş boş baktı.

"Bir tavuğun kafasını keser, içini açar ve bağırsaklarının nasıl görüldüğüne bakarak gelecekte haber vermeye çalışırsın. Bazen de" - bıçağı kullanarak sunağın arkasından kan sıçramış bir ipi kaldırıp ona gösterdim- "önce tavuğu öldürmezsin."

"Bu çok iğrenç. Bunu ne tür insanlar yaptı?"

"Druidler."

Julie gözlerini kırptırdı. "Ama druidler iyidir."

"Modern Druid Tarikatı güzel. Ama bu şekilde başlamadılar. Hiç kız druid gördünüz mü?"

Başını iki yana salladı. "Hepsi erkek."

"Peki Esmeralda neden druid ritüelleriyle uğraşıyordu?"

Julie bana baktı. "Bilmiyorum."

"Ben de bilmiyorum."

İçimden bir ses bunu birileri ona böyle yapmasını söylediği için yaptığını söylüyordu. Çukurun kenarında beni ürperten hastalıklı önsezi tüm gücüyle geri döndü. Derinlere indikçe bundan daha az hoşlanıyordum.

Hasır sandığın önüne çömelip açtım, yarı yarıya daha korkunç tavuk kalıntıları bekliyordum. Kitaplar. MacKillop'un Kelt Mitolojisi Sözlüğü, McClean'in Antik İrlanda Mitleri ve Efsaneleri, Büyücü Sumara'nın İçindeki Kelt'i Uyandır ve Mabinoghen. Kelt ritüelleri üzerine üç kitap ve Kral Arthur hakkında bir kitap.

Kelt'i Uyandır kitabını Julie'ye uzattım. Dördü arasında okuması en kolay olan buydu ve güzel resimleri vardı. Esmeralda'nın önemli bölümlerin altını çizmesini umarak Mitler ve Efsaneler'i kendim aldım. Dizine döndüm ve üzerinde üç kanlı parmak izi olan bir sayfaya geldim.

M'lerin ortasında. Esmeralda ellerini tavuk kanına batırmış ve kitapları okumadan önce yıkamamıştı. Kendini kutsanmış mı hissediyordu? Parmak izlerinin yanındaki satırları inceledim: Mongan, Mongfind, Morc, Morrigan... Kahretsin. Cildi M ile başlayan makalelere çevirdim. Lütfen Morrigan olma, lütfen Morrigan olma... Morrigan'la ilgili iki sayfalık yayında kocaman kanlı bir parmak izi.

Neden ben?

Kitabı duvara fırlatmak istedim. Tapınacak iyi bir tanrıça buldum. "Bestoloch."

"Bu ne anlama geliyor?" Julie sordu.

"Rusça'da 'embesil' anlamına geliyor. Görünüşe göre annenin meclisi Morrigan'a tapıyormuş. O iyi bir tanrıça değil."

Elindeki kitabı önüme itti. "Onun nesi var?"

Sayfada dev gibi bir adam kocaman bir kılıç sallıyordu. İğrenç şişkinlikler vücudunun her tarafını sarmış, devasa kaslar bir omzunun üzerinde şişerek başını sarmakla tehdit ediyordu. Dizleri ve ayakları geriye doğru bükülmüştü, devasa kolları yere değebilirdi, ağzı açıktı ve sol gözü yörüngesinden dışarı fırlamıştı. Mürekkepli kalemın kısa vuruşlarıyla gösterilen bir parıltı kafasından yayılıyordu.

"Bu Cú Chulainn. Eski İrlanda'nın en büyük kahramanıydı. Savaş sırasında çok sinirlendiğinde, çılgına döner ve o şeye dönüşürdü. Buna warp spazmı denir."

"Kafası neden parlıyor?"

"Görünüşe göre spazm sırasında çok ısınmış ve savaştan sonra insanlar onu soğutmak için üzerine su dökmek zorunda kalmışlar. Bir hikayede su dolu kazanın içine atlamış ve kazan kırılmış..."

Odanın ortasındaki kazana baktım. Julie kolumu çekti. "Ne oldu?"

"Bir dakika bekle." Kazana yaklaştım ve demir kulpları aldım.

"Çok ağır," dedi Julie.

Homurdandım, aldım ve kenara koydum. Kapak biraz kaydı ve neyse ki üzerime değil, ekşimiş et suyu döküldü.

Kazanın altında küçük bir çukur vardı. Dar, ancak küçük bir hayvanın, belki de beagle büyüklüğünde bir köpeğin geçmesine izin verecek kadar büyüktü. Kenarları pürüzsüzdü, çevresi sanki bıçakla yontulmuş gibi mükemmel bir şekilde yuvarlaktı. İçine baktım ve karanlığı gördüm. Kasvetten toprak kokusu ve çürümenin iğrenç kokusu yükseliyordu.

Déjà vu.

Julie yerden bir parça toprak aldı ve çukura doğru yöneldi. Onu yakaladım.

"Ama ne kadar derin olduğunu
bilmek istiyorum." "Hayır,
istemiyorsun."

Alaycı bir tavırla elindekini bıraktı. Belli ki onun havalı insan ölçerinde birkaç basamak düşmüştüm.

Çukurun kenarlarında eşkenar bir üçgen oluşturan üç küçük iz vardı; kazanın üç ayağının izleri. Tıpkı cadılar meclisinin buluşma yerindeki izler gibi. Gap'teki büyük çukurda bir kazan eksikti. Hem de kocaman bir kazan.

Bölüm 8

Bryce ve Co. Rövanşa çıkmamaya karar vermişlerdi ve Esmeralda'nın kitaplarını taşıyarak Bal Peteği'nden rahatsız edilmeden ayrıldık. Custer akıllıca davranarak ortalıkta görünmemeyi seçmişti. Yirmi üç numaralı karavandan zincir bağlantı kapılarına kadar başka bir canlı görmedik.

Warren'dan geçerek Ninny'nin beni bir katır dışkısı yığınının yanında sabırla beklediği yere kadar Petek'in etrafından dolaşmak bir saatimi aldı. Julie'yi molly'ye yükledim. White Street sadece on beş dakika uzaklıktaydı, ama çok yorgun görünüyordu.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu.

"Eve. Adresiniz nedir?"

Julie dudaklarını kenetledi ve Ninny'nin eyerinin önüne baktı.

"Julie?"

"Orada kimse yok," dedi. "Annem gitti. Sahip olduğum tek şey o."

Aman Tanrım. Annesiz, aç, yorgun, pis bir çocuğu gece yaklaşırken sokağa salabilir miydim? Bir düşüneyim... "Evine uğrayıp annenin eve gelip gelmediğine bakacağız. Eğer gelmediyse, bu gece benimle yatabilirsin."

Annem orada değildi. Beyaz Sokak'tan ayrılan sığ bir alt mahallenin bir köşesine sıkışmış küçük bir evleri vardı. Ev eskiydi ama çok temizdi, kirli tabaklarla dolu mutfak lavabosu hariç. Aslında iki yatak odalı olmalıydı ama birisi, muhtemelen Julie'nin annesi, oturma odasının bir bölümünü ahşap bir bölmeyle ayırarak küçük bir üçüncü oda yapmıştı. Bu odada eski bir dikiş makinesi, birkaç dosya dolabı ve küçük bir masa vardı. Masanın üzerinde Julie'nin bedeninde, açık mavi, yarım kalmış bir elbise duruyordu. Elbiseye hafifçe dokundum. Her ne kusur varsa

Julie'nin annesi kızını çok sevmiş olabilir.

Julie yatak odalarından onun fotoğrafını getirdi: sarı saçları dağınık, yorgun bir kadın, tıpkı kızınıninki gibi kahverengi gözleriyle fotoğraftan bana bakıyordu. Yüzü solgundu. Hastalıklı, bitkin ve otuz beş yaşından on yıl daha yaşlı görünüyordu.

Julie'den bulaşıkları yıkamasına yardım etmesini istedim. Tabakların altında bir şişe Wild Irish Rose buldum. Beyaz etiketli. İspirto gibi kokuyordu. Ayrıca içenleri vahşi öfkelere sürüklemesiyle de meşhurdur.

"Annen içki içerken sana hiç bağılıyor mu ya da vuruyor mu?"

Julie öfkeyle bana baktı. "Benim annem iyidir!"

Şişeyi fırlatıp attım.

İki saat sonra Ninny'yi Tarikat'ın ahırına bıraktık. Büyü birkaç saat durduktan sonra kısa aralıklarla Atlanta'yı dövmeye devam etti. Öğleden sonra akşama karıştı. Yorulmuş ve acıkmıştım. Kuzeye, arapsaçına dönmüş sokaklardan geçerek, eskiden Greg'e ait olan ve şehirde kaldığım zamanlarda artık benim evim olan küçük daireye doğru ilerledik.

* * * *

Dar merdivenlerden üçüncü kata çıktım, Julie de yanımdaydı. Sihir yukarıdaydı ve ben kapıya dokunup mavi bir parıltıyla açarken koğuş elimi tuttu. Julie'yi daireye aldım, kapıyı arkamızdan sürgüledim ve ayakkabılarımı çıkardım.

Julie yanımdan geçip gitti. "Burası güzelmiş. Ve pencerelerde parmaklıklar var."

"Kötü adamları dışarıda tutar." Uykusuzluk sonunda beni yakaladı. Çok yorulmuştum. Yıpranmıştım. "Ayakkabılarını çıkar."

Öyle yaptı. Dolabı karıştırdım ve Greg'in o zamandan beri sakladığı kıyafetlerimden oluşan eski bir kutu buldum.

Babam öldükten sonra onunla kalmıştım. On beş yaşındaki ben, on üç yaşındaki Julie'den çok daha büyüktüm ama giysiler idare ederdi.

Eşofman altımı ve tişörtümü ona fırlattım. "Duş al."

"Ben duş almam."

"Yemek yapıyor musun? Duş yoksa, yemek de yok."

Alt dudağını uzattı. "Berbatsın, bunu biliyor musun?"

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Benim evim, benim kurallarım. Hoşuna gitmiyorsa kapı orada."

"Tamam!" Kapıya doğru yöneldi.

İyi ki kurtuldum. Yüksek sesle söylememeyi umarak dişlerimi sıktım ve mutfağa gittim. Lavaboda ellerimi sabunla yıkadım ve buzdolabında yiyecek bir şeyler aradım. Elimdeki tek şey büyük bir kase soğuk köy haşlamasıydı. Ben olsam soğuk yerdim: mısır koçanı ve karides zaten soğuk yenirdi ve ben de soğuk patates ve sosisi mideye indirecek kadar açtım. Julie ise sıcak isteyebilirdi, tercihen tereyağlı.

Isınmak mı, ısınmamak mı? Soru buydu.

Akan suyun sesi duşun başladığını haber veriyordu. Burada kalmaya karar vermişti. Gaz ocağının üzerine büyük bir tencere su koydum. Sihir her türlü sıradan nesneye tuhaf şeyler yapıyordu ama neyse ki doğal gaz hâlâ yanıyordu. Her şey başarısız olursa, buzdolabının üstünde küçük bir piknik ısıtıcım ve onun için bir sürahi gazyağı vardı.

Karidesleri ayıklamayı neredeyse bitirmiştım ki çok zayıf, melek gibi görünen bir çocuk mutfağıma girdi. Uçuşan karamel saçları ve keskin bir yüz üzerinde iri kahverengi gözleri vardı. Onu tanımam tam bir dakika sürdü ve sonra gülerek yere yığıldım.

"Ne?" Küçük elf-bebek şaşırılmış görünüyordu.

"Çok temizsin."

Julie eşofman altımı poposundan kaymadan önce yukarı çekti. "Ben açım. Bir anlaşma yapmıştık."

"Suyu benim için izle. Kaynamaya başlayınca karides hariç her şeyi içine koy. Karidesi yeme, o

Daha sıcak olsun ve ben duş alırken suyun taşmasına ve gazı boğmasına izin vermeyin."

Bir yığın giysi topladım ve sürünerek duşa girdim. Uzun bir günün ardından sıcak bir duştan daha iyi bir şey olamazdı. Belki sıcak bir duş ve ardından gelen sıcak seks, ama o bölümdeki hafızam biraz bulanıklaşmaya başlamıştı.

Saçımdaki tüm kiri temizlemem biraz zaman aldı ve mutfağa girdiğimde su kaynıyordu. Dev bir çatalla mısır koçanına bir parça mısır taktım. Buhar gibi sıcaktı. Yeterince iyiydi. Karidesleri tencereye attım, çeyrek dakika kadar kaynamaya bıraktım, gazı kapattım ve hepsini süzgece boşalttım.

Sihir düştü. Aç, kapa, aç, kapa, kararını ver artık. "Hiç taşra kaynaması yediniz mi?"

Julie başını salladı.

Kevgiri masanın ortasına koydum ve yanına tuz ve bir kalıp tereyağı koydum. "Karides, sosis, mısır koçanı ve patates. Dene bakalım. Sosis hindi ve geyik eti. Yapılırken ben de oradaydım. İçinde köpek ya da fare yok."

Julie bir parça sosis kaptı, tadına baktı ve aç kurtlar gibi yemeğine saldırdı. "Bu çok iyi!" diye bir ağız dolusu yemeğin arasından duyurdu.

İlk koçanı bitirmeye fırsat bulamamıştım ki kapı çalındı. Gözetleme deliğinden baktım. Kırmızı.

Kapıyı ben açtım. Bana baktı, gözleri küçük yarıklar halinde kısılmıştı. "Yemek mi?"

Kate Daniels, ölümcül kılıç ustası ve aç yetimlerin kurtarıcısı. "İçeri gel. Ellerinizi yıkayın."

Julie mutfaktan fırladı ve kollarını ona doladı. Red sertleşti ve bir kolunu ona doladı.

Omzunun üzerinden bakan yüzü tatlı bir hülyaya bürünmüştü. Annesinin kayboluşu onu çok etkilemiş olmalıydı ama Red'i kaybetmek onu mahvedecekti.

"Seni özledim!" dedi usulca.

"Evet," dedi, yüzü dümdüzdü. "Benim de."

Yirmi dakika sonra iki çocuğum doluydu ve kaynatacak bir şeyim yoktu. Bu da yarın bir şeyler pişirmem gerektiği anlamına geliyordu. Oi.

"Hadi konuşalım." Bakışlarımla Red'i sandalyesine sabitledim. Durum gerektirdiğinde dengesizliği oldukça iyi yapardım. Garip bir şekilde, rakiplerimin çoğu bakışlarım karşısında bayılıp yere düşmezdi ama Red gençti ve zorbalığa alışkındı. Dondu kaldı. Ergen sokak çocuklarının gözünü korkutmayı sevmezdim ama iyi davranırsam en ufak bir fırsatta kaçacağını hissediyordum. "Bana cadılar meclisi hakkında bildiklerini anlat."

"Hiçbir şey."

"Julie'yi onların toplanma yerine götürdün. Nerede olduğunu nereden biliyordun?"

"Dökmedim, yemin ederim." Julie biraz soluklaştı.

Red bakışlarını bana kilitledi. "Burayı bulduğum gibi. Evindeki bir fırçadan annesinin saçından biraz aldım. Bir tılsım yaptım, biraz kan döktüm ve beni yönlendirmesine izin verdim."

Büyüyü yaptığı sırada Julie'nin annesi hayatta olmalıydı. Şamanist büyüler hayata bağlıydı; ölü bir bedeni hissetmek çok daha karmaşık bir ritüel ve Red'in muhtemelen sahip olmadığı türden bir güç gerektiriyordu. En azından henüz.

"Oraya ilk sen gittin." Bu bir tahmindir ama gözlerinde doğrulamayı gördüm. "Orada ne gördün, Red?"

Parmakları kıpırdadı. Hafifçe sağa döndü ve yüzünün yan tarafını benden sakladı.

"Boynunun sağ tarafına bakayım."

Yutkundu.

"Şimdi."

Kırmızı döndü. Boynunda kulak memesinden paçavrasının yakasına kadar uzanan üç uzun yara izi vardı. Yaraların kabarık kırmızı kenarlarının altında ince bir sarı irin çizgisi toplanmıştı.

O kadar da iyi değil. Uzandım ve kafasına dokundum. Geri çekildi.

"Otur oturduğun yerde, mankafa."

Ateşi vardı. Buzdolabına uzandım ve orta raftan bir kavanoz Rmd3 çıkardım. Red'in gözleri kahverengimsi macuna ve tekrar bana kaydı.

"İçinde ne var?" Julie sordu.

"Rmd3. Daha çok Remedy olarak bilinir."

"Bunlar insanların taşıdığı şeyler. Benim ihtiyacım yok." Red koltuğunda kıpırdandı.

Yüzüne baktım ve ergen çenesinin kararlı hamlesini gördüm. Orada akıllı bir yaşam yoktu. Julie'ye döndüm. "Boynunda oluşan enfeksiyon için bitkisel bir tedavi. Bu Güney-Pasifik çeşidi, en iyisi. Ölümsüzlerden aldığınız nekrozu iyileştirebilir ve her türlü kötü enfeksiyonun çaresine bakar." Kavanozu masanın üzerine koydum. Gerçek kava kökü, çam yaprağı geebung ve yarım düzine başka şey. Pahalı ama buna değer.

"İhtiyacım yok," diye tekrarladı.

"Ateşten sokak ortasında devrilen şamanlar büyüyecek kadar yaşamıyor."

"İlacı al, Red." Julie kavanozu ona doğru götürdü.

Sanki bir yılanmış gibi ona baktı, uzandı ve boynuna biraz sürdü. Macun yaralarına dokundu ve yüzünü buruşturdu.

"Seni ne pençeledi?"

"Yaratıklar," dedi. "Tuhaf bir hayat. Doğru gelmiyordu. Çok güçlü."

"Güçlü" kelimesini saygıyla, neredeyse hürmetle, özlemle renklendirerek telaffuz etti. Tıpkı bir alkoliğin uzun bir aradan sonra en sevdiği zehri sipariş etmesi, dilinde ismin tadını alması gibi.

"Güç arzusu tehlikeli bir şeydir," dedim.

Bana dişlerini gösterdi. Gözlerinde vahşi bir ışık dans ediyordu. "Bunu söylüyorsun çünkü sende biraz var. Güce sahip olan insanlar asla başkasının bunu elde etmesini istemez."

Julie onun kolunu çekiştirdi. "Ama senin gücün var. Sen bir şamansın."

Ona doğru döndü. "Ne işe yarar ki? Çeteler hâlâ dişlerimi kırıyor ve yemeğimi alıyor. Ertesi gün kan işemelerini sağlasam ne olur? Bir dahaki sefere beni öldürüp işi bitirecekler. Ben gerçek güç istiyorum. Güç. Böylece kimse benimle uğraşamaz."

Julie kısık bir sesle, "Elimdekini sana verebilirim," dedi.

"Henüz değil," dedi. "Bırak daha da büyüsün."

İkisinin arasında neler oluyordu? Birbirlerine bakışları tüylerimi diken diken ediyordu.

"Bana sana zarar veren yaratıklardan bahset."

"Hızlıydılar, uzun saçları vardı. Saçları sanki canlıymış gibi beni yakaladı. Okçulardan korkuyorlardı."

"Bana kazandan bahset."

Red elektrik çarpmış gibi seğirdi, oturduğu yerden fırladı ve kapıdan dışarı koştu. Julie kapıya en yakın yerde oturuyordu ve merdivenlere benden çeyrek saniye önce vardı. O hızla aşağı indi ve ben kendimi durmaya zorladım.

Onlar çocuktı.

Hayat onları neredeyse vahşileşene kadar dövmüştü. Sığınacak bir yerleri yoktu, birbirlerinden başka kimseye güvenmiyorlardı ve eğer oraya gidip Red'i dayakla tehdit ederek gerçeği öğrenmesini sağlayacak olsaydım lanetlenirdim. Artık yeterdi. Geri gelirlerse, gelirlerdi. Bu arada ben de kendi yolumu bulacaktım.

Mutfağa geri döndüm ve tabağımdan bir parça sosis yedim. Pencereden Red ve Julie'yi sokakta görebiliyordum. Birbirlerine yakın duruyorlardı, adamın esmer kafası kızın sarışın kafasına karşıydı. Ben onları izlerken teknoloji geldi. Oturma odasındaki elektrik lambası yandı ve daireyi rahat, sessiz bir ışıltıyla yıkadı. Sokağın aşağısında, ayakta kalan tek lamba direğin tepesinden parlayarak çocukları aydınlattı. Sola, lambanın ışığının hemen ötesine doğru ilerlediler. Yeni dünyanın yüzleri: bir sokak şamanı ve kız arkadaşı. Aç, vahşi, büyülü.

Ben tabağımı bitirip suyumu içerken onlar konuşuyorlardı. Sonunda Red cebinden bir şey çıkardı ve

Julie'nin boynuna taktım. Muhtemelen bir tılsımdır.

Julie ona sarıldı. Julie'nin kolları boynuna dolanırken, o orada kaskatı kesilmiş bir şekilde duruyordu. Muhtemelen toplum içinde zayıf görünmek istemiyordu. İçimi bir korku kapladı. Neden bu ikisini izlemek bana kötü bir his veriyordu?

Beni Max Crest ile hayal etmek gibi.

Eğer Greg hâlâ hayatta olsaydı, Max'e ikinci bir bakış bile atmazdım. Greg'in ölümü beni düşündüğümde daha fazla etkilemişti; yalnızdım, korkmuştum ve eve dönmek için sıcak, sevgi dolu bir adama ihtiyaç duyuyordum. Sırtımı yaslayabileceğim birine. Max tam olarak yanlış zamanda yanlış yerdeydi. İlişkimiz başından beri mahkumdu, çünkü keder üzerine kuruluydu ve aşkın aksine keder eninde sonunda geçerdi. Zaman keskin kenarları törpülediğinden, Myong'a karşı kıskançlık hissetmiyordum, Max'e karşı da bir özlem duymuyordum. Onu özlemedim. Yine de ne zaman adı aklıma gelse, belli belirsiz hoş olmayan bir his hissediyordum, tam olarak suçluluk değil ama utanca benzer bir şey.

Ugh. Her şeyi alıp paketlemek, bir kutuya koymak ve kutuyu bir iskeleden aşağı atmak istedim. Max Crest'le bir daha karşılaşmasaydım çok mutlu olurdum. Ama şimdi onun düğününü ayarlamak zorundaydım. Kendimi bu işlere nasıl bulaştırmıştım?

Düğünden bahsetmişken. Telefonu denedim, çevir sesi geldi ve Derek'in bana verdiği numarayı aradım.

"Güneydoğu ofisi," diye bir kadın sesi cevap verdi.

Ya yanlış numarayı almıştım ya da harika çocuk dünyada yükseliyordu. "Derek, lütfen."

Telefon tıkladı ve Derek'in sesi geldi. "Evet?"

"Sekreteriniz var mı?"

Güldü. "Hayır, sadece Mila. Aramaları o kontrol ediyor. Sizin için ne yapabilirim?" "Paket bende."

"Harika!" Kendini kontrol etti ve daha dengeli bir tonda devam etti. "Ne zaman alabilirim?"

"Yarın bırakırım."

"Onu eşek sudan gelinceye kadar dövdün mü?"

Ha! Derek hâlâ oradaydı, Bay Havalı Sürü Kurdu kisvesi altında. "Sayılır. Haklısın, ortadan kayboluyor. Ayrıca yokken yenileniyor."

Julie daireye geri döndü. Küçük bir monisto takıyordu: bozuk para ve küçük metal tılsımlardan oluşan bir kolye. Koridorda durdu, suları test etti, patlamayacağına karar verdi, sandalyesine geri kayd ve daha fazla kaynama için kaseyi kontrol etti. Sadece patates kalmıştı. Bir avuç aldı ve parmaklarını yalayarak yedi.

"Bir iyilik isteyeceğim." Tereyağı ve tuzu ona yaklaştırdım.

"Elimden gelen her şeyi yaparım," dedi Derek.

Julie gizlice beni izliyordu, muhtemelen herhangi bir yaygara çıkıp çıkmayacağını ölçmeye çalışıyordu.

"Kürklü Majesteleri ile görüşmem gerek." Bunu söylediğime inanamıyorum.

"Bahar Buluşması için seni aradığımda ettiğin onca bağırış çağırıştan sonra bunu söylediğime inanamıyorum. 'O kibirli pislği bir daha asla görmeyeceğim' ve 'cesedimi çiğnemeni istiyorum' dediğini çok net hatırlıyorum."

"Bahar Buluşması isteğe bağlıydı." Kırmızı Nokta Sapiğı'nı ortadan kaldırmak için Sürü'yle birlikte çalıştıktan sonra bana Sürü Dostu statüsü verildi ve görünüşe göre bu statünün törenlere davet edilmek gibi avantajları vardı. Onların bölgesine girersem, şekil değiştirenler beni Kate suşisine çevirmeden önce birkaç saniye tereddüt edebilirlerdi.

"Myong?" Derek'in sesi biraz onaylamaz bir ton kazandı.

"Derek, evet mi hayır mı?"

"Evet, elbette," dedi yumuşak bir sesle. "Yeri ve zamanı size bildiririm."

Ayrılık sesleri çıkardık ve telefonu kapattım. "Kimdi o?" Julie sordu.

"Genç kurt adam yardımcım. Yarın onu görmeye gideceğiz."

"Sürüden birilerini tanıyor musun?"

"Evet. Makyaj masasında yedek bir diş fırçası var..." "Kibir nedir?"

"Kibir, g r n ş n zle çok fazla gurur duymaktır. Aynı zamanda banyoda lavabosu ve çekmecesi olan dolaptır. Diş fırçasının olduğu yer."

Yüzü asıldı. "Yapmak zorunda mıyım?" "Elbette."

Bölüm 9

Julie'yi yatağıma yerleştirdim, ona battaniyemi verdim ve eski bir ordu uyku tulumunu yere serdim. Büyü şehri yeniden ele geçirmişti. Fenerleri çoktan söndürmüştüm ve dairedaki tek ışık dışarıdan geliyordu; yeni ayın ışığından gelen gümüşü bir parıltı, savunma büyüünden etkilenen parmaklıkların zayıf ışıltısıyla karışıyordu.

Uzaklarda bir yerde bir kurt uludu. Bir kurdu sokak köpeğinden her zaman ayırt edebilirdim; acı bakla uluması tüylerimi diken diken ederdi. Curran'ı düşündüm. İşin korkutucu yanı, onu yarın görmeyi merak ediyordum.

Benim sorunum neydi? Hormonlardan olmalı. Tamamen biyolojik bir sorun. Normalde mantıklı düşünmemi engelleyen, gri gözlü katil manyaklar hakkında hayali fikirlere sahip olmama neden olan aşırı hormon yüklemem vardı...

Julie uyku sersemi bir sesle, "Yerde uyuyabilirim," diye teklif etti.

Omuz silktim. "Teşekkürler ama ben alışkınım. Çocukken babam beni yerde yatırırđı. Annem gibi sırt problemlerim olacağından korkuyordu." Çantanın fermuarını açtım ve olabildiğince düz bir şekilde yatırdım. Koğuşlar ve parmaklıklar dairemi küçük bir kaleye dönüştürmüştü ama asla bilemezsiniz. Ben bacaklarımı uyku tulumundan çözerken biri içeri ışınlanıp beni cıvatarla doldurabilirdi.

"İyi biri mi?"

"Kim?"

"Annen mi?"

Durdum, elimde bir yorgan vardı. Küçük bir bıçak gibi göğsüme saplanmıştı. "Bilmiyorum. Ben çok küçükken öldü. Babam onu severdi, o yüzden iyi biri olmalı."

"Yani hem annen hem de baban öldü mü? Hiç ailen kalmadı mı?"

"Evet."

"Benim gibi," dedi küçük bir sesle.

Zavallı çocuk. Yanına geldim ve yatağın köşesine oturdum. "Annemin öldüğünü biliyorum çünkü babam onun ölümünü gördü ve babamın öldüğünü biliyorum çünkü onu evimin arkasındaki tepeye gömdüğümüzde oradaydım. Mezarını her zaman ziyaret ederim. Ama annen hakkında hiçbir şey bilmiyoruz. Cesedini hiçbir yerde görmedim. Cesedini gördün mü?"

Başını salladı ve yüzünü yastığa gömdü. "İşte böyle.

Ceset yok, öldüğüne dair kanıt yok. Belki de Bran salağı tarafından bir şekilde şehrin garip bir yerine ışınlandı ve şimdi eve doğru yürüyor. Belki de şu anda oradadır. Aramaya devam etmemiz gerekecek."

Julie üzgün bir kedi yavrusu gibi ses çıkardı. Şimdi ne yapacağım?

Battaniyesi, yastığı ve her şeyiyle onu kucağıma aldım ve kendime yaklaştırdım. Sustu. "İnsanlar muhtemelen onu bir vampire dönüştürdü."

Saçlarını okşadım. "Hayır, Julie. İnsanlar kadınları sokaktan toplayıp vampir yapmazlar. Bu yasadışıdır. Eğer bunu yapmaya başlarsa, polisler ve ordu onları göz açıp kapayıncaya kadar yok eder. Her vampir için hesap vermek zorundalar ve bunun için sadece belirli insanları istiyorlar. Merak etme, annen vampir değil."

"Ya öyleyse?"

Sonra Casino'ya gireceğim ve ödeyeceğim cehennem olacak. "O değil. İsterseniz yarın İnsanları arayıp kontrol edeyim."

"Ya size yalan söylerlerse?"

Bu çocuğun vampirlere karşı büyük bir takıntısı varmış. "Bak, vampirlerin hamamböcekleri gibi akılsız olduklarını unutmamalısın. Onlar sadece Ölülerin Efendileri için birer araçtır. Eğer bir kan emici görürsen ve herkesi paramparça etmiyorsa, o vampirin zihninde gerçek bir insan vardır. O insanın bir ailesi, muhtemelen çocukları, sevimli küçük Ölülerin Efendisi bebekleri vardır."

Bir damla gözyaşını sildi ve zayıf bir gülümsemeye çalıştı.

"İnsanların düzinelerce vampiri var. İnsanların kimseyi kaçırmamasına gerek yok. Bir mil uzunluğunda bir başvuru listeleri var."

"Bir insan neden vampir olmak ister ki?"

"Para. Diyelim ki tedavisi olmayan bir hastalığınız var. Vampirlik bakteriyel bir enfeksiyondan kaynaklanır ve kurbanın vücudunu o kadar çok dönüştürür ki, bu hastalıkların çoğu nihai vampir organizma için önemsiz hale gelir. Başka bir deyişle, kolon kanseri olmanızın bir önemi yoktur - kolonunuz zaten bir ay ölümsüz kaldıktan sonra büzüşüp sicim haline gelecektir. Yani vampir olmak için başvuruyorsunuz. Eğer seçilirseniz, İnsanların size Vampirus Immortuus bulaştırmasına izin veren bir sözleşme teklif ediliyor. Temel olarak, İnsanların sizi öldürmesine ve öldükten sonra bedeninizi kullanmasına izin veriyorsunuz. Karşılığında da İnsanlar mirasçılarınıza bir ücret ödeyecek. Birçok fakir insan, öldükten sonra ailelerine biraz para bırakmanın iyi bir yolu olduğunu düşünüyor. Bir vampir yapmak bir hafta ve bir yığın evrak işi alır ve her şey Eyalet Ölümsüzlük Komisyonu'na bildirilir. Bir kişinin isteği dışında vampir yapmak yasa dışıdır ve sadece bir vampir için kendilerini hapse attıracak bir şey yapmazlar. Dinle, neden bana annenden bahsetmiyorsun? Bu onu bulmamı kolaylaştırabilir."

Julie yastığa sarıldı. "O iyi biri. Bazen bana kitap okuyor. Sadece içki onu yoruyor ve ben de onu yalnız bırakıyorum. Dışarı falan çıkıyor. Alkolik falan değil. Sadece babamı özliyor. Sadece hafta sonları, çalışmak zorunda olmadığı zamanlarda içiyor."

"Nerede çalışıyor?"

"Carpenter Guild. Eskiden aşçıydı ama iş yeri kapandı. Şimdi kalfa oldu. Marangoz olduğunda gerçek parayı göreceğimizi söylüyor. Bunu cadılar meclisi için de söylemişti ama artık yok. O her zaman

para konusunda endişeleniyor. Uzun zamandır fakiriz. Babam öldüğünden beri."

Eliyle yastığın üzerine küçük bir daire çizdi, yaşam çemberi. Şamanların ölenlerden bahsederken yaptıkları bir şey. Red'in alışkanlıklarını alıyorum.

"Babam hayattayken bizi sahile götürürdü. Hilton Head'e. Orası çok güzeldi. Yüzmeye giderdik ve su çok sıcaktı. Babam da marangozdu. Üst geçidin bir parçası üzerine düştü. Onu ezdi. Geriye hiçbir şey kalmamıştı."

Bazen hayat, kaç kez ayağa kalkarsanız kalkın, dişlerinize yumruk atmaya devam ediyordu. "Acı zamanla daha iyi olur," dedim ona. "Her zaman acıtır, ama daha iyi olur."

"İnsanlar bunu söyleyip duruyor." Julie bana bakmadı. "Şanssız ya da başka bir şey olmalıyım."

Bir çocuk için en kötü şeylerden biri ebeveynini kaybetmektir. Babam öldüğünde, sanki dünyam yarılmış gibiydi. Bir tanrının ölmesi gibi. Bir parçam buna inanmayı reddetti. Her şeyi eski haline getirmeyi o kadar çok istiyordum ki. Babamla bir gün daha geçirmek için her şeyimi verirdim. Ve Greg'e elini sallayıp her şeyi bir şekilde yoluna koyamadığı için çok kızgındım. Sonra yavaş yavaş anladım: Babam gitmişti. Sonsuza dek. Geri dönüşü yoktu. Hiçbir sihir bunu düzeltemezdi. Ve tam acının hafiflediğini düşündüğüm anda, zihnim bana ihanet ediyor ve babamı rüyalarımda hayata geri getiriyordu. Bazen uyanıncaya kadar öldüğünü fark etmiyordum ve o zaman karnıma bir yumruk yemiş gibi oluyordum. Bazen de rüyamda rüya gördüğümü anlıyordum ve ağlayarak uyanıyordum.

Ama o zamanlar hâlâ Greg vardı. Greg, hayatını benim iyi olmamı sağlamaya adanmıştı. Greg, beni yanına aldı. Sokakta yaşamak zorunda değildim. Para için endişelenmeme gerek yoktu.

Julie ve annesinin böyle bir lüksü yoktu. Kalifiye marangozlara iyi para ödenirdi, çünkü ahşap işleri sihir kanıtıydı. Julie'nin babasının ölümü

yaşıyor. Bu onları dibe vurdurdu ve onlar da aşağıya doğru kaymaya devam ettiler. Dibe vurana kadar yuvarlanmaya devam etmek kolay olurdu. Julie'ye sarıldım. Annesi onu çok seviyor olmalıydı, çünkü kendini topladı ve tırmanmaya başladı. Marangoz Loncası'na girebilmek için mücadele etmişti, dışarıdaki onca rekabete rağmen bu hiç de kolay olmamıştı. Çıraklıktan zor bir basamak olan kalfalığa yükseldi. Kızını sokaklardan uzak tutmaya çalışıyordu.

"Bana annenin adını hiç söylemedin."

"Jessica," dedi Julie. "Adı Jessica Olsen."

Dayan, Jessica. Seni bulacağım. Ve bebeğini güvende tutacağım. Julie'ye hiçbir şey olmayacak.

Sanki ne düşündüğümü anlamış gibi Julie bana daha da yaklaştı ve sıcak gecenin içinde sessizce oturduk.

"Bana meclisten bahset. Annen uzun süre mi kaldı?"

"Çok uzun değil. Birkaç ay. Büyük bir tanrıçaya taptıklarını ve yakında hepimizin zengin olacağını söyledi."

İçimi çektim. Esmeralda'yı bulduğumuzda onunla uzun uzun konuşacaktık. "Tapınarak gerçekten zengin olamazsın. Özellikle de Morrigan'a."

"O nasıl bir tanrıça?"

"Kelt türü. Eski İrlandalı. Onun birkaç versiyonu var, bu yüzden size gerçeğe yakın olabileceğini düşündüğüm şeyi söyleyeceğim. Morrigan üç tanrıçanın bir araya gelmiş halidir. Ne yapmak istediğine bağlı olarak değişir. Farklı kıyafetler giymek gibi. Buna ilahi yönler sahip olmak deniyor. Bazen bereket ve refah tanrıçasıdır ve adı Annan'dır. Sanırım annenin taptığı yönü bu. Annan aynı zamanda ölü insanlara öteki dünyadaki dinlenme yerlerine kadar rehberlik eder. Orası Kelt ölülerinin yaşadığı yerdir. İkinci yön Macha'dır. Krallığı, yönetimi ve atları yönetir. Üçüncü yönü ise Badb, büyük savaş kargası." Durakladım. Julie'nin kayıp annesinin ışığında, Badb'ın ölenlerin kanını içtiğinden ve katliamdan zevk aldığından bahsetmek iyi bir fikir değildi.

"İlkinin adının ne olduğunu unuttum." Julie'nin sesi hafif uykulu bir kalınlık kazandı. Mükemmeldi. Onun da benim de uykuya ihtiyacımız vardı.

"Gerçekten fark etmez. Hepsi Morrigan."

"Kiminle savaştı?"

"Fomorianlar. Tanrılar hakkında hatırlanması gereken şey budur: her zaman savaşacak birileri vardır. Yunan tanrıları Titanlarla, Viking tanrıları Buz Devleriyle ve İrlanda tanrıları da deniz iblisleri olan Fomorianlarla savaştı. Morrigan bir sürü kış tekmeledi ve sonunda Fomorianlar denize sürüldü." Kelt mitolojim biraz paslanmıştı. İlk fırsatta tazelemem gerekecekti. Kimse tüm mitolojik ağır topları hatırlamayı umamazdı, bu yüzden işin sırrı her şeyi bilmek değildi. İşin püf noktası, geri kalanını nerede bulacağımı bulacak kadarını bilmektir.

"Peki neden ona taparak zengin olamıyorsun?" Julie esnedi.

"Çünkü Morrigan dilekleri yerine getirmez. Anlaşmalar yapar. Bu da her zaman karşılığında bir şey istediği anlamına gelir." Sadece aptallar tanrılarla anlaşma yapar.

Gözlerini kapattı. Güzel. Uyu, Julie.

"Kate?"

"Mmm?"

"Annen nasıl öldü?"

Yalan söylemek için ağzımı açtım. Tepki otomatikti: Kanımı sakladım, sihrimi sakladım ve nereden geldiğim gerçeğini sakladım. Ama garip bir nedenden dolayı, yalan ortaya çıkmadı. Ona gerçek hikayeyi anlatmak istedim. Ya da en azından bir kısmını. Bundan hiç bahsetmedim ve şimdi kelimeler dilimi kaşındırıyor.

Ne zararı var? O sadece bir çocuktü. Çarpık bir iyi geceler hikayesi gibi olurdu. Sabaha kadar unutturdu.

"Sadece birkaç haftalıktım. Annem ve babam kaçıyorlardı. Bir adam onları kovalıyordu. Çok güçlü ve şeytani biriydi. Annem ikisinden babamın daha güçlü olduğunu biliyordu. Onu yavaşlatıyordu."

Sesim biraz titredi. Kelimelerin bu kadar zor olacağını tahmin etmemiştim.

"Annem beni babama verdi ve kaçmasını söyledi. Kötü adamı elinden geldiğince geciktirecekti. Babam gitmek istememiş ama beni kurtarmanın tek yolunun bu olduğunu anlamış. Kötü adam annemi yakalamış ve kavga etmişler. Annem onu gözünden bıçaklamış ama adam çok güçlüymüş ve annem onu öldürememiş. Ve annem bu şekilde öldü."

Battaniyeyi onun üzerine örttüm.

"Bu üzücü bir hikâye."

"Öyle." Bitmiş de değil. Uzun bir atışla değil.

Hala kucağымda duran yorganı okşadı. "Bunu sen mi yaptın?"

"Evet."

"Güzelmiş. Kullanabilir miyim?"

Üzerine örttüm. Battaniyeyi tekmeledi ve yuva yapan küçük bir fare gibi yorgana sarıldı. "Çok yumuşak," dedi ve uykuya daldı.

* * * *

Kristal bir çan gibi saf, bal gibi tatlı, kadife gibi yumuşak bir ses apartmana yayıldı. "Kız... Kız istiyorum."

Gözlerimi açtım. Büyü kalkmış, pencerelerdeki parmaklıkları ruhani mavimsi bir ışıkla parlatıyordu. Julie'nin koridora süzüldüğünü gördüm; gecenin karanlığına gömülmüş apartmanın içinde hayalet gibi, sessiz bir şekil.

"Kızım..." Dışarıdan geliyordu.

Parmaklarım Slayer'ın dokulu kabzasını buldu. Kabzayı aldım, ayağa kalktım ve onu takip ettim.

"Kıza ihtiyacım var... Kız... Kız istiyorum..."

Mutfak penceresinin dışında, soluk bir gölge camdan ve koğuşumdan bir santim uzakta süzülüyordu. Dişi, narin, neredeyse elf yüzlü ve yürek parçalayıcı bir vücuda sahipti, lavanta rengi gözleriyle evime bakıyordu. Teni hafif bir gümüş ışıltısıyla parlıyordu. İnanılmaz derecede kalın, uzun saçları başından dokunaçlar gibi kıvrıla kıvrıla dökülüyordu. "Giiiirl," diye şarkı söyledi yaratık,

kollarını pencereye doğru uzattı. "Neeed... nerede, nerede?"

Merhaba. Peki sen ne tür berbat bir yaratıksın? Mutfak masamın üzerinde, buruşuk bir perdenin üstüne çömelmiş,

Julie oturuyordu. Pencerenin mandalını açmış ve demir ızgarayı sabitleyen mekanizmayı yerinden oynatmaya çalışıyordu.

Avcıyı yere bıraktım ve Julie'yi belinden tuttum. Parmaklıklara tutundu.

Yaratık tısladı. Çeneleri sürünge esnekliğiyle açıldı ve siyah ağzındaki sıra sıra fener balığı dişleri ortaya çıktı. Saçından bir tutam çocuğu hedef alarak pencereye doğru savruldu. Koşuş kızgın bir karmin dalgasıyla tepki verdi. Yaratık acı içinde sarsıldı.

Julie'yi çektim. "Julie. Bırak beni."

Julie sözsüz ve öfkeyle dolu bir şeyler hırladı. Topuklarımı içeri soktum ve daha sert çektim, tüm gücümü ve ağırlığımı ona verdim. Julie'nin parmakları kaydı ve neredeyse yere düşüyordum. Tekmeledi, kızgın bir kedi gibi debeleniyordu. Onu sürükleyerek banyoya götürdüm, küvetin içine attım ve kapıyı arkamızdan kapattım. Julie bir ulumayla kendini bana doğru fırlattı. Tırnakları kolumu tırmaladı. Onu ensesinden kavrayıp küvetin içine doğru ittim ve soğuk su musluğunu açtım. Ellerimin altında kıvranıyor, tükürüyor ve ısıırıyordu. Onu akıntının altına daldırdım ve orada tuttum.

Yavaş yavaş kasılmaları azaldı. İnledi ve gevşedi.

Suyu bir damlaya kadar kapattım. Julie titreyerek uzun bir nefes aldı ve hıçkırarak ağladı. Kaslarından yavaşça gerginlik sızıyordu. "Ben iyiyim," diye nefes nefese kaldı. "Ben iyiyim."

Onu küvetten çıkardım ve başına bir havlu koydum. Titredi ve kendine sarıldı.

Kapıyı açtım ve dışarı baktım. Lavanta gözlü şey mutfak penceresinin yanında durmuş, gözlerini kapıya dikmişti. Beni gördü ve tekrar tısladı.

"Kız... Gel... İste..."

Julie tuvalet ile küvet arasındaki dar alana sıkışarak fayansa çöktü, çubuk bacakları dışarı çıkmıştı. "Kafamın içindeydi. Şu anda tekrar içeri girmeye çalışıyor."

"Onu dışarıda tutmaya çalışın. Koğuşların arkasında güvendedeyiz."

"Ya büyü bozulursa?" Julie'nin gözleri saf bir panikle açıldı.

"O zaman kafasını keserim." Söylemesi yapmaktan kolay. O saç beni bir ilmik gibi yakalar. Gergin tutulmadığı sürece saç kesmek zordur.

"Kız mı?"

"Kapa çeneni!"

Neden Julie? Neden şimdi? O şey, cadılar meclisinin büyüyle bir şeye dönüşen annesi miydi?

"Julie, bu şey annene benziyor mu?"

Başını salladı, kollarını dizlerinin üzerine kilitledi ve sallanmaya başladı. O dar alana sıkıştığında ancak bir iki santim hareket edebiliyordu. "Gri. Çamurlu, kayan, yer değiştiren, iğrenç mor gri."

"Ne?"

"İskelet gibi gri. İğrenç..." "Julie, gri olan ne?"

Perili gözlerle bana baktı. "Onun büyü. Onun büyü gri."

Aman Tanrım. "Bir kurt adamın büyü ne renktir?" "Yeşil."

Bir duyusal. Sihri görebilen, çok nadir bulunan, çok değerli, yaşayan bir m-tarayıcı. Tüm zaman boyunca yanımdaydı. Onunla ilgili sihirli bir şeyler olduğunu biliyordum ama metal köpekler ve enfekte erkek arkadaşlar arasında sorma fırsatım hiç olmadı. "O şey, gri ve mor mu? Mor mu dedin? Vampir gibi mi?"

"Daha zayıf. Soluk mor."

Mor ölümsüzlüğün rengiydi. Eğer yaratık gerçekten de bir şekilde ölümsüzse, bilinci yoktu.

Birinin onu kontrol etmesi gerekiyordu, tıpkı Ölülerin Efendileri'nin vampirleri kontrol ettiği gibi.

"Julie, dışarı çıkmalısın. Burada tuvalete sarılırsan seni koruyamam. Ayağa kalk."

"İçeri girecek. Beni öldürecek. Ölmek istemiyorum."

"Burada kalırsan öleceksin." Elimi uzattım. "Hadi gel."

Hıçkırarak hıçkırarak ağladı.

"Gel üzerinde, Julie! Göster o kaltak sen var biraz omurga."

Dudağını ısırdı ve elimi tuttu. Onu yukarı çekti.

"Korkuyorum."

"Kullan onu. Seni keskin tutacaktır. Bal Peteği'nde büyü seni neden yakalamadı?"

Vites değiştirmesi bir saniye sürdü. "Karıştırdım. Onunla aynı olduğumu düşünmesini sağladım."

"Benimle uyum sağla o zaman." Farklı bir sihir türünü taklit etmek Julie'nin zihnini kamufle ederek yarattığı onun yerine sihirli nesneye konsantre olmaya zorlardı. Güçlü bir ışığın parıltısı içinde zayıf bir ışığı saklamak gibi. O şey Julie'nin zihnini hissedemezse onu hedef alamazdı.

Başını iki yana salladı. "Yapamam. Çoktan denedim. Büyün çok tuhaf."

Kahretsin. Berbat mirasımın bir başka yan etkisi. Kimse beni tanıyamasın diye kanlı bandajlarımı yakmak zorunda kalmam yetmiyormuş gibi, şimdi de küçük bir çocuğu bile koruyamıyordum. Onunla karışabilecek neyim vardı ki? Greg'in koleksiyonunda yarım düzine büyülü eser vardı ama hiçbirini onu gizleyecek kadar büyü yaymıyordu.

Avcı.

"Burada kal."

Mutfağa koştum, Slayer'ı masanın üzerinden aldım ve hızla banyoya geri döndüm. Julie'nin yüzü bombardı. Avcıyı onun ellerine bıraktım ve "Karıştır!" diye bağırdım.

Farkındalık gözlerine geri döndü. Büyünün bıçağa doğru süzülüğünü hissettim. Julie'nin nefesi kesik kesik çıkıyordu.

Büyü alanında zar zor algılanabilen bir değişiklik meydana geldi. Derin bir nefes aldı. "Tamam," dedi. "Tamam."

Yaratık hayal kırıklığı içinde çığlık attı.

Julie'ye sarıldım. Fiziksel tehlikeyle başa çıkabilirdim ama Julie'nin bir zombiye dönüşmesi her şeyi onarılamayacak kadar berbat ederdi. O sürtüğü çocuğumun aklından uzak tutabildiğimiz sürece bir şansımız vardı. Kılıcı iki eliyle kavradı, yüzünü sıktı, bıçağa konsantre oldu.

Onu kapıya doğru yönlendirdim. "Hadi gidelim."

Banyodan çıktık. Yaratığın lavanta rengi gözleri Julie'ye odaklandı. Koşuşu yaladı, dilini kıpkırmızı yaktı ve geri çekildi.

Telefonu denedim. Ölmüştü.

Neden ben? "Giiirl. İstiyorum, istiyorum, ihtiyacım var..."

"İyi misin?"

Başını
salladı.

Büyü bozuldu. Slayer'ı Julie'den aldım ve telefonu tekrar denedim. Hala çalışmıyordu. Hay sikeyim.

Yaratığın saçları cansız bir şekilde üzerine döküldü. Düşmemek için parmaklıklara tutundu. İşte bu! Teknolojide boğul, seni bok parçası. Sana dokunaç saçı yok.

Yaratık bacaklarını duvara dayadı ve kasıldı.

Parmaklıklar uzun, acı dolu bir çığlıkla eğildi.

Julie yatak odasına daldı. Şimdi saklanmak için iyi bir zaman değildi. Koruma görevinin ilk kuralı: "bedeninizin" her zaman nerede olduğunu bilin.

Yaratık tekrar kasıldı. Parmaklıklar ayrıldı.

Mutfağa girdim. Önce yeni pencere süsümle ilgilenecek, sonra da gidip Julie'yi yatağın altından çıkaracaktım.

Julie elinde bıçağıyla yeniden ortaya çıktı. Parmakları titriyor, hançerin ucunu dans ettiriyordu. Arkama geçti ve dudağını ısırdı.

Bu kızı alamayacaklardı. Bugün olmaz. Hiçbir zaman. Bum!

Bir şey sert bir gümbürtüyle kapıya çarptı. Julie sıçradı.
"Sakin ol. Kapı sağlam. Dayanacaktır." En azından birkaç dakikalar. Mutfağın derinliklerine doğru adım attım ve bir sandalyeyi yolumdan çekerek kendime çalışmak için yer açtım.

Pencerede, yaratık bir yılan gibi diliyle havanın tadına baktı ve kafasını boşluğa soktu.

Bum!

Masanın  zerine atladım ve klasik bir cellat darbesiyle kafasını kestim.

Baş masaya çarptı ve yere yuvarlandı. Ceset parmaklıkların arasında yarı yolda dondu. Boynunun kütüğünden kalın, kırmızımsı bir balçık yavaşça fışkırdı. Çürümüş balık ve acı, bayat deniz suyundan oluşan yağlı bir koku odaya yayıldı.

Kafayı saçlarından tutup kaldırdım ve Slayer'ın ucunu sol yanağına sapladım. Kılıcın büyüsüyle sıvılaşan et biraz sarktı. Kılıcın bir vampire yapacağı kadar bariz bir şey değildi ama Avcının büyüsü onu etkilemişti. Kılıcın ağzından ince duman dalları yükseldi. Julie haklıydı. Kesinlikle bir  l ms zdz  ama bir vampir kadar ölümsüz değildi. Belki de sadece çoğunlukla  l ms zdz . Çoğunlukla  l ms z olabilir miydin?

Bum!

Kapı parçalandı ve koridordaki halının üzerine tahta parçaları kustu. Kafayı bıraktım, Julie'yi omzundan yakaladım ve onu sola, duvarın arkasına ittim.

Son tahta da çerçeveden düştü. Az önce bir baş kısalttığım yaratığın ikizi, ayak bileklerine kadar sarkan siyah saçlarıyla yarı gizli bir şekilde daireme adım attı.

Büyü tekrar yükseldi ve teknolojiyi kovdu. B y m canavarın iki saniye gerisinde parlayarak kapandı. Hayat adil değildi.

Soluk gümüşi ateş yaratığın saçlarından aşağı akıyordu. Parlak teller titredi, gerildi.

Avcıyı kavrayışımı değiştirdim.

Bobinler banyo kapısını yakalayarak itti. Saçlar yavaşça ayrıldı ve bir fener gibi parlayan et ortaya çıktı. Zayıf bir parıltı yaratığın derisi boyunca parılıyordu, anlaşılması zor ama hipnotize edici, bir bataklık ışığı gibi, dalgaların altındaki bir denizkızının bir anlık görüntüsü gibi. Ellerini uzattı. Parıltı ayak bileklerinden aşağı dalgalandı ve bir balık kuyruğunun hayalet gibi, ipeksi bir görüntüsüyle yayıldı.

"Kız mı?" Sesi dalgalanıyordu. "Kız mı?"

"Hayır kızım! Evimden defol, seni çılgın sürtük."

Yaratık öne doğru eğildi, kolları kucaklamaya hazırды, lavanta rengi gözleri soğuk ametist ateşiyle doluydu. İnce, esnek... Bire on, Bran'in cıvatalarını kız kardeşinin iskeletinden çekip çıkarmıştım.

Kirli bir sıvı akışı ayaklarımın altındaki masayı ıslattı. Arkamdaki cesede bir göz attım. Sadece bir su birikintisi kalmıştı. Bunu daha önce hiç görmemiştim. Kılıcımın vampir etini yapışkan hale getirdiğini biliyordum ama bu kadar çabuk değil.

Yaratık ellerini açtı. Parmak eklemlerinden kırmızı balçık damlayan kıvrımlı pençeler çıktı. Tıpkı Red'in boynundakiler gibi uzun yaralar açacak pençeler. Sadece bir fırça darbesi almış olmalı, çünkü pençelerin büyüklüğüne bakılırsa, bir hamlede kalbimi yerinden sökebilirdi. Saçlar tuttu, pençeler parçaladı ve iğne dişler işi bitirdi. O tam bir paketti.

Yaratık yavaşça ilerledi, acele etmiyordu. Neden olmasın? Köşeye sıkışmıştım. Üç kat aşağı inmekten başka gidecek yerim yoktu. Bir adım geri attım ve dirseğimi buzdolabının yanındaki duvara çarptım.

Saç bir kırbaç gibi şakladı ve kalçamı yakaladı. Saç tellerini kopararak kestim, buzdolabının üstündeki gazyağı sürahisini aldım ve üzerine döktüm.

Yaratık tısladı. Kılıcı bıraktım ve kollarımı birleştirdim. Saçlar beni kenetledi ve masanın üzerinden mutfığa, pençelere daha da yaklaştırdı. Kükürt kokusu bir ateşin doğmakta olduğunu haber verene kadar parmaklarımdaki kibritleri fark etmedi. Saçlar kamçılandı

Panik, beni ezici sarmallarla kementledi. Yanan kibriti derinliğine düşürdüm.

Bir anda alev aldı. Ateş yükseldi, parlak turuncu ve sıcaktı. Kendimi kurtardım.

Yaratık çığlık attı ve cehennemnin içinde çırpındı. Ateşe damlayan domuz yağının kuru tıslamasıyla bir şey patladı. Tökezleyerek geri çekildi, banyo kapısına çarparak ahşabı parçaladı ve kendini koridorda bir aynaya fırlattı. Aynaya tekrar tekrar çarptı, camı gittikçe daha küçük parçalara ayırdı, sonunda çerçeveden yağmur gibi yağana kadar.

Slayer'ı aldım. Bir dakika kıpırdamadan dur, tüm sorunlarını çözeceğim.

Alevler bir duman bulutu püskürttü ve pişmiş yağın yağlı kokusu odayı doldurdu. Öğürdüm. Yaratığın saçlarının zenginliği yanarak kül oldu ve gri lekeler halıya yağdı ve kapı aralığından gelen cereyana kapılarak etrafımda dönmeye başladı. Yaratık kasıldı, sönmek üzere olan çılgın bir maytap gibiydi.

Julie elinde bir bıçakla mutfaktan fırladı ve alevlerin arasına dalarak bıçağını yaratığın karnına sapladı. Farkında olmayan canavar bir spazm dalgasıyla sarsıldı. Julie bıçağını çılgınca savurarak hâlâ yanmakta olan bedenden parçalar kopardı. Gözlerindeki tüm kısıtlama kalıntıları uçup gitti.

Onu tuttum ve kendime doğru çektim, ateşten uzaklaştırdım. "Yeter!"

Julie titreyen soluklarla hava yutarak kasıldı.

Yaratık son bir kez duvara çarptı. Sırtı kırık bir dal gibi kırıldı. Cesedinin kömürleşmiş kabuğunun altından gri bir sıvı fişkırdı. Su birikintisi yayıldı ve küçülmeye başladı. Bir çekmeceyi yırtarak açtım, içinden bir numune şişesi çıkardım ve biraz kirli sıvı aldım. Şişenin ağzını kapattım; yaklaşık üçte biri doluydu ve içinde kül tanecikleri yüzüyordu. Muhtemelen şehir kanalizasyonundan daha kötü kirlenmişti. Bugün benim günüm değildi.

Kirlenmiş kanıtlarımı kılıcımın yanındaki masaya koydum ve Julie'ye döndüm. "Ellerini göreyim. Aklından ne geçiyordu?"

Ne düşündüğünü çok iyi biliyordum: Ya sen ya ben. O yaratık onu dehşete düşürmüştü. Kaçmadı. Saklanmadı. Onunla savaşmak için bilinçli bir karar verdi. Bu iyi bir şeydi. Julie'nin bu güçte bir canavarla savaşmasının, eğitilmiş bir Doberman'ı sineklikle durdurmaya çalışmak gibi olması dışında.

Julie'nin parmakları ateşin yaladığı yerde kızarmıştı. Muhtemelen küçük yanıklar. Daha kötüsü de olabilirdi. "Buzdolabında bir küvet A&D merhemi var. Elllerine biraz sür..."

Sihir göz kırptı: bir saniyeliğine gitti ve bir sonrakinde kalktı. Bir şey gelip gelmediğini kontrol etmek için kapı aralığına baktım. Koğuşumun arkasında uzun boylu bir figür duruyordu. Uzun boylu, hafif kambur, ince beyaz bir cübbe giymişti. Derin kukuletası yüzünün üzerinden neredeyse göğsüne kadar sarkıyordu. Beyaz ketene sarılmış ve gömülmeye hazır bir ceset gibiydi.

Kaputun altından bir erkek sesi yükseldi, soğuk, gıcırtilı, ağır bir ayağın altında ezilen deniz kabuklarının sesi gibi kuru. "Çocuğu bana ver, insan."

Kuklalarla tanışıp onları öldürmüştüm ve kuklacı da ortaya çıkmaya karar verdi. Ne kadar gurur verici. Julie'ye sol duvarı gösterdim, görüş alanının dışında.

"Çocuk için ne öneriyorsun?"

"Hayat."

"Şartlı tahliye olasılığı var mı?"

Bu onu yolundan saptırdı ama sadece bir an için. "Çocuğu teslim et."

"Hayat, ha? Bu pek de iyi bir teklif değil. En azından biraz zenginlik ve bir yığın yakışıklı erkek koymanız gerekmez mi?"

"Kızı bana ver," diye emretti fısıltılı ses. "Sen bir hiçsin, insan. Tehdit değilsin. Reeves'lerim kemiklerindeki eti sıyıracak."

Saçlı kadınların bir adı vardı. Dişlerimi gösterdim. "O zaman neden konuşarak vakit kaybedelim. Çıkar şu

kapüşonluyu da gidelim."

Arkasına yaslandı ve kollarını yukarı kaldırdı. Çıkıntılar kumaşın altında yuvarlandı, göğsünün etrafında spiraller çizdi ve kollarının üzerinden kaydı. Hayali bir rüzgâr alışkanlığını karıştırdı. Kumaş yarıldı ve derinliğinde iğrenç bir yüz gördüm: eski çürüklerin renginde dar, dişli bir ağız, iki büyük yuvarlak göz, ölü, soğuk ve yabancı, tıpkı bir mürekkep balığının gözleri gibi ve bunların üzerinde, alnın ortasında, grotesk bir kalp gibi çarpan yumuşak, soluk yeşil bir yumru. Yumrudan sızan ikiz gri likör çizgileri, zalim gözlerin arasında ıslak yollar açıyordu.

Kıyafetin kollarından yeşil yumaklar fışkırdı ve kapının üzerine bağlanarak Hood'u yerden kaldıran dokunaçlara dönüştü. Dokunaç ağında asılı kaldı. Yumru daha hızlı titreşti. Fısıltısı daireyi doldurdu, o kadar güçlüydü ki tenimi kirletti. "Asssiiiisssst..."

Büyü ondan bir top patlamasıyla fırladı. Kapımdaki koruma kağıt mendil gibi yırtıldı ve patlama bana çarpıp mutfak penceresinden dışarı çıktı. Eğer büyü'nün bir özü olsaydı, duvarları paramparça ederdi. Güç karşısında şoke olan zihnimin, artık ne kapıyı ne de arkamdaki pencereyi koruyan bir kalkan olmadığını anlaması bir saniye sürdü.

Bir tutam siyah saç belimi kavradı ve beni müthiş bir güçle geriye, kırık pencereye doğru çekti. Bükülmüş parmaklıklara çarptım. Ateşli bir acı sırtımı taradı ve derinden ısırıldı. Haykırdım.

Siyah bir saç teli koluma çarptı. Julie dondu kaldı, gözleri panik içinde açılmıştı. Saç beni daha da sert çekerek göğsümü sıkıştırdı. Tek bir kasımı bile oynatamıyordum. Çelik bir bant ciğerlerimi eziyordu. Bayılacaktım ve Julie'yi alacaktı.

"Kiill..." Başlık törpülendi. Dişleri omzumu ısırıldı ve bıraktı. Reeve çığlık attı, kanımla yandı.

O bir ölümsüzdü. Onu bir vampir gibi yönlendirdim. Zihnine ulaştım ve Hood'un savunma duvarına çarptım. Geçilmez.

Saçlar sıkıldı. Seçenekler tükendi.

Acı sırtımı kesti. Zorlandım ve tek bir kelime çıkardım. "Amehe." İtaat et.

Güç kelimesi, sanki iç organlarım aniden midemden sökülüp atılmış gibi, acı dolu bir parıltıyla içimden yırtıldı. Reeve'in zihnini koruyan duvar paramparça oldu. Hood dokunaç ağının içinde uludu.

Reeve'in zihni olan boşluk çukuru önümde açıldı. Onu avucumun içine aldım ve sıktım. Saç ilmiği gevşedi. Saçlar beni hâlâ tutuyordu ama ezici baskı yok olmuştu.

Reeve'in gözlerinden ve kendi gözlerimden baktım. Bu garip çift görüş sayesinde, Julie'nin yerde cenin şeklinde kıvrılmış olduğunu gördüm. Hood bana bakıyordu. Reeve'in zihninin derinliklerinde beklediğini hissediyordum. Nefretle dolup taşıyordu, sadece kim olduğum için değil, ne olduğum için de. Öfkesini zorlukla kontrol ediyordu, insanlığın sonunu dileyen kötü huylu korkunç bir yaratıktı. İçimde tiksinti kabardı, içgüdüsel bir yabancı düşmanlığı tepkisi, o kadar güçlüydü ki, tüm mantığı bastırmakla tehdit ediyordu.

Saçı çözülmesi için zorladım. Beni yavaşça, tereddütle bıraktı. Bir güç kelimesiyle bile, reeve'i uzun süre tutamazdım. Beceriksiz davrandığım an Hood kontrolü ele geçirecekti.

Kenara çekildim ve reisi parmaklıklardan, pencereden mutfağa doğru çektim.

Şunu izle, seni sonovabitch.

Benim sözsüz emrime itaat ederek duvara kafa üstü çarptı.

Vuruldu. Alçıpan parçalanarak sert tuğlayı ortaya çıkardı.

Vuruldu. Kırmızı bir leke yayıldı.

Vuruldu. Kafatası düşen bir yumurta gibi çatladı. Çocuğumu alamayacaksın, duydun mu beni?

Reeve son bir darbe için geri çekildi, kafasından kırmızı ve gri balçık dökülüyordu. Hood'un varlığı kaçtı. Bir saniye sonra onu harekete geçirdim ve ölmekte olan zihin beni de altına çekemedi ben de kaçtım.

Vur.

Kirli bir sıvı seli duvarı yıkadı.

Sırtım, yaraya erimiş cam dökülmüş gibi yandı. Oda hafifçe dalgalandı. Dişlerimi sıktım ve kılıcımı kaldırdım.

Hood kapıda bekledi. Yol açıktı. Bizi ayıran sihirli duvarlar yoktu.

Ona dişlerimi göstererek yavaşça gülümsedim. "Üçü gitti. Bir tane kaldı. Gel."

Dokunaçlar büzüşerek ağı daha da sıkılaştırdı. Biraz öne eğildim, ayak parmaklarımın üzerinde hafifçe durdum, saldırmaya hazırdım.

Dokunaçlar koptu, cübbenin kollarına ve eteklerinin altına dolandı ve Hood sanki bir rüzgârla kapı aralığından savrulmuş gibi kaçtı.

Julie'nin bacaklarının masanın altında kaybolduğunu görmek için tam zamanında aşağı baktım.

Bölüm 10

Masanın altına eğildim ve neredeyse dalıyordum. Başım dönüyordu. Keskin bir ağrı sırtımı dağlarken gözlerimde mor halkalar parladı ve evin görüşünü engelledi. Hiç iyi değildi.

"Julie, gitmeliyiz."

Sırtıyla duvara vurdu. "Sen de onlar gibisin. İnsanlar gibisin."

"Hayır. Tamamen farklı." Tıpkı insanlar gibi. İnsanlara o kadar benziyorum ki, bilseydin çığlık atarak kaçırdın. "Gitmeliyiz Julie. Burada kalamayız. Dışarıda bu şeylerden daha çok olabilir ve kapımız ve penceremiz kırık. Gitmemiz gerek."

Başını iki yana salladı.

Acı omurgamı ikiye böldü ve gözlerimden yaşlar akmasına neden oldu. Bir şeyin en son ne zaman bu kadar acı verdiğini hatırlayamıyordum. Sesimi yumuşatmak için zorladım. "Julie, ben hâlâ benim. Seni güvende tutmak için elimden gelen her şeyi yapacağıma yemin ederim. Ama şimdi kaçmamız gerek, o Reeve şeylerinden daha fazlasıyla geri gelmeden önce. Hadi, tatlım. Çık dışarı. Lütfen."

Yutkundu ve elimi tuttu. Masanın altından kalkmasına yardım ettim.

"İşte benim kızım. Gel bakalım."

"Bu ne tür bir sihirdi?"

"Yasak olan türden. Bunu kullandığımı kimseye söyleyemezsin yoksa başım belaya girer." Güç sözcükleri büyüünün kendisine hükmediyordu. Bunlar ilkel kelimelerdi. Onları bilmek yeterli değildi, onlara sahip olmak gerekiyordu ve geri dönüşleri yoktu: ya fethedilir ya da ölünürdü. En başarılı büyücülerin iki ya da üç tane vardı. Benim altı tane vardı ve nedenini açıklamak istemedim. Onlar benim son çare silahlarımdı.

"Sırtın..."

"Biliyorum."

Ulaşabileceğim, dairemnden daha güçlü bir koruma sağlayan tek bir yer vardı: Tarikat. Tarikat'ın altında kasa yatıyordu. Korumaları aşılmazdı ve zırhlı kapısını kırmak için bir obsn odaklanmış ateşi gerekirdi.

Telefonu denedim. Hala kapalı. Order'dan bizi alacak kimse yoktu.

Tarikat binasıyla aramızda on beş dakikalık bir mesafe vardı. ocukla birlikte yirmi. ocuk oyuncağı. Bunu yapabilirdim. Sadece acımı dindirecek bir şeye ihtiyacım vardı. Sadece birazcık. Ve sonra iyi olacaktım.

Banyoda bir rejenerasyon kiti vardı. Kapıya doğru bir adım attım. Bir sıcaklık çizgisi omurgamdan yukarı çıktı ve boynumun dibinde pürüzlü bir sıcak acıya dönüştü. Kemiklerimi parçaladı, tendonlarımı büktü ve beni dizlerime kadar sürükledi. Yere sertçe vurdum, kılıcımı tahtaya sapladım ve dik durmak için mücadele ederek ona tutundum. Korumam gereken bir ocuk vardı.

Oda eriyerek odaktan ıktı. Duvarlar, beni boğmakla tehdit eden dalgalar gibi tylendi ve eğildi. Kendi kanımın kokusunu aldım. Julie kolumu tuttu ve hıçkırarak ağladı. "Ayağa kalkmalısın. Hadi kalk! Sakın lme! lme!"

"Her şey yoluna girecek," diye fısıldadım. "Her şey yoluna girecek."

Büyü dünyadan çekildi. Teknoloji alevlendi ve beraberinde yeni bir acı patlaması getirdi.

Kapıyı korumak zorundaydım. Tek yapabildiğim buydu.

* * * *

Birinin yaklaştığını hissettiğimde, sisin içinden kendime gelmeye çalışıyordum. İgdlerimle vurdum ve ıskaladım.

"Berbat durumdasın," dedi Curran'ın sesi.

Canavar Lord tarafından kurtarılmış. Ne ironi ama. "O iyi olacak mı?" Julie'nin sesi sordu.

"Evet," dedi. Curran beni yerden kaldırırken kaldırıldığımı hissettim. "O iyi olacak. Benimle gel. Artık güvendesin."

* * * *

Yatak inanılmaz derecede rahattı. Mutluluk dolu uzun bir an boyunca, yumuşak çarşafların lüksü içinde yarı boğulmuş bir şekilde dinlendim. Acı azalmıştı, hala oradaydı, sırtımın küçük bir kısmında gizleniyordu, ama donuklaşmıştı ve iyi yapılmış medmagic'in yatıştırıcı sıcaklığı eşlik ediyordu. Yaşıyordum. Bu basit gerçek beni inanılmaz derecede mutlu etti. Yastığa daha da gömüldüğümde, yanımdaki battaniyenin üzerinde bir beyazlık gördüm. Uzandım ve avcının bıçağına dokundum.

"Uyanık mısınız, güzel leydim?" dedi tanıdık bir ses. Doolittle. Sürü ve vahşi olan her şeyin kendi kendini ilan eden doktoru. Bir okuma lambasının yanındaki sandalyede oturuyordu, kucığında eski, köpek kulaklı bir ciltsiz kitap vardı. Hiç değişmemişti; hâlâ aynı mavi-siyah ten, aynı gri saçlar ve aynı küçük gülümseme. Red Point Stalker soruşturması sırasında beni iki kez iyileştirmişti ve Atlanta'da ondan daha iyi bir tıp doktoru yoktu.

Yastığıma sarıldım. "Yine karşılaştık, Doktor." "Gerçekten de öyle."

"Yanımda bir kız mı vardı?"

"O aşağıda. Derek tarafından eğlendiriliyor. Onun arkadaşlığından çok hoşlandığını söyleyebilirim."

Derek'in kocaman kahverengi gözleri ve yıkıcı gülümsemesi.

Zavallı Red'in hiç şansı yoktu.

"Neyim vardı benim?" Kanlı giysilerimi sorarak ona hakaret etmedim. Onları yaktığını biliyordum.

"Zehirlenmişsin. Her karşılaştığımızda yeteneklerimi sınıyorsun."

"Özür dilerim. Beni kurtardığınız için teşekkür ederim."

Başını iki yana salladı. "Ben yapmadım. İşaret fişeği seni kurtardı. Derin büyü tüm büyüleri daha güçlü hale getirir. Mütevazı büyücünüzünkiler de dahil."

Buzlu pençeler omurgamdan yukarı sıçradı. "Gerçekten o kadar yakın mıydı?"

Başını salladı.

Neredeyse ölüyordum. Neredeyse öleceğim birçok kez aklıma geliyordu ama daha önce hiç bir çocuk korunmak için bana muhtaçken ölmemiştim. Harika gidiyorsun, Kate. Orada sırtın pencereye dönük durmak zorundaydın. Salak.

Yürüyebildiğim anda Julie için güvenli bir yer bulmalıydım. O uzun pençelerin onu parçalayacağı düşüncesi benim için çok fazlaydı.

"Neredeyim ben?"

"Sürünün Güneydoğu ofisinde. Seni Keep'e götürmek gibi bir düşünce vardı ama fikir birliği senin bunu başaramayacağın yönündeydi."

On hafta önce yaptığımız konuşmayı neredeyse kelimesi kelimesine tekrarlıyorduk. O zaman üzerime yıkılmakta olan bir gökdeleni ve birkaç yüz vampiri yıkmış olmam dışında.

Sırıttım. "Buraya nasıl geldim?"

"Majesteleri sizi taşıdı." O da sıırttı. Bu kısım da aynıydı.

"Bu sefer cayır cayır yanmış mı yoksa ikiye mi bölünmüş?" "İkisi de değil," dedi Curran'ın sesi. Eğer ayakta olsaydım

atlardı. Odanın ortasında durdu. Arkasında genç bir kadın dört kâseyle dolu bir tabak taşıyordu. "Ancak her zaman çiğneyebileceğinden fazlasını ısıran bir aptalı kurtarmak için uykusundan uyandırıldığı için oldukça sinirli."

Doolittle aceleyle kalktı, selam verdi ve gitti. Curran yatağın ayak ucundaki masayı işaret etti ve kadın tabağı masanın üzerine koyup gitti. Kapı tıkırdayarak kapandı ve Canavar Lordu ile beni odada yalnız bıraktı.

Oh ne güzel. Curran'la tanışmayı hiç istememiştim ama onunla tanışmak zorunda kalırsam, elimden gelenin en iyisini yapmak istiyordum çünkü o beni kıvrandırmaktan zevk alan, kötü kalpli, gaddar bir orospu çocuğuydu. Bunun yerine kendimi sürünün arazisinde bir yatakta çaresiz buldum,

onun tarafından kurtarılmış olmak. arşıfların arasında kaybolmak istedim. Belki uyuyormuş gibi yapabilirdim ve o da giderdi.

Curran beni inceledi. "Bok gibi görünüyorsun."

"Teşekkürler. Denerim." Öte yandan o iyi görünüyordu. Benden birkaç santim daha uzun, geniş omuzlu ve tişörtünün altından bile kasları görünen Curran, çok güçlü ve doğal olarak hızlı olanlara özgü doğal bir zarafetle hareket ediyordu. Sarmal bir güç izlenimi veriyordu, serbest bırakıldığında dehşet verici bir şiddetle patlayacak olan kontrollü bir şiddet. Onu son gördüğümde sarı saçları bir dövüşte tutamayacak kadar kısa kesilmişti ama bugün saçlarını daha uzun tutmuş, dalgaların başlangıcını gösteriyordu. Saçlarının dalgalı olduğunu hiç bilmiyordum.

Curran kâselerden birini aldı, sanki çok önemli bir konuyu düşünüyormuş gibi bir süre baktı, kâseyi yanıma getirdi ve önüme koydu. Kaseden yayılan aroma cennet gibiydi. Birden açlıktan ölüyordum. Doğrudum ve kâseyi iki elimle sıkıca kavradım. Ve parmaklarımı sallayarak bıraktım. Erimiş lav sıcaklığındaydı.

"Aptal." Kaseyi önümdeki battaniyenin üzerine koydu ve bana bir kaşık uzattı.

Hayatta öyle zamanlar vardır ki, sıcak bir kase tavuk çorbasından daha iyi bir şey yoktur.

"Teşekkürler." Çorba için ve yine kıcıımı kurtardığın için.

"Bir şey değil."

"Anketleri aldınız mı? Onlar..."

"Şifonyerin üstünde. Kapa çeneni ve çorbanı iç."

Curran, Doolittle'ın sandalyesini alıp yatağımın yanına getirdi ve oturdu. Ayağımla uzansam, ayak parmaklarımla ona dokunabilirdim. Rahat edemeyeceğim kadar yakındı. Avcıyı yaklaştırdım.

Curran beni yemek yerken izledi. Böyle rahat bir şekilde otururken neredeyse sıradan görünüyordu: benden biraz daha yaşlı, yakışıklı sayılabilecek bir adam. Gözleri hariç. Onu her zaman ele verirdi. Onlar alfa gözleriydi, bir katilin gözleri.

Bir sürü arkadaşının hayatının her şey demek olduğu ve bir yabancının hayatının hiçbir şey demek olmadığı bir koruyucu. Şu anda bana sert bakışlarını yöneltmiyor, sadece izliyordu. Ama aldanmamıştım. O gözlerin ölümcül altın rengine ne kadar çabuk boğulabileceğini biliyordum. Bunu yaptıklarında neler olduğunu gördüm.

Curran beş yüzden fazla şekil değiştiriciye komuta ediyordu. Canavar ve insan arasındaki yol ayrımında sıkışıp kalmış yarım bin ruh, her biri gerçekleşmeyi bekleyen birer katildi. Kurtlar, sırtlanlar, sıçanlar, kediler, ayılar, sadece iki şey onları birleştiriyordu: insan kalma arzusu ve Sürü'ye sadakat. Ve Curran da sürünün ta kendisiydi. Onun bastığı yere tapıyorlardı.

"Demek işin sırrı buymuş," dedi Canavar Lordu.

Kaşık ağzımın yarısına kadar gelmişken donup kaldım. İşte bu kadar. Ne olduğumu anlamıştı ve şimdi benimle oynuyordu.

"İyi misin?" diye sordu. "Biraz solgunlaştım."

Bir anda maskaralığı bırakır ve beni parçalara ayırırdı. Eğer şanslıysam. "Neyin sırrı?"

"Seni susturmanın sırrı," dedi. "Seni yarı ölünceye kadar dövmem, sonra tavuk çorbası içirmem ve"-ellerini kaldırdı-"kutsanmış sessizlik."

Çorbaya geri döndüm. Ha-ha. Çok komikti.

"Ne demek istediğimi sandın?"

"Bilmiyorum," diye mırıldandım. "Canavar Lordu'nun yöntemleri benim gibi mütevazı bir tüccar için tam bir muamma."

"Mütevazı davranmıyorsun."

En azından bana hâlâ bir yatağa hapsolmuş, tavuk çorbası içmek yerine, ayaktaymışım ve kendimi savunmaya hazırmışım gibi davranıyordu. Çorba demişken... Kaseyi bir kenara bıraktım ve özlemle tepsiye baktım. Daha fazlasını istiyordum. Medmagic vücudun besinleri hızla tüketmesine neden oluyordu ve ben açlıktan ölüyordum.

Curran tabaktan bir kâse aldı ve bana uzattı. Ona uzandım. Parmakları benimkilere dokundu ve oyalandı. Gözlerine baktım ve içinde dans eden küçük altın kıvılcımlar gördüm.

gri. Dudakları aralanarak dişlerinin dar bir şekilde görünmesini sağladı.

Kasemi kaptım ve ondan uzaklaştım. Ağzının kenarlarında bir gülümseme belirdi. Beni eğlenceli bulmuştu. Tarikat'ın temsilcisi olarak beklediğim tepki tam olarak bu değildi.

"Beni neden kurtardın?"

Omuz silkti. "Telefonu açtım ve diğer uçta histerik bir çocuk vardı, senin öldüğünü, yapayalnız olduğunu ve ölümsüzlerin geldiğini söyleyerek ağlıyordu. Sıkıcı bir akşam için ilginç bir sonuç olabileceğini düşündüm."

Saçmalık. Julie yüzünden geldi. Şekil değiştirenler, çocuklarının yarısının ölü doğması ve diğer çeyreğinin de ergenlik çağına girdiklerinde loup oldukları için öldürülmesiyle, yıkıcı çocuk ölümlerinden muzdaripti. Tüm şekil değiştirenler gibi Curran da çocuklara değer verirdi ve vampirlerden nefret ederdi. Muhtemelen bir taşla iki kuş vuracağını düşünmüştü: Julie'yi kurtarmak ve İnsanlara sopa göstermek.

Kaşlarımı çattım. "Julie burayı arayacağını nereden biliyordu?"

"Anladığım kadarıyla tekrar arama düğmesine basmış. Akıllı çocuk.

Bana neye bulaştığını anlatacaksın."

Bu bir soru değildi ama ben öyle algılamaya karar verdim. "Hayır."

"Hayır mı?"

"Hayır."

Kollarını göğsünde kavuşturmuş, oyulmuş pazularını kabartmıştı. Beni boğazımdan tutup yerden kaldırırken o çelik gibi sert pazıların esnediğini çok net hatırlıyorum.

"Senin neyini seviyorum biliyor musun? Hiç mantıklı değilsin. Burada evimde oturuyorsun, bir kaşığı bile zor tutuyorsun ve bana 'hayır' diyorsun. Uzanabilsen Ölüm'ün bıyıklarını bile çekersin."

Aslında Ölüm o kadar da uzakta değildi. Bacağımı uzatırsam onu tekmeleyebilirdim.

"Bir kez daha soracağım, ne yapıyordun?"

Anlamsız bir savaştı. Julie'nin Derek'e karşı hiç şansı yoktu. Bildiği her şeyi ona anlatacak, o da Curran'a aktaracaktı. Ama Curran'ın gözümü korkutup teslim olmamı sağlamasına izin verirsem lanetlenirdim.

"Anlıyorum. Sürünün elinden kaçırdığı araştırmaları geri alıyorum ve karşılığında beni buraya zorla getirip sorguluyor ve bedensel zarar vermekle tehdit ediyorsunuz. Eminim Sürü'nün temsilcisini kaçırdığını öğrenmek Tarikat'ın hoşuna gidecektir."

Curran düşünceli bir şekilde başını salladı. "Aha. Onlara kim söyleyecek?"

Güzel soru. Beni öldürebilir ve kimse cesedimi bulamaz. Tarikat bu kadar sıkı bir araştırma bile yapmaz; sadece işaret fişeği kaynaklı çılgınlığa bağlarlar.

"Sanırım kışına tekme basıp buradan kaçmam gerekecek." Tüm edep kurallarını bir kenara bırakarak çorbanın geri kalanını cesurca içtim. Muhtemelen bunu söylememeliydim.

"Rüyada görürsün."

"Rövanşımızı hiç yapmadık. Kazanabilirim." Muhtemelen bunu da söylememeliydim. "Banyo mu?"

Curran solundaki iki kapıyı işaret etti.

Kendimi çarşaflardan kurtardım. Gerçekten tuvalete gitmem gerekiyordu. Asıl soru şuydu: Bacaklarım beni taşıyabilecek miydi?

Curran gülümsedi.

"Bu kadar komik olan ne?"

"Külotunun fiyongu var," dedi.

Aşağı baktım. Kısa bir atlet giyiyordum, benim değil. -Üstünde dar beyaz bir dantel şerit ve minik beyaz bir fiyonk olan mavi külotum. Battaniyeyi indirmeden önce ne giydiğimi kontrol etsem ölür müydüm? "Fiyonkların nesi var?"

"Hiçbir şey." Şimdi sırtıyordu. "Dikenli tel bekliyordum. Ya da şu çelik zincirlerden birini."

Ukala. "Üzerinde fiyonk olan külotlar giyecek kadar kendime güveniyorum. Ayrıca, rahat ve yumuşaktırlar."

"Eminim." Neredeyse mırıldandı.

Yutkundum. Tamam, ya yatağa geri dönüp battaniyeyle üzerimi örtmem ya da banyoya gidip gelmem gerekiyordu. Üzerime işlemek istemediğim için banyo tek seçeneğimdi.

"Yolculuğum için beni biraz yalnız bırakmanızın sakıncası yoktur herhalde?"

"Hiç şansın yok," dedi.

Yataktan kalkmaya çalıştım. Ağırlığım gerçekten bacaklarıma çarpana kadar her şey kontrol altındaydı ve sonra oda yana doğru sürünmeye karar verdi. Curran beni yakaladı. Kolu sırtıma sarıldı, dokunuşu tenimde elektriksel bir ürperti yarattı. Olamaz.

"Yardıma ihtiyacın var mı, kış tekmeleyici?"

"Ben iyiyim, teşekkürler." Ondan uzaklaştım. Beni bir anlığına tuttu, beni isteğim dışında gülünç bir kolaylıkla zapt edebileceğini gösterdi ve bıraktı. Dışlerimi sıktım. Sürdüğü sürece tadını çıkar. Yakında tekrar ayağa kalkacağım.

Dikey pozisyonumu başarıyla koruyarak ondan uzaklaştım ve en yakın kapıya odaklandım.

"Burası dolap," dedi.

Neden ben?

Rotamda küçük bir ayarlama yaptım, banyo kapısına geldim, içeri girdim ve bir nefes verdim. Bu konfor için tamamen çok yakındı.

"Orada iyi misin?" diye sordu. "Gelip elini tutmamı falan ister misin?"

Kapıyı kilitledim ve güldüğünü duydum. Piç herif.

Banyoda beyaz bir bornoz buldum ve bu sayede biraz olsun saygınlığımı koruyarak dışarı çıkabildim. Curran bornoza kaşlarını kaldırdı ama bir şey söylemedi.

Yatağa ulaştım, sürünerek girdim ve avcıya sarıldım. Ben banyodayken biri çorbayı alıp götürmüştü. Son kasemde hâlâ biraz kalmıştı.

Pencerenin dışı karanlıktı. "Saat kaç?"

"Sabah erkenden. Yaklaşık altı saattir dışarıdasın." Bana sert bir bakış fırlattı. "Ne istiyorsun?"

Gözlerimi kırptım. "Pardon?"

Sanki yavaş ya da ağır işitiyormuşum gibi kelimeleri dikkatle şekillendirerek yavaşça konuştu. "Haritalar için ne istiyorsun?"

Ağızına çok sert bir şekilde vurmak istedim. "Sürü üyelerinden biri yardım için bana geldi. Eğer size söylersem, ilgili kişileri cezalandırmayacağınıza söz verir misiniz?"

"Bunun için söz veremem. Ne söyleyeceğini bilmiyorum. Yine de bana anlatmalısın. Şu anda merak ediyorum ve döngünün dışında kalmayı sevmiyorum."

"Ve kanlı bir saldırıya mı giriştiniz?"

"Ağızından bıktım artık." Curran'ın derisinin altında kemikler yer değiştirdi. Burun genişledi, çeneler büyüdü, üst dudak yarıldı ve devasa dişler ortaya çıktı. Bir kâbusun yüzüne bakıyordum, insan ve aslanın korkunç bir birleşimiydi. Canavar formunda altı yüz kilodan daha ağır olan bir şeye aslan denebilirse tabii. Gözleri hiç değişmedi. Geri kalanı, vücudu, kolları, bacakları, hatta saçları ve derisi bile insandı. Şekil değiştirenlerin üç formu vardı: canavar, insan ve yarı. Bu üçünden herhangi birine dönüşebilirlerdi ama her zaman tamamen şekil değiştirirlerdi. Çoğu yarı-formu korumak için zorlanmak zorundaydı ve bu formda konuşabilmek büyük bir başarıydı. Sadece Curran bunu yapabiliirdi: vücudunun bir kısmını bir şekle dönüştürürken geri kalanını başka bir şekilde tutabiliirdi.

Normalde Curran'ın yarı formdaki yüzüyle hiçbir sorunum yoktu. İyi orantılıydı, hatta -birçok şekil değiştiren "çenem çok büyük ve birbirine uymuyor" sendromundan muzdaripti- ama o yarı formdaki yüzün gri kürkle kaplanmasına alışmıştım. İnsan derisinin üzerine gerilmiş olması mide bulandırıcıydı.

Kusmamak için gösterdiğim kahramanca çabayı fark etti.
"Şimdi ne oldu?"

Elimi yüzümde gezdirdim. "Kürk." "Ne demek istiyorsun?"

"Yüzünde hiç kürk yok."

Curran çenesine dokundu. Ve böylece canavarın tüm izleri kayboldu. Karşımda tamamen insan olarak oturuyordu.

Çenesine masaj yaptı.

Canavar parlama sırasında daha da güçlendi. Curran'ın sinirlenmesi kontrolünün bir parça kaymasına neden oldu.

"Teknik sorunlar mı yaşıyorsunuz?" diye sordum ve hemen pişman oldum. Bir kontrol manyağına kontrol kaybını göstermek pek de parlak bir fikir değildi.

"Beni kışkırtmamalısın." Sesi alçaldı. Birdenbire hafifçe aç göründü. "Kendimi tam olarak kontrol edemezsem ne yapabileceğimi asla bilemezsin."

Mayday, Mayday. "Düşüncesi bile tüylerimi ürpertiyor." "Genelde kadınlar üzerinde böyle bir etkim olur."

Ha! "Bu, üzerlerine işedikten ve size tüylü karınlarını gösterdikten önce mi sonra mı?"

Öne doğru eğildi. "Ben gidiyorum. Son şansın."

"Myong beni görmeye geldi."

"Oh," dedi. "Bu."

Çenesindeki kaslar gerildi. Birkaç dakika boyunca acımasız bir sessizlik içinde oturduk. Daha fazla dayanamayana kadar bekledim. "Myong," dedim nazikçe.

"Kiminle evlenmek istediğini biliyor musun?"

Adam kaçırma, cinsel işkence ve yamyamlıkla suçladığım "eski" erkek arkadaşım ile evlenmek istiyor. "Evet."

"Ve bu senin için sorun değil mi?" "Evet."

"Saçmalık," dedi.

"Belki de bu konuda istediğim kadar iyi değilim. Ama onları birbirlerinden uzak tutmak istemiyorum." Myong'u görmek canımı yaktı. Crest'i bu kadar önemsememeliydim.

benden daha iyi olduğunu düşündüm, ama bu beni biraz rahatsız etti. Şüphesiz o daha güzel, zarif ve kibardı. Ama aynı zamanda çok... çok ölmekte olan bir kuğuydu. Çay yapması istendiğinde mutfaktan dönüp suyun kaynamakta olduğunu söyleyen ve kendisi yanında ağırbaşlı bir şekilde beklerken sizin bu acil durumla ilgilenmenizi bekleyen türden bir kadındı.

Curran, "Tüm bu durum hakkında oldukça makul davrandığımı düşünüyorum," dedi.

"Nasıl anladın?"

"Hala nefes alıyorlar, değil mi?"

Belki de onu gerçekten seviyordu ve onu kaybetmek canını acıtmıştı. Belki de egosu konuşuyordu: gururlu bir alfa, güzel bir kadın tarafından normal bir insan için terk edilmiş, pısrık, onunla tanışan her şekil değiştiren tarafından hemen hemen hiç seilmeyen biri. Bunu hem onun hem de kendim için daha iyi hale getirebilmeyi diledim. Ama bunu yapmanın tek yolu onları özgür bırakmaktan geçiyordu.

"Lütfen bırakın gitsinler."

Ayağa kalktı. "Bunu sonra konuşuruz."

"Curran..."

"Ne?"

"Onları serbest bırakırsan kendini daha iyi hissedeceksin."

"Bunun beni rahatsız ettiğini düşündüren nedir?"
Neredeyse başka bir şey söyleyecekti ama fikrini değiştirdi ve odadan çıktı.

Yatakta tek başıma otururken kendimi çok yalnız hissediyordum. Kendimi en son bu kadar yalnız hissettiğim zaman Greg'in öldürüldüğünü öğrendiğim zamandı.

Bornozumu çözdüm ve uzandım. Gergin bir konuşmanın ardından banyoya gitmek beni yormuştu. Curran'ın evlenmelerine izin vermesini istiyordum, böylece her şey bitecekti.

Pencerenin dışında bir şey hareket etti. Başımı kaldırdım. Hiçbir şey yoktu. Sadece güneş doğmadan önce zar zor aydınlanan gökyüzünün dikdörtgen bir görüntüsü. İkinci ya da üçüncü kattaydık. Yakınlarda ağaç yoktu. Başımı yastığıma geri koydum. Harika. Şimdi halüsinasyon

görüyorum.

Tak-tak-tak.

Bir reis mi? Olamaz, o kızlar kapıyı çalmadı. Yataktan kaydım ve pencereye doğru yürüdüm. Parmaklık yok. Alarm da yok. Sanırım beş litre suda bir damla kanın kokusunu alabiliyorsanız, alarmlarla uğraşmazsınız. Ve sadece tam bir deli canavarlarla dolu bir eve girme riskini alır. Arkamı döndüm.

Tak-tak-tak.

Pekala, tamam. Oynayacağım. Pencerenin mandalı eski türdendi, ağır ve metaldi. Açmak için iki elimi de kullanmam gerekiyordu. Slayer'ı pencere kenarına koydum.

Camın ötesinde, boş bir sokak kasvet içinde uzanıyordu. Kilidi açtım ve pencereyi yukarı kaydırđım. Altımda küçük bir çıkıntı uzanıyordu, duvardan çıkıntı yapan süslü bir tuğla dizisinden başka bir şey değildi.

Bran tam önümdeki çıkıntıda beliriverdi. Elleri ellerimi kavradı ve pencere pervazına sabitledi. "Merhaba güvercin." Bana sıırttı. "Şuna bak: güzel bıçağın yok ve ellerin bende. Şimdi ne yapacaksın?"

Kafamı burnuna soktum.

"Ah!" Dengesini kaybetti, kollarını sallayarak beni bıraktı ve tam düşmek üzereyken ceketini yakaladım. Elim tanıdık plastik pakete değdi. İnanılır gibi değildi.

Onu odaya çektim ve deri pantolonunun kemerinden harita paketini aldım. Bu çaba beni neredeyse dizlerimin üzerine düşürüyordu. Düşmemek için mücadele ettim ve homurdandım. "Yine haritaları mı çaldın? Ölmek mi istiyorsun?"

Burnundan biraz kan aktı. "Buna inanamıyorum. Bir günde iki kez burnumu kırdım. Bunun için bana borçlusun." Ayağa fırladı ve bana doğru hamle yaptı.

Ve avcının bıçağı göğsüne temas edince durdu. Zayıftım ama hâlâ hızlıydım. "Kimsin sen, burada ne arıyorsun, Hood kim, neden Julie'yi istiyor ve Julie'nin annesi nerede?"

"Hepsi bu mu?" Dudağındaki kırmızı lekeyi elinin tersiyle sildi.

"Evet. Hayır. Kazan neden önemli, nereye gitti, Morrigan bu işe nasıl dâhil oldu, ortadan kaybolduğunda nereye gidiyorsun ve neden haritaları çalıp duruyorsun? Tamam, hepsi bu kadar."

Avcıyı biraz itti. "Şimdi anlıyorum. Beni sadece aklım için istiyorsun. Hood kim?"

"Beyaz cübbe, dokunaçlar?"

Gözleri parladı. "Bak ne diyeceğim, haritaları yatağın üzerine koy. Üç kadar saydığımızda, ikimiz de onları alacağız. Eğer sen kazanırsan, sana onun kim olduğunu söyleyeceğim. Ben kazanırsam, seni yakalarım."

"Ben mi?"

Göz kırptı. "Bu arada fiyonkun çok güzelmiş."

Aşağı baktım. Elbette, bornozum açılmıştı.

Artık tüm dünya külotumun üzerinde bir fiyonk olduğunu biliyordu.

Bornozumu kapattım. "Beni ne **k a d a r** tutacaksın? Sonsuza kadar mı?"

Bana değerlendirici bir bakış attı. "Alınma ama o kadar da seksi değilsin. Denizde başka balıklar da var. Bir gece yeter."

Hakkını vermeliydim, tek bir teklifte bir kadını pohpohlamak ve aşağılamak yetenek isterdi. "Haritaları almak için sisin içinde kaybolmak yok mu?"

Ellerini kaldırdı. "Tamam, tamam."

"Morrigan'ın adı üzerine yemin et ki kazanırsam parayı ödeyeceksin."

Bu bir kumardı. Tepkisini izledim ve anladım: tereddüt etti. Ona göre Morrigan'ın adı bir ağırlık taşıyordu, bu da onun koruyucu tanrıçası olabileceği anlamına geliyordu.

"Anlaşmaya sadık kalacağıma Morrighan üzerine yemin ederim." Morrigan'ı tuhaf bir şekilde telaffuz ediyordu, muhtemelen adını söylemenin doğru yolu buydu.

Gözlerimi ondan ayırmadan avcıyı yatağa fırlattım ve haritaları çarşafların üzerine koydum. "Geri çekil, üç adım."

Birlikte geri adım attık, o odanın ortasına, ben de sandalyenin yanındaki duvara.

"Üç deyince. Bir," dedi bir koşucu gibi öne doğru eğilerek. "İki."

Haritalara doğru hamle yaptı. Sandalyeyi kaptım ve ona vurdum. Yere düştü. O şekilde kaldığından emin olmak için tekrar vurdum, üzerinden geçtim ve haritaları aldım. "Ben kazandım." Şimdi oda dönmeyi bıraksa, her şey hazır olacaktı.

İnledi ve içinden bir küfür seli yükseldi. "Senin sorunun, beni küçümsemen çünkü ben bir kadın." Ayağımla onu dürttüm. "Hood'un adı ne?"

"Fomoir'e'dan Çoban Bolgor." Sis döndü ve ortadan kayboldu.

Bacaklarım tutmadı ve yatağa çakıldım. Fomoir'e? Fomorian. Morrigan'ın eski düşmanları. Şimdi balık kokusu mantıklı geldi: elbette bir deniz iblisi balık gibi kokardı. Kaşlarımı çattım. Bran Morrigan'a hizmet ediyordu ve Morrigan ile Fomorianlar birbirlerinden nefret ediyorlardı. Bu çok mantıklıydı. Ama bu Çoban Julie'den ne istiyordu?

Kapı patlayarak açıldı ve Derek odaya daldı, onu iki dişi şekil değiştiren takip etti.

Haritaları uzattım. "Al bakalım. Bu bir günde iki oldu. Bana borçlusun."

İki kadın pencereyi kontrol ederken Derek haritaları elimden alıp kokladı.

"O gitti," dedi genç kadın.

Derek'in yüzü öfkeyle titredi. "Onu bulacağım. Kimse bize bunu iki kez yapamaz."

"Neler oluyor?" Curran odaya girdi.

Derek'in rengi soldu. Bu muazzam güvenlik ihlalini açıklamakta iyi şanslar.

Bran bir tirbuşon gibi odaya daldı, bornozumu omuzlarımı sıkıştırarak şekilde çekştirerek açtı ve beni öptü. Dişleri benimkilere çarptı. Ona diz çöktüm ama o bunu bekliyordu ve bacağıyla engelledi. Fark etti ki

Dilim ağızıma girmedi ve bıraktım. "Yine de seni yakalayacağım," diye söz verdi.

Curran ona doğru hamle yaptı ve sis dallarını yakaladı. Elimin tersiyle ağızımı sildim.

"Sana zarar verdi mi?" Curran söyledi.

Eğer gözlerim şimşek çaktırıbilseydi, onu oracıkta kızartırdım. "Yaralanmayı nasıl tanımladığına bağlı. Burada ne tür bir gösteri yapıyorsun?"

Curran hırladı.

"Çok etkileyici," dedim ona. "Seni duyamaz."

Bornozumu tekrar çektim, yatağıma tırmandım ve battaniyemi üzerime örttüm. Bir gece için yeterince utanç duymuştum.

Bölüm 11

Uyandım çünkü biri beni izliyordu. Gözlerimi açtım ve Julie'nin yüzünün benimkinden bir santim uzakta olduğunu gördüm. Uzun bir dakika boyunca birbirimize baktık.

"Ölmeyecek misin?" diye sordu bana çok yumuşak bir sesle.

"Şu anda olmaz." Ve tabii ki böyle bir şey söylemek genellikle anında ölümle sonuçlanırdı. Çatıdan düşen bir meteorun kafatasımı ezmesi için kendimi hazırladım.

"Bu iyi," dedi mutluluktan başka her şeyi çağrıştıran bir sesle.

Yatağıma süründü ve bir köşeye kıvrıldı, ellerini dizlerinin üzerine bağladı.

"Korktum. Annem işe gittiğinde korkuyorum." Başını ellerinin üzerine koydu. "Ve Red gittiğinde."

"Yaşamak için zor bir yol."

"Elimde değil."

Ne diyeceğimi bilemedim. Çocuklar genellikle ölümü anlamazlar. Kendilerini ölümsüz ve güvende hissederler. Julie ölümün tüm boyutlarını bir yetişkinin anlayacağı şekilde anladı ve bununla başa çıkamadı. Ben de ona nasıl yardım edeceğimi bilmiyordum.

"Red'e söylediğin ve sana sormak istediğim bir şey var." Keşke bunu yapmanın doğru yolunu bulabilseydim. "Elinde ne varsa ona vereceğini söylemiştin. Ne demek istedin?"

Omuz silkti. "Seks. Red onunla seks yaparsam güçlerimi ona verecek bir ritüel biliyor."

Ona bakakaldım, nutkum tutulmuştu. Söylediklerinde o kadar çok yanlış vardı ki beynim bir anlığına durdu.

"Buna ihtiyacım yok. Önemli bir şey değil. Büyünün renklerini görebiliyorum, ne olmuş yani? Eğer bunu ona veririm daha güçlü olur ve ikimizi de koruyabilir. Bunu şimdi yapardım ama o beklemek istiyor. Beklemek istiyor."

Eğer ben tamamen büyüdüğümde bunu yaparsak, o daha fazla güce sahip olacakmış."

"Julie, bana güveniyor musun?"

Bu soru onu şaşırtmıştı. "Evet."

Derin bir nefes aldım. "Gücü bir kişiden diğerine aktaran bir büyü yok."

"Ama..."

"Bırak da bitireyim." Doğrudum ve düzgün bir ses tonu tutturmak için elimden geleni yaptım. "Bir süreliğine birinin güçlerini taklit etmeni sağlayan bir cadı büyüğü var. Ve evet, seks içeriyor ve evet, bunu diğer kişinin güçlerinin gittiğini düşünmesini sağlayacak şekilde yapabilirsin, ama öyle değil. Tam olarak değil. Gücünüz sizin kim olduğunuzdur. Kanınızdadır, kemiklerinizdedir; vücudunuzun her hücresindedir. Bu yüzden insanlar bandajlarını yakarlar, çünkü büyüleri vücutlarından ayrıldıktan sonra bile kanlarında kalır." İşte bu yüzden eğer birisi benim kanlı bandajıma elini sürerse, onu öldürmek zorunda kalırım.

Ağzını açtı.

"Size büyü hakkında bir şey söyleyeyim. Buna ayna kilidi deniyor. Seksin nasıl işlediğini biliyor musun?"

Bir an için bana saçmaladığımı kanıtlamakla yetişkin bilgisini göstermek arasında bocaladı. Etkileme ihtiyacı kazandı. "Evet. Adam eşyalarını koyuyor..."

"Penis."

"...penis kadının içine."

"Peki sonunda ne oluyor?"

"Orgazm."

"Peki bir erkekte orgazma ne sebep olur?" Kate Daniels, seks eğitimi uzmanı. Biri beni öldürsün.

"Uhhh...?"

"Sperm dışarı çıkar. Boşalıyor."

"Bu şekilde hamile kalırsın." Başını salladı.

"Kanın sihirli olduğunu hatırlıyor musunuz? Spermin de büyüğü vardır. Erkeğin tohumudur ve çok güçlüdür. Çok fazla

Sihir. Ayna kilidinin çalışma şekli, bir kadın olan cadı erkekle seks yapar. Adamın tohumu artık kadının vücudundadır ve beş güne kadar canlı kalabilir. Tohum yaşadığı sürece, kadın bu tohumu erkeğin güçlerini taklit etmek için kullanabilir. Bu güçler o kadar güçlü olmayacak ama her şeyi doğru yaptıysa güçlere sahip olacak. Şimdi o ve adam seks yaparken aynı zamanda, adamın duyularını uyuşturan ve onu çok yorgun yapan büyüler yapar. Adam kendini güçsüz hisseder. Büyü yapmaya çalışabilir ama kendi gücünü hissetmez. Sonra büyülerin etkisi geçiyor ve adam normale dönüyor."

Ayna kilidine iki kez rastladım ve her ikisinde de kurbanlar sorumlu cadıları öldürmüştü. Neredeyse her zaman yanlış nedenlerle kullanılan kötü bir büyüydü.

"Şimdi neden sadece bir kadın yaptığında işe yaradığını anlıyor musunuz? Kadının sınırları erkeğin vücuduna, büyüünün diğer şekilde çalışması için yeterince büyük miktarda girmiyor."

İçime işlemesini izledim. Keşke orada durabilseydik.

"Biri, muhtemelen bir cadı, Red'e büyüden bahsetmiş. Bu tehlikeli bir büyü, Julie. Birçok şey ters gidebilir. Red bunun riskli olduğunu anlayacak kadar büyüden anlıyor ve eğer durup yeterince düşünseydi bunun sadece tek bir şekilde işe yarayabileceğini de anlayacaktı. Ama gücü o kadar çok istiyor ki, bunu düşünmedi bile. Bu şansın üzerine atladı."

Nereye gittiğimi anlamıştı. "Red beni seviyor!"

"Red gücü daha çok seviyor. O nasıl bir erkek arkadaş ki senin gücünü elinden almaya çalışıyor? Seni bu şekilde kullanmak için? Seks..." Kelimeleri bulmakta zorlandım. "Bu samimi bir şey. Sevgi dolu bir şey, ya da en azından öyle olmalı, lanet olsun. Bunu yapmalısın çünkü karşıdaki kişiyi ve kendini mutlu etmek istiyorsun."

Gözyaşlarını geri kırıpıyordu. "Eğer ona gücümü veririm, bu onu mutlu eder ve ben de mutlu olurum!"

İyi ki Red uzakta bir yerde saklanıyordu, çünkü şu anda onu elime geçirebilseydim, o küçük boynunu kırardım.

"Sen bir duyumsayıcısın. On binde bir. Sen ve annen hep para konusunda endişeleniyorsunuz, değil mi? Julie, biraz eğitimle birkaç yıl içinde benim kazandığımın üç ya da dört katını kazanabilirsin. İnsanlar sana kamyonlar dolusu para getirecek. Okula gitmen için para ödeyecekler, sırf onlara bir şeyin sihirli rengini söyleyebileceğin diye. Ama dünyanın en işe yaramaz gücüne sahip olsaydınız bile, tek yapabildiğiniz bir parmak hareketiyle osuruk sesi çıkarmak olsaydı bile, size yine aynı şeyi söylerdim. Bir başkasını mutlu etmek için olduğun şeyden vazgeçmemelisin."

"Beni neyin mutlu edeceğine ben karar veririm!" Yataktan atladı ve tepinerek uzaklaştı.

"Eğer yanlış geliyorsa, muhtemelen öyledir."

Kapıyı çarptı. Her zamanki nezaketim, ustalığım ve mükemmel zamanlama anlayışımınla bunu da halletmeyi başarmıştım. Kalkıp giyinmeye ve yiyecek bir şeyler bulmaya gittim.

* * * *

Genç şekil değiştirenlerin kendilerini bulmak için çok fazla zamanları yoktu. Ergenlik çağına geldiklerinde iki seçenekleri vardı: Loup olmak ya da Code olmak.

Loup olmak, vücudunuzu hormon cehennemine doğru körü körüne takip etmek için tüm kontrolü bırakmak anlamına geliyordu. Louplar insan etiyle beslenirdi. Acıdan ve sadist sapkınlıktan zevk alırlar, bir silah, bir kılıç ya da pençeler tüm hastalıklarını iyileştirene kadar ya da Lyc-V onları yakıp kül edene kadar bir ayrıntılı işkenceden diğerine kayarlardı. Loup'lar genç ölür ve güzel cesetler bırakmazlardı.

Kod'a girmek her hareketinizi kontrol etmek anlamına geliyordu. Kod'un Özgür İnsanları insan kalmak istiyor ve canavarlarının tasmaını kısa tutmak için olağanüstü çaba sarf ediyorlardı. Kod, sıkı bir zihinsel şartlanma ve disiplin demektir,

hesap verebilirlik, hiyerarşi ve itaat. Bunların hepsi beni delirten şeylerdi.

Bu Kod potasından çıkan bireyler benzer özellikler edindiler. Sınırlarını biliyorlardı. Duyularını körelttiği için sigaradan, güçlü kokulardan, likörden ve baharatlardan kaçındılar. Nadiren aşırılığa kaçarlardı.

Yemek konusu hariç. Şekil değiştirenler domuz gibi yendi. Ben de onları taklit etmek için elimden geleni yaptım. Açlıktan ölüyordum ve bir daha ne zaman yiyeceğimi bilemiyordum.

Mutfakta yalnızdım; en gevşek standartlar dışında kahvaltı saatini geçmişti. Derek içeri girip karşıma oturduğunda daha ilk lokmamı almıştım. Elinde eski moda metal bir kahve tenekesi ve bir çift ağır hizmet tipi kesici vardı. Kutunun içinden büyük bir demir çivi ve biraz tel çıkardı ve kutudan iki inçlik bir şerit kesmeye başladı. Çiviye hafif bir zikzak şeklinde bükmesini izledim. Metal şeridi kil gibi katlayarak rulo haline getirdi ve çivinin üzerine sıkıştırdı.

Kurt adam olmak güzel.

"Buralarda Almanak'ın bir kopyası var mı?"

Derek kalktı ve bana Mistik Yaratıklar Almanacı'nı getirdi. "Teşekkürler."

Biraz pastırma yerken göz gezdirdim. Çoban Bolgor yok. Reeves'ten bahsedilmiyor. Morrigan hakkındaki girişi taradım. Okçudan bahsedilmiyordu. Elbette, öyle bir şey olsaydı muhtemelen bilirdim - Almanak'ı baştan sona birkaç kez okumuştum. Nadiren tüm detayları doğru verirdi ama sihirli bir şekilde lezzetli olan şeyler için iyi bir genel rehberdi.

İkinci tabağıma başladıktan kısa bir süre sonra Julie ortaya çıktı ve suratsızca yanıma oturdu.

Derek çiviye daha fazla şerit ekleyerek bunları sıkıca tutturdu ve telle bağladı.

"Derek, eğer bir erkek bir kızla seks yaparak onun gücünü elinden almak isteseydi, bu konuda ne düşünürdün?"

"Bir şey kırardım. Bacağını. Belki kolunu." Teli daha sıkı sıkı. "Olay çıkarmak istemediği sürece muhtemelen onu öldürmezdim."

"Ya kız güçlerini oğlana vermek isterse?" Ben sordum.

"O zaman bunun oldukça aptalca bir şey olduğunu düşünürdüm." Omuz silkti. "Yapılabilir mi?"

"Hayır."

"Kız için iyi. Belki akıllanır ve başka bir çocuk bulur." Elini bıraktı ve Julie'ye metal bir gül uzattı. "Senin için. Kate, yemeğini bitirdiysen Curran seni görmek istiyor. Kendisi çatıda."

Onu merdivenlere kadar takip ettim ve üçüncü kata çıktım, burada küçük bir katlanır merdiven gökyüzünün kare parçasına açılıyordu. Merdiveni aştım ve binanın düz çatısına çıktım.

Tavan çeşitli serbest ağırlıklarla doluydu. Curran güçlendirilmiş çelik çerçeveli devasa bir ağırlık sehpasının üzerinde yatıyordu. Ağırlıklarla yüklü bir barı üzerine kaldırıp yavaş ve kontrollü bir hareketle göğsüne geri getirerek bench press çalışıyordu. Çubuğun göğsünden "sekmesine" izin vererek hile yapmıyordu.

Yaklaştım. Çubuk bileğimden daha kalındı. Özel yapılmış olmalıydı. Çubuğun üzerindeki ağırlık disklerini saymaya çalıştım. Normal bir çubuk kırk beş pound ağırlığındaydı ve normal diskler de kırk beş pound ağırlığındaydı. Ama bunlar normal görünmüyordu.

Kenarda durdum ve barın yükselip alçalmasını izledim. Curran eski, yırtık bir tişört giymişti ve kumaşın altında kaslarının pompalandığını görebiliyordum.

"Ne kadar kaldırıyorsun?"

"Yedi yüz."

Pekala o zaman. Burada duracağım, yolundan çekileceğim ve kışını tekmeleyeceğime dair verdiğim sözü hatırlamamanı umacağım.

Sırıttı. "Beni görmek ister misin?"

"Hayır, teşekkürler. Sana sadece sözlü teşvik çılgınlıkları atmama ne dersin?" Derin bir nefes aldım ve havladım. "Acı yoksa kazanç da yok! Bu acı sadece vücudunu terk eden zayıflık! Haydi! İt! İt! O ağırlığı kaltağın yap!"

Çıldırdı. O gülmekten titrerken ağırlık tehlikeli bir şekilde göğsüne yakın durdu. Ayağa kalktım ve barı kavradım. Bu beni inanılmaz derecede riskli bir pozisyona soktu, çünkü kafası kalçalarım ve tam üstlerindeki bölgeye çok yakındı, ama kudurmuş bir sürüye Canavar Lordu'nun göğsünü ağırlık çubuğuyla ezmesinden nasıl sorumlu olduğumu açıklamak istemedim.

Sırtımı dayadım. O itmeden yukarı çekebilmemin imkanı yoktu.

Çıta çok yavaş yükseldi.

"Curran, oynamayı bırak ve kaldır."

Yere baktım ve onun doğrudan bana baktığını gördüm. Yüzünde bir gülümseme vardı. Belli ki benim nefes nefese kalışım ve zorlanışım onu çok eğlendirmişti.

Çubuğu yukarı kaldırdı ve bankın yanlarındaki ikiz çatalların içine kaydırды.

Aceleyle geri çekildim ve onunla aramda birkaç metre mesafe bıraktım. Oturdu, tişörtünü çıkardı ve göğsündeki teri silmek için kullandı. Yavaşça. Benim yararım için biraz esnedi.

Arkamı döndüm ve manzaraya baktım. Ağzımdan bir damla salya akması tarzımı ciddi şekilde bozacaktı. Ayrıca, eğer tam olarak kasılırsa, muhtemelen bayılırdım. Ya da binadan aşağı atlardım.

Biriyle yatmam gerekiyordu. Aksi takdirde hormonlarım greve gidebilir ve sağduyuma kısa devre yaptırabilirdi.

Curran yanıma geldi. Önümüzde parçalanmış şehir yaklaşan bir parlama ile boğuşuyordu. Uzakta gökdelenlerin kabukları yere doğru sarkıyordu. Onlarla bizim aramızda, doğanın yıkıntıları kendine mal ettiği, yeşilliklerle delik deşik olmuş sokakların kıvrımlı labirenti uzanıyordu.

Belki de hayal görüyordum. Belki de sadece terli olmak istemediği için terini siliyordu, bana hava atmak için değil. Bir kez daha, kendime çok fazla kredi veriyordum.

"Çocuğu ne yapacaksınız?" diye sordu.

"Onu Tarikat'a götüreceğim. Tarikat'ın binasının altında bir kasa var. İki ayak kalınlığında çelik bir kapısı var ve Askeri Doğaüstü Savunma Birlikleri'nin tüm büyücü bölümünün kıramayacağı bir korumayla örtülü. Şu anda şehirdeki en güvenli yer."

Tarikat'ın başka tesisleri de olmalıydı ama onların yerlerini ya da işlevlerini bilecek kadar yüksek mevkide değildim. Ted benden saklayabileceğini düşünseydi ben de kasadan haberdar olmazdım. "SADECE YETKİLİ PERSONEL" yazan bir kapıyı benimle aynı binaya koyarsanız, er ya da geç bu kadar özel olan şeyin ne olduğunu öğrenmek için kilidini kırmaya çalışırım.

"Onu burada tutabilirsiniz," dedi Curran. "Biz ona göz kulak oluruz."

"Teklifiniz için teşekkür ederim. Gerçekten minnettarım. Ama işler onun peşinde. Kasada güvende olacak ve ben herhangi bir ölümden sorumlu olmak istemiyorum."

İç çekti. "Az önce bana hakaret ettiğinin farkındasın, değil mi?"

"Nasıl yani?"

"Onu ya da halkımı koruyamayacağımı ima ettin."

Ona baktım. "Demek istediğim hiç de bu değildi."

"Özür dile, ben de peşini bırakayım."

Ellerimi önümdeki demir parmaklığın üzerinde sıkıca tuttum. Ağırlık çubuğunu kapıp Canavar Lord'un kafasına vurmak en iyi diplomatik hamle olmazdı.

"Özür dilerim, Majesteleri." İşte. Medeni davrandım. Neredeyse beni öldürüyordu.

"Özrün kabul edildi."

"Başka bir şey olacak mı?" Kibrin.

"Hayır." Eline kocaman bir dambıl aldı ve pazılarını çalıştırarak kıvırmaya başladı.

Gitmek için döndüm ve durdum. Keyfi yerindeydi. Rahatlamıştı. Bana kızmamıştı. Şimdi her zamanki gibi iyi bir zamandı. "Myong..."

Boğazında alçak bir uyarı hırıltısı yankılandı. "Daha sonra dedim."

Teknik olarak daha sonraydı. "Sanırım onu çok seviyor."

Hırladı. "Kendini unutuyorsun! Bırak onu."

"Çok pasif ve sizden çok korkuyor. Gelip beni görmesi büyük bir cesaret gerektirdi."

Dambılı bir kenara fırlattı. Uçtu ve yüksek bir gümbürtüyle çarparak çatının döşemesinde bir çukur açtı. Curran bana doğru yürüdü, gözleri parlıyordu. "Eğer gitmesine izin verirsem, yerine birini bulmam gerekecek. Bu iş için gönüllü olmak ister misin?"

Hayır cevabını kabul etmeyecek gibi görünüyordu. Avcıyı kılıfından çıkardım ve çatının kenarından uzaklaştım. "Ve yakında yirmi üç numaralı kız arkadaşın, biraz daha büyük göğüsleri olan yirmi dört numaralı kız arkadaşın lehine terk edilecek mi? Hiç sanmıyorum."

Gelmeye devam etti. "Öyle mi?"

"Evet. Bu güzel kadınları elde ediyorsun, onları kendine bağımlı kılıyorsun ve sonra onları terk ediyorsun. Bu sefer önce bir kadın seni terk etti ve senin devasa egon bununla başa çıkamıyor. Ben de makul yetişkinler gibi konuşabileceğimizi umuyordum. Dünyadaki son iki insan olsaydık, senden uzaklaşabilmek için kendime hareketli bir ada bulurdum." Neredeyse merdivene açılan kapıya varmıştım.

Aniden durdu ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Göreceğiz."

"Görülecek bir şey yok. Kurtarma ve yemek için teşekkürler. Çocuğumu alıp gidiyorum." Deliğe indim, merdivenden aşağı kaydım ve koridorda geri geri gittim. Beni takip etmedi.

Sonunda kafama dank ettiğinde birinci katın ortasındaaydım: Az önce tüm şekil değıştirenlerin alfasına, yatağına girmeden önce cehennemin donacağıını söylemişim. Sadece sürüden gelecek her türlü işbirliğine veda etmekle kalmamış, aynı zamanda ona meydan okumuştum. Yine meydan okudum. Durdum ve kafamı birkaç kez duvara vurdum. Çenenı kapalı tut, aptal.

Derek merdivenin dibinde belirdi. "O kadar iyi gitti, ha?"

"Beni bağışla."

"Anladığım kadarıyla gidiyorsun."

Başımı vurmayı bıraktım ve ona baktım. "Peşine takılmamın sakıncası var mı?" diye sordu.

"Neden?"

"Hırsızı istiyorum." Derek'in yüzü asıktı. "Sana karşı bir şeyler hissediyor."

Benden daha hızlı koşabilen, parmaklarıyla metali güllere dönüştürebilen ve sorun çıktığında Julie'yi yakalayıp, derin su dişleri olan ucube kadınlar tarafından asla yakalanmamak üzere bir roket gibi havalanabilen bir kurt adam. Bir düşüneyim.

"Elbette. Seni ağırlamaktan memnun olurum."

Bölüm 12

Mucizevi bir şekilde, şekil değiştirenlerin ofisinin koridorundaki telefon çalışıyordu. Her ne kadar oradan çıkmak istesem de, yürüyerek gitme riskini almak istemedim.

İlk zilde Maxine'i buldum. "Tarikatın Atlanta Bölümü. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Maxine, benim. Ted'le konuşabilir miyim?" "Dışarıda."

"Dışarıda mı? Ted asla dışarı çıkmaz.

Nerede o?" "Bir işi var."

Saçmalık. "Peki ya Mauro?"

"O da dışarıda. Şövalyelerin çoğu dışarıda."

Bu da ne böyle? "Orada kimse var mı?"

"Andrea."

Aman Tanrım. "Onunla konuşabilir miyim, lütfen?"

Bir klik sesi duyuldu ve ardından Andrea'nın sesi, "Hey, Kate." dedi.

Merhaba Andrea, bir aygır tarafından saldırıya uğradığınızı biliyorum ama beni ve genç kurt adamımı bir şekil değiştiren yerleşkesinden almaya gelebilir misin? Derin bir nefes aldım. Umarım travma sonrası stres bozukluğundan muzdarip değildir.

"Bunu sormaktan gerçekten nefret ediyorum ama başka seçeneğim yok. Küçük bir kızı kasaya saklayabilmek için Tarikat'a götürmeye çalışıyorum. Üç ata ihtiyacım var."

"Sorun değil. Neredesin?"

"Sürünün Güneydoğu ofisindeyim." Bunu söylerken biraz ürperdim. "Seninle Griffin ve Atlanta Avenue'nun köşesinde buluşacağım. Yanımda da bir şekil değiştiren var."

Hiçbir şeyi kaçırmadı. "Sıkı otur. Hemen geliyorum."

Julie'yi aldım, bir kez daha bıçağımı kuşandım ve Derek'in yedeğinde oradan ayrıldık.

"Nereye gidiyoruz?" Griffin Caddesi'ne doğru ilerlerken Julie sordu.

"Tarikata."

Etrafımızdaki şehir sihir dolu gecenin kalıntılarını silkeledi. Teknoloji sabahın erken saatlerinde etkisini göstermişti ama sihirli dalgalar bütün gece akıp gitmişti.

"Tarikat'ta ne yapacağız?" Julie sordu.

"Tarikat çok iyi tahkim edilmiş. Seni orada Andrea ile bırakacağım. Kendisi çok hoş bir hanımefendidir."

"Hayır! Seninle kalacağım!"

Ona sert bakışlarımı attım. "Julie, bu bir demokrasi değil."

"Hayır!"

Yürümeye devam ettim. "Dışarı çıkıp anneni aramam gerekiyor."

Anneni bulmamı istiyorsun, değil mi?" "Seninle gelmek istiyorum."

Griffin ve Atlanta Caddelerinin köşesinde bir kalabalık bir vincin etrafındaki trafiği kapatmıştı. Bir yankesicinin tereyağlı zarafetine sahip sıska, siyah saçlı bir kız kalabalığın kenarlarında çalışıyordu. Bize doğru yaklaştı. Julie hançerini çıkardı ve yankesiciye sert bir bakış attı. Kız rotasını değiştirdi.

Vinç inledi. Halat gerildi ve devasa bir balık kuyruğu kalabalığın üzerinde şaha kalktı, ardından başımdan daha büyük turkuaz pullarla kaplı yılan gibi bir gövde geldi. Pullar nemden parlıyordu. Balıkta tanıdık gelen bir şeyler vardı... Üç kat uzunluğunda bir balığı nerede gördüğümü hatırlayamıyordum. Unutabileceğim bir manzara değildi.

"Bu da ne?"

Deri yeleğinin üzerinde teamster rozeti olan, saçları dökülmüş orta yaşlı bir adam bana döndü. "Balık Pazarı Balığı."

"Balık Pazarı'nın önündeki bronz heykel mi?"

"Eskiden bronzdu."

"Buckhead'den buraya nasıl geldi?"

"Bir nehir vardı," dedi solumdaki bir kadın. "Pencereden gördüm."

"Zemin kuru," diye işaret etti çaycı.

"Size bir nehir gördüğümü söylüyorum. Dalgaların arasından net bir şekilde görebiliyordunuz. Sanki hayaletlerden oluşmuş gibiydi. Hiç böyle bir şey görmemiştim."

Çaycı toprağa tükürdü. "Evet, işaret fişeği bitmeden daha kötüsünü göreceğiz."

Kalabalıktan uzakta, kenarda durduk ve balıkların yukarı çekilmesini izledik.

"Beni bırakamazsın," diye ilan etti Julie.

Daha önceki konuşmamızı göz önünde bulundurduğumda, beni başından savmak için bu şansa atlayacağını düşünmüştüm. "Reeves'in geldiği zamanı düşünmeni istiyorum."

Solgunlaştı.

"Reeves dışarıda. Seni bir şey için istiyorlar ve vazgeçmeyecekler. Kendinizi annenizin yerine koyun. Kızınızın Reeves avlamaya giden tuhaf bir kadının peşine takılmasına izin verir miydiniz yoksa bebeğinizin güvende olmasını mı isterdiniz?"

Yüzü düştü. "Sen benim annem değilsin. Bana ne yapacağımı söyleyemezsin," dedi sonunda ama ses tonu tartışmanın bittiğini gösteriyordu.

"Ben vekil anneyim," dedim ona.

Derek, "Sen daha çok, sadece birinin kefaletle hapisten çıkarılması gerektiğinde çağrılan çılgın bir teyze gibisin," dedi.

Parmağımla onu işaret ettim. O da sırtıttı.

"Julie, gerçek anneni bulana kadar senin güvenliğinden ben sorumluyum. O seni seviyor ve iyi bir insan. Bulunmayı ve senin iyi olmanı hak ediyor. Onu bulsam ama sana bir şey olsa ne yaparım bilmiyorum." Ve eğer anneni bulamazsam, o da senin güvende olmanı isterdi.

Kavşağın diğer ucunda, doru bir kırsığa binmiş ve üç atı yöneten Andrea belirdi.

* * * *

Tarikat'a kadar dörtnala gitmek isterdim ama trafik yoğunluğu. Şehir, derin büyünlüğü yakında vuracağını biliyordu ve teknoloji yükselirken, ellerinden gelenin en iyisini yaptılar. Yavaş bir tırısla yetinmek zorunda kaldık.

Andrea önde gidiyor, Julie onun arkasında dizginleri panik içinde tutuyor, Derek ve ben de arkadan geliyorduk. Derek ve Andrea'yı mümkün olduğunca ayırmak istiyordum. Partneriniz loup'a dönüştüğünde ve siz hâlâ nefes alırken midenizi yiyebildiğiniz kadar yiyebileceğiniz bir büfeye çevirmeye çalışıldığında, Şekil değıştirenlerden biraz hoşlanmamaya başlayabilirsiniz. Neden kaderi kışkırtalım?

"Aslında oldukça sabırlıdır," dedi Derek, benimle eşitlenerek.

"Kim?"

"Curran."

Başımı salladım. "Herkes kendi kurallarına göre oynadığı sürece sabırlıdır."

"Bu doğru değıl. Onu baskı altında olmadığı zamanlarda hiç görmediniz."

"Canavar Lordu olduğu için her zaman baskı altında olduğunu tahmin ediyorum." İçimi çektim. "Onu kızdırmak istememiştim. Kötü bir zamanlama meselesiydi. Antrenman sonrası adrenaline doluydu, bu da onu normalden daha agresif yaptı. Bu konuyu açmak için yanlış zamandı. Hepsi bu." Bu ve onun yanında ağzımı kontrol edemiyordum. Beni çok etkiledi.

"İşaret fişegi de var," diye ekledi. "Kendinizi dizginlemenizi zorlaştırıyor."

"Bak, eğer istersen başka bir fırsat bulursam işleri düzeltmeye çalışırım." Ha! Hiç şansım yoktu. O patlamadan sonra muhtemelen ömür boyu sürüde istenmeyen adam ilan edildim.

Tarikatın otoparkında attan inene kadar rahat nefes alamadım.

Kapıyı açtım ve Julie'ye içeri girmesini işaret ettim. "İkinci katta, ofisim soldan ilk sırada.

kilitli değil." İçeri eğildi.

Andrea'ya Julie'nin kayıp annesi, Reeves ve Hood, nam-ı diğer oban Bolgor hakkında bilgi verirken ben de atları ahıra yerleştirdim. Derek Tarikat'ın kapısında nöbet tutuyordu ama her kelimeyi duyduğundan emindim. Kurtların kulakları insanlarınkinden çok daha iyi işliyordu ve Derek'inki de olağanüstü bir kulağa sahipti. "Fomorianlar," dedi. "Dünya ne hale geliyor?"

" şey: burada ne yapıyorlar, Julie'yi neden istiyorlar ve annesine ne oldu?"

Andrea başını salladı. "Hiçbir fikrim yok. Ama bu benim alanım değil. Ben ateş ederim. Aletleri alıştırırım. Post-Shift rezonans teorisinde iyiyimdir. Bana folklorla ilgili bir şey sorun, her seferinde boş bırakırım." Sırıttı. "Ama kızınızı güvende tutacağım."

"Bunu sana yüklediğim için özür dilerim."

Derek'e baktı. "Keşke herkes etrafımda yumurta kabuklarıyla dolaşmayı bıraksa. Yapılması gerekiyor, o yüzden ben yapacağım. Zaten Bölüm'de kalmam gerekiyor: Bir işaret fişeği sırasında bir şövalyenin her zaman hazır bulunması standart prosedürdür. Kızınızı koruyacağım."

Tereddüt ettim. Bu durumda bana yardım edebilecek biri varsa o da Andrea'ydı. Mükemmel bir şvalyeydi ve şimdiye kadar yazılmış tüm yönetmelikleri biliyordu.

"Ne oldu?" diye sordu, sanki düşüncelerimi okuyormuş gibi. "Güvenli sığınma için bir dilekçe yazayım mı?"

Andrea kaşlarını çattı. "İnsanlık için Tehlike maddesi konusunda endişeli misiniz?"

"Evet."

Güvenli sığınma dilekçesinin iyi tarafı, tüm şövalyelerin Julie'yi kendi gzetimlerinde kaldığı sürece her türlü tehditten koruyacak olmasıydı. Ancak Julie dilekçeyi imzalayarak kendini Tarikat'ın himayesine vermiş oldu, bu da yakın tehlike maddesine girdiği anlamına geliyordu. Eğer insanlık için yakın bir tehlike arz ediyorsa, şövalyeler onu ortadan kaldırmakla yükümlüydü. Tarikat

Küçük kızları öldürmek gibi bir alışkanlığım yoktu ama en azından Ted'in zihninde, birçok kişinin refahının birkaç kişinin hayatından daha ağır bastığını biliyordum. Reeves ve Shepherd'ın Julie'yi neden avladıklarına dair hiçbir fikrim yoktu. Tek bildiğim, onun kaderinde dünyayı yok etmek olan bir tür Fomorian kehaneti çocuğu olduğuydu. Daha garip şeyler de olmuştu. Julie'yi boğazı kesilmiş halde bulmak istemedim. Eminim onun sonunu merhametli ve hızlı bir şekilde getirirlerdi ama bu pek teselli gibi görünmüyordu.

Andrea gülümsedi. "İyi haber şu ki, dava açmanıza gerek yok. O, bilinen hiçbir akrabası olmayan bir yetim. On yedinci madde uyarınca, yasal olarak sözleşme yapamadığı için onun geçici vasiliğini üstlenebilirsiniz. 240-m formunu doldurursanız, Tarikat'ın gözünde sizin vasiniz olur. Flare sırasında, tüm Düzen personelinin aileleri, yakın tehlike maddesine tabi olmaksızın yasal olarak en yakın Bölüme sığınabilir. Saldırmadığı sürece, onu etkisiz hale getirme yetkileri yoktur."

"Böyle bir şeyi imzalar mı bilmiyorum. Hâlâ annesinin hayatta olduğunu düşünüyor. Ben de öyle." En azından ben öyle umuyordum. "Bazı tatsız olasılıkları eve çekebilir."

"Onun imzalamasına gerek yok. İşin güzel yanı da bu zaten; tek ihtiyacınız olan, sizin dışınızda onun çıkarları doğrultusunda hareket ettiğinizi kabul eden bir şövalyenin tanıklığı." Kulaktan kulağa sıırttı. "Ve ne şanslısın ki, sen birini tanıyorsun."

"Teşekkürler," dedim ve bunda ciddiye dim.

"Sorun değil. Bu benim için eğlenceli bir şey, çok sıkıldım. Sihir vurursa, kasaya kaçarsınız ve eğer teknoloji açıkken reeves gelirse, kafalarını atış talimi için kullanırım."

Kapı patlayarak açıldı. Julie kafa üstü Derek'e doğru koştu ve onun ellerinde çırpındı. Onu yakaladı ve yerden kaldırdı. "Ne var? Konuş!"

Gerindi ve tek bir kelime tükürdü. "Vampir!"

* * * *

Yukarıda, masamın üzerinde beni bekliyordu; çelik telden kaslara sarılmış ve insan derisine gizlenmiş, tüysüz, bir deri bir kemik kalmış bir kâbus. Çıplaktı, çirkindi ve otuz ya da kırk yıldır ölüydü. Birisi derisinin üzerine bol miktarda mor güneş kremi sürmüştü. Nedense güneş kremi yok olmamış, sanki yaratık üzerine dev bir üzüm sakızı balonu patlatmış gibi kuruyarak macun haline gelmişti.

"Şaka yapıyor olmalısın."

Vampir ağzını açtı ve Ghastek'in sesi duyuldu. "Her zamanki gibi sizi görmek bir zevk."

Ghastek olmalı. Şehirdeki Halk kuruluşunun lideri Nataraja'nın onu benimle etkileşime geçmesi için özel olarak görevlendirip görevlendirmediyini ya da Ghastek'in bu korkunç görevi kendi üzerine alıp almadığını merak ettim.

Andrea ofise adım attı. Birden elinde iki silah oldu ve silahlar vampirin yüzüne doğrultuldu.

"Güzel ateşli silahlar," dedi Ghastek.

"SIG-Sauer P226," dedi Andrea. "Hareket edersen kör olursun."

"Vampir reflekslerini yenebileceğini gerçekten düşünüyor musun?" Ghastek'in ses tonu hafifti. Ona meydan okumuyordu, sadece merak ediyordu.

Andrea'nın dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. "Gerçekten öğrenmek istiyor musun?"

Başımı salladım. "Sen bir seğirmeyi bile bitiremeden onun kafasını uçurabilir. Güven bana, ben yaşamak için hız ölçerim."

Andrea ile asla adil dövüşmemek için aklıma bir not aldım. Çok kötü bir çekişti. Hızlıydım ama onun silahlarını yenecek kadar hızlı değildim ve kılıcımın kınından çıkması, bir silahın kılıfından çıkmasından çok daha uzun sürüyordu. "Neyse ki hepimiz için savaşmak zorunda değiliz." Andrea'ya gülümsedim.

Andrea başını salladı ve silahlar ortadan kayboldu. "Ben koridorun sonunda olacağım."

"Teşekkür ederim."

Dışarı çıktı. Sandalyeme oturdum. "Masamdan kalk." Vampir olduğu yerde kaldı.

"Ghastek, onu ya sen götür ya da ben götüreceğim. Kendi ofisimde kabalığa katlanmak zorunda değilim."

Hortlak masadan sıvıştı. "Bunu bir hakaret olarak söylemedim."

"Güzel, o zaman öyle algılamayacağım. Şimdi, ne istiyorsun?"

"Nasıl hissediyorsun? Kırık kemik var mı? Açık yara?"

"Hayır. Sağlığım ile ilgili bu ani endişe neden?"

"Baş dönmesi yok mu? Peki ya göğüste ve boyun boyunca hafif bir karıncalanma? Uykuya daldıktan sonra kanın bir uzva hücum etmesine benziyor, ancak bu işlem içeriden gerçekleşiyor."

Kollarımı kavuşturdum. "Immortuus patojeni tarafından kolonileşmenin ilk aşamalarını bana anlatmanızın özel bir nedeni var mı?"

Vampir yaklaştı. "Bunun tek bir nedeni olabilir."

"Bir vampire dönüşmüyorum, Ghastek." Bu fiziksel olarak imkânsızdı. Kanım kahvaltıda vampirlik bakterisini çiğnedi ve sonra ikincisini istedi. Benim için vampirlik yok. Şekil değiştirmek de yok.

Vampir bana doğru dikkatli bir adım daha attı. "Gözbebeklerinizi görebilir miyim lütfen?"

"Size söylüyorum, bana bulaşmadı. Isırılmadım."

"Beni şımartın."

Öne doğru eğildim. Vampir dört ayağı üzerine kalktı ve yüzünü benimkine doğru kaldırdı. Birbirimize baktık, ceset ve ben, aramızda sadece birkaç santim boşluk vardı. Neredeyse dokunuyorduk. Vampirin gözlerine baktım, bir zamanlar maviydi ama şimdi vampirik patojenle dolup taşan kan akışıyla genişleyen kılcal damarlardan dolayı kırmızıydı. Derinliklerinde açlık yatıyordu, asla bastırılamayacak korkunç, her şeyi tüketen bir açlık. Ghastek'in kontrolü birazcık kayarsa

iğrençlik beni parçalayacak, sıcak kan bulmak için etimi pençeleyecekti.

En azından denerdi. Ve sonra onu öldürürdüm. İğrenç zihnini bir sivrisinek gibi ezerdim. İyi hissederdim. Günümü güzelleştirirdi.

Hepsini öldürmek isterdim. Efsanevi liderleri Roland'a ulaşana kadar İnsanların besin zincirinde yükselmek isterdim. Onunla konuşmam gereken şeyler vardı. Ama konuşmamız gücüm artana kadar beklemek zorundaydı, çünkü şu anda kaşının bir hareketiyle beni yeryüzünden silebilirdi.

Vampir yere düştü. "Tatmin oldun mu?"

"Evet."

"Hayal kırıklığına uğramış gibisin. Ölümümünden sonra bana yol gösterme fikri sana cazip geliyor mu?"

Vampirin yüzü seğirdi, Ghastek'in Casino'nun derinliklerindeki zırhlı bir odada bir yerlerde yüzünü buruşturmasını taklit etmeye çalışıyordu. "Kate, bu hiç hoş değildi. Yine de senden muhteşem bir örnek olurdu. Fiziksel olarak mükemmel bir formdasın ve orantılısın. Daha bu sabah başvuru yığınınına baktım ve adayların yarısı yetersiz beslenmiş, diğer yarısı ise yanlış oranlara sahip."

Ghastek tüm ihtişamıyla. Klinik "R" Us.

İç çektim. Bu sabahki ziyaretinin amacına ulaşma ihtimali var mıydı? Zaman tükeniyordu ve Julie'nin annesini aramak için yola çıkmam gerekiyordu. "Bu sabah programım biraz karışık. İşe koyulabilirsek çok memnun olurum."

Ghastek, "Devriyemiz dün gece alışılmadık bir ölümsüz gördü," dedi. "Dikenli saçlar, pençeler, çok ilginç bir güç imzası."

Pençeler, ha. Dövüşü zihnimde tekrar canlandırımdı. Pençeler sadece Reeve öldürmek için yaklaştığında ortaya çıkıyordu. İki reeve birkaç dakika içinde daireme saldırmıştı.

ama üçüncüsü çok sonraya kadar ortaya çıkmadı. Gecikti. Karanlıkta bir bıçak attım. "Peki bu garip zombi devriyenizden ne kadar çabuk kurtuldu?"

Ghastek şaşırdıysa bile bunu belli etmedi. "On saniyenin altında."

"Bu biraz üzücü, sence de öyle değil mi?"

"Genç bir vampirdi. Onu daha yeni yakaladık."

Bahaneler, bahaneler. "Bunun beni nasıl ilgilendirdiğini anlayamıyorum."

"Güç izini dairenize kadar takip ettik. Pencereden görülebildiği kadarıyla ileri derecede bakımsız bir durumda. Yine de yeni bir kapısı var gibi görünüyor. Sanırım eskisi yok edilmiş?"

"Çok dramatik bir şekilde."

Vampir durakladı. İşte başlıyoruz.

"Halk bu örneği almak istiyor."

Keyfine bak. Ghastek tartışmasız şehirdeki en iyi Ölülerin Efendisiydi. En iyi kalfalara ve en iyi vampirlere sahipti. Ghastek'in o değerli kan emicilerden birkaçını bir reeve'i yakalamaya çalışırken harcadıktan sonra çamura dönüştüğünde yüzündeki ifadeye paha biçilemezdi.

Ghastek, "Gülümsemenizin rahatsız edici bir yanı var," diye gözlemledi.

Gülümsemeye devam ettim. "Elimde değil."

"Olay sizin dairenizde gerçekleştiği için, Halk bu konuda sizden yardım talep ediyor. Ne biliyorsun Kate?"

"Çok az şey biliyorum," diye

uyardım. "Yine de benimle

paylaş."

Halk gerçekten bir reis istiyordu. Belki de eski güzel vampirlere pilotluk yapmak artık onlara göre değildi.

"Bunda benim çıkarım ne?"

"Maddi tazminat."

İnsanların parasını aldığım gün, insan olmaktan vazgeçtiğim gün olacaktı. "İlgilenmiyorum. Başka teklif var mı?"

Vampir bana baktı, Ghastek seçeneklerini değerlendirirken ağzı gevşemişti. Masamdan birkaç form aldım, vampirin ağzına koydum ve kenarlarından tutup yukarı çektim.

"Ne yapıyorsun?" Ghastek sordu.

"Delгим kırıldı."

"Yaşayan ölümlere hiç saygın yok."

Formlardaki düzensiz yırtıkları inceleyerek iç çektim. "Bu kişisel bir başarısızlık. Bir şey düşündünüz mü, yoksa yoluma devam edebilir miyim?"

"Size bir iyilik borcum olacak," dedi Ghastek. "Şimdi veya gelecekte, isteğiniz üzerine, kendime veya mürettebatıma doğrudan zarar vermemi gerektirmemesi koşuluyla, seçtiğiniz bir görevi yerine getireceğim."

Düşündüm. Ağır bir teklifti. Deneyimli bir Ölümlerin Efendisi'nin elinde bir vampir eşi benzeri olmayan bir silahtı ve Ghastek sadece deneyimli değil, yetenekliydi de. Ondaki gelecek bir iyilik işe yarayabilirdi. Ve açgözlü eldivenlerini bir reeve'in üzerine geçirse bile, güçlerinin boyutunu belirlemeye çalışarak onu sınava tabi tutacaktı. Ciddi bir yara aldığı anda çamura dönüşecekti. Dezavantajı neydi?

"Maxine?"

"Evet, canım?"

"Ghastek yardımımı karşılığında bana bir iyilik sözü verdi. Bu anlaşmayı yazılı hale getirecek herhangi bir belgemiz var mı?"

"Evet."

"Bana bir sözleşme mi imzalatacaksın?"

"Evet."

Vampir bir dizi boğuk gıcırtı çıkardı ve Ghastek'in kahkahasını yeniden üretmeye çalıştığını fark ettim.

* * * *

Derek ofise girdi ve kollarını kavuşturarak duvara yaslandı.

Ghastek formları okurken, "Ortağınız hâlâ hayatta," dedi. "Dikkate değer."

"O dayanıklıdır."

Ghastek'in imzasının, belgeyi bizzat imzaladığı zamanki gibi görünmesi, kontrolünün herhangi bir duvar sürünmesinden veya pençe sallamasından daha büyük bir kanıtıydı. Yetkinliğinin derecesini takdir etmek zorundaydım. Yine de tüylerimi diken diken etti.

Maxine evrakları masasına geri götürdüğünde, "Can kulağıyla dinliyorum," dedi.

"İki gün önce amatör cadılardan oluşan bir cadılar meclisi Petek Geçidi'nin dibindeki buluşma yerlerinden kayboldu. Alakasız bir iş için oraya gittiğimde dipsiz bir çukur ve çok sayıda ölüm büyüğü kalıntısı buldum. Çok fazla kan vardı. Ceset yoktu."

"Devam et."

"Cadılardan birinin kızını aldım."

"Birkaç dakika önce ofisinize koşarak giren çocuk," dedi. "Onu korkutmak istememiştim."

"Evet." Julie'nin bir vampir fobisi olduğunu ve büyü devre dışı olduğu için vampirik güç imzasını tespit edemediğini açıklamak istemiyordum. "Benden yardım istedi. Tarikat'ın korumasını onun için genişlettim." Aklına bir şey gelmesin. "Çocuğu daireme götürdüm. Gece boyunca saldırıya uğradık."

"Orada kaç kişilerdi?" "Üç, navigatör hariç."

Vampir kaskatı kesildi. "Bir navigatör mü vardı?"

"Evet."

"İnsan mı?"

"Tam olarak değil."

Dokunaçlarına odaklanarak Çoban Bolgor'u ve saçları, pençeleri ve pençelerindeki zehirli yapışkan madde hakkında ayrıntılara girerek reeves'i anlattım. Bilgiyi nasıl edindiğimi söylemesem de deniz iblisleri konusunu açıkladım. Onu, deniz iblislerinin tuhaflıkları konusunda yönlendirebilirdim.

ama pazarlık pazarlıktır, bu yüzden açık konuştum ve çamura dönüşme olayını genişlettim. Ölümümün eşiğinden döndüğümü "Sırtımdan bıçaklandım, ardından reeve'i gönderdim ve ortağımı çağırdım, o da beni alıp medmage'a götürdü." şeklinde kısaltarak geçiştirdim. Bu neredeyse doğruduydu. Bildiğim kadarıyla kimse vampirlere pilotluk yapabildiğini bilmiyordu ve bu durumun böyle kalması güvenliğim için çok önemliydi.

Ghastek bilgiyi işlerken vampir heykel moduna geçti. İnsanlar kendilerini nekromantik olan her şey üzerinde tekel olarak görüyorlardı. İblis bile olsa şehirde dolaşan üçüncü taraf bir gezgin fikri Ghastek'i rahatsız ediyordu. "Çoban lakabı ilgimi çekiyor. Yön bulma yeteneğine atıfta bulunuyor olabilir."

Tırnaklarımı masaya vurdum. "Reeves'in peşini bırakmanızı şiddetle tavsiye ederim. Ciddi şekilde yaralandıklarında yapışkan bir maddeye dönüşürler."

"Bu gerçekten talihsiz bir durum, ama bu gerçeği kendim tespit etmek istiyorum. Bu Çoban'ın kız için geri döneceğine inanmak için bir nedeniniz var mı?" Ghastek sordu. Reeves'in, serbest bıraktıkları garip bir güç tarafından ölümsüzlüğe getirilen Karga Kardeşler olup olmadığını merak ediyordu. Bunu ben de merak etmiştim.

"Kız kasada. Eğer yaparsa, şansı kalmaz."

"Planlarınız nedir?"

"Gidip bu karmaşayı çözmeme yardımcı olabilecek bir uzmanı ziyaret edeceğim. Fomorianların Morrigan'ı yok etme arzusunu anlıyorum ama şehre nasıl geldiklerini, çocuktan ne istediklerini ya da neden özellikle o meclisi hedef aldıklarını bilmiyorum. Meclisin Morrigan'a taptığını biliyorum ama baş cadı karavanında druidik kurban ayinleri yapıyordu. Bu ikisi birbirine uymuyor."

"Neden Druid Tarikatı'nı görmeye gitmiyorsunuz?" Derek sordu.

Ghastek vampiri birkaç santim kaydırđı. "Hayır, o haklı. Druidler kendilerini miraslarından uzaklaştırmak için yıllarını harcadılar. 'Kurban' kelimesini duydukları anda iletişim kurmayı reddedeceklerdir. Bu bir halkla ilişkiler kâbusu. Üçüncü taraf bir uzman en iyisi olacaktır."

Ayağa kalktım. "Ve onu ne kadar çabuk görürsem o kadar iyi. Her zaman söylediğin gibi, benim için bir zevkti."

"Ben de seninle geliyorum."

"Özür dilerim, sanırım yanlış duydum."

Vampir kollarını açtı, kocaman sarı pençeleri uzun parmaklarına üç santim daha ekledi. "Teklifimin değeri düşünöldüğünde, bana yeterince vermedin. Sözleşmeyi ikimiz de imzaladık, Kate. Sözleşmede 'söz konusu yaratıkla ilgili her türlü bilginin tam ve esaslı bir şekilde açıklanması' yazıyordu. Bana verdiğin şey hiçbir şekilde önemli değildi."

Kendimi bu işlere nasıl bulaştırıyorum?

Derek duvarı itti, çenesi dikleşmişti. Onunla vampirin arasına girdim. "Pekâlâ. Gelmekte özgürsün. Başka Reeves'lerle karşılaşacağımızın garantisi olmadığını anlıyorsun değil mi?"

"Oh, sanırım yapacağız. Ona üç ölümsüze mal oldun. Ödeşmek istemeyecek bir Ölülerin Efendisi tanımıyorum."

Ayrılmadan önce kurt adam ve vampiri ofisimden kovaladım ve kıyafetlerimi değıştirdim. Yıllar içinde uygun yerlere fazladan kıyafet bırakmayı öğrenmiştim ve ofisim de kıyafet ve teçhizat değışikliği sunuyordu. Paket eşofmanları güzeldi ama Reeves'in pençeleriyle oynadığım eğlenceli oyunlardan sonra biraz daha kalın bir şeyler istedim. Bol kahverengi bir pantolon ve beyaz bir heat-gear tişört giydim. Çabuk kuruyan bir mikrofiberden yapılmış olan bu tişört vücudumdaki nemi dışarı atıyor, yaz sıcağına rağmen kuru ve serin kalmamı sağlıyordu. SWAT bu dikişsiz tişörtleri zırhın altına giyerdi. Deri bir yelek ekledim, ipleri hareket edebilecek kadar sıkıca bağladım ve bir çift deri tişörtle harika kıyafetimi tamamladım.

Savaş botları: siyah deri parmaklar, deri topuklar ve siyah naylon file yanlar. Neredeyse tenis oynayacak kadar hafif.

Dönüp duvardaki gölgeme tekme attım, sol yeleğin dikişini vücudumu daha iyi saracak şekilde ayarladım ve Slayer'ın kılıfını yeleğin arkasındaki halkalara geçirdim.

Sonra, raftan yıpranmış Craft Chronicle'ımı aldım, ayna kilidi büyüsünü buldum, yer imi olarak kullanmak için sağ sayfaya bir kalem koydum ve uzun beton merdivenden kasaya indim. Bir ayak kalınlığındaki çelik kapının ardına gizlenmiş beş odada silahlardan kitaplara ve küçük güç nesnelere kadar her şey saklanıyordu; Tarikat Şövalyeleri'nin el altında bulundurmaya uygun gördükleri envanter. En öndeki odada bir lavabo, bir buzdolabı, uyku tulumları, hatta dolap büyüklüğünde bir banyo vardı.

Andrea zaten oradaydı, ateşli silahları dolduruyor ve masanın üzerine koyuyordu. Ben içeri girdiğimde Julie dondu kaldı. Bunu aştığımızı sanıyordum. Elimden geldiğince sırtıma çalıştım. "Yerleşiyor musun?"

"Andrea'da kurutulmuş et ve pizza var." Sesi soluklaştı. Her çocuk pizza için heyecanlanırdı. Bugün onunla aramız pek iyi gitmiyordu.

"Bana kızgın olduğun için üzgünüm. Sana okuman için bir kitap getirdim."

Craft Chronicle'ı masaya koydum. Hiçbir şey söylemedi.

Oh, siktir et.

Aramızda asılı duran ağır sessizliğin içinden geçip ona sarıldım. "Yakında döneceğim, tamam mı? Sen burada kal. Andrea çok soğukkanlıdır. Onun yanında güvende olacaksın." Ağlamak üzereymiş gibi görünüyordu. "Kim bilir, belki annenle geri dönerim." Böyle sözler verdiğim için cehenneme giderdim. Hem de hiç sapmadan cehenneme.

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Umarım öyledir," dedim ona. "Kılıcım ve kemerim yanımda." İçinde otlar ve gümüş iğneler bulunan yarım düzine keseyle donatılmış kemere dokundum.

"Batman kemeri!" Julie söyledi.

"Bu doğru, Barbara. Ben yokken mağarayı koru."

Julie boynundaki monistoyu çıkardı. "Al. Onu sana vermiyorum. Sadece bir süreliğine ödünç almana izin veriyorum. Geri getireceksin, değil mi?"

"Tamam." Monisto'yu derimin altındaki cebe kaydardım.

Andrea ve ben birbirimize başımızı salladık ve ben de gittim.

Bölüm 13

Buckhead sokaklarında hızlı adımlarla ilerliyorduk. Yerde koşmak zorunda kalan bir vampirden daha garip görünen çok az şey vardı. Artık iki ayaklı değildi ama yine de dört ayak üzerinde iyi bir hız elde edemeyecek kadar kopuktu, sarsıntılı bir yürüyüşle ileri atılıyor, sıçırıyor ve koşuyordu, bazen yere alçaktan basıyor, bazen de çok yükseğe zıplıyordu. Dörtnala koşuşu tamamen sessizdi; ne pençesinin asfalta sürtünmesi ne de yanlış bir nefesin fısıltısı onu ele veriyordu. Bir vampir geceye, karanlığa aitti, dünyadan gizlenmişti, sinsî ve ölümcül bir suikastçıydı. Burada, erken öğleden sonra güneşinin altında, yemyeşil yeşillikler içinde boğulan görkemli eski konakların tam görüntüsünde, grotesk, gerçek dışı, hayata gelen bir kabus gibi görünüyordu.

Vampiri izledim ve Julie'yi düşünmeden edemedim. Yüzünde terk edilmiş bir ifade vardı. Ama ilerleme kaydedebilmek için neler olup bittiğini anlamam gerekiyordu ve bunun için de Saiman'a ihtiyacım vardı. Umarım bana bu karmaşayı çözmem için yeterli bilgiyi verir ve ben de geri dönüp onu kontrol edebilirdim. Korumaların arkasında olmalı. Kasada. Hiçbir şey ters gitmemeli.

Her zaman bir şeyler ters gidebilir.

Ama kasayı terk etmediği sürece sorun çıkmayacaktır. Hiçbir şey onu ayrılmaya zorlamamalıydı. Yangın çıkmadığı sürece. Aşağıda yanıcı bir şey var mıydı?

Durdum. Bu yol deliliğe uzanıyor.

Vampir dördüncü kez önümüzden yolun karşısına geçti. Tarikat'ın atları her türlü yaratıkla çalışmak üzere eğitilmişti ama bir atı ne kadar eğitirseniz eğitin, yine de at olarak kalırdı. Vampirden hoşlanmadılar. Nalları dikmediler ama oldukları yerde dans edip ürktüler.

"Bence bunu bilerek yapıyor," diye homurdandı Derek nefesinin altından.

"Öyle. Atlardan nefret eder," dedim ona. "Alerjisi var."

Mor vampir sokağın sağ tarafında hızla ilerledi ve kendini telefon direğine doğru fırlattı. Hortlak bir kertenkelenin çevikliğiyle yaklaşık on iki metre tırmandı, yönünü belirledi ve tuhaf dörtnala koşusuna devam etmek için rahatça aşağı atladı. Normalde İnsanlar bir kan emiciyi gün ışığına çıkarmadan önce Haziran ortasında kar yağması gerekirdi. Güneş ışığı, maruz kaldıkları dakikalar içinde derilerini kabartırdı. Tabii eğer çeyrek inç kalınlığında mor bir güneş kremi tabakasına boğulmamışlarsa. Yine de onu bu riski almaya iten şeyin ne olduğunu merak ettim.

"Ghastek? Bir parlama sırasında Gazino'ya ne olur?"

Cevap vermeden önce birkaç saniye bekledi. "Kilitleme. Kumarhane tüm vampirleri cezalandırıyor. Tüm personel içeri çekilir ve yüksek alarm durumuna geçirilir. Kumarhane kapatıldı ve kilitlendi. Dış dünya ile acil olmayan tüm iletişim kısıtlandı."

Eğer işaret fişeği tüm büyüleri güçlendirdiyse, vampirler de güçlerinde bir artış yaşadı. Onları zapt etmek için kaç büyücü gerekirdi? Bilmek istediğimden emin değildim. Kan emicileri ahırlarında tutan çelik zincirler kopmaya başladığında orada olmak da istemezdim.

Ghastek atıma doğru yaklaştı ve o da başını geriye attı.

"Ne kadar uzakta?" Derek sordu.

Ghastek, "Sabır bir erdemdir," diye tavsiyede bulundu.

"Bir kurda sabır dersi vermek hiç akıllıca değil." Derek ilk kez Ghastek'e doğrudan hitap etme tenezzülünde bulundu ve bu kadar alçalmak zorunda kaldığı için kendini oldukça kirlenmiş hissettiği yüzünden okunuyordu.

"Şaşırtıcı bir nedenle kendimi bir hayvanla konuşurken bulursam, bunu dikkate alacağım."

"İkinizin işi bitti mi?"

"Oldukça," dedi Ghastek.

"Bitirecek bir şey yok." Derek omuz silkti. İçimi çektim.

"Didişmemiz seni rahatsız mı ediyor?" Vampir yüzüme bakacak kadar uzun süre doğruldu.

"Hayır. Kendimi bu durumlara sokma yeteneğim beni rahatsız ediyor. Bu benim özel bir yeteneğim." Derek'e döndüm. "Uzman Champion Heights'ta yaşıyor. Neredeyse vardık."

"Eski Lenox Pointe mi?"

"Evet."

Derek, "Kendisi için gayet iyi durumda," dedi.

"Aynen öyle." Vereceği bilgilerin bedelini ödemek için banka hesabımı boşaltmam gerekecekti.

Büyü gökdelenleri sevmezdi. Yeni ve teknolojik olarak karmaşık olan hiçbir şeyi sevmezdi, ama özellikle yüksek binalardan nefret ederdi. Vardiya'dan bu yana Atlanta'nın gökdelenleri kumdan ayakları üzerinde duran bitkin devler gibi sallanıyor, ufalanıyor ve yıkılıyordu.

Bu yeni pürüzlü siluet karşısında Champion Heights, göze batan bir başparmak gibi duruyordu. On yedi kat yüksekliğindeki bina, sahiplerinin derin cepleri ve kimsenin işe yarayacağını düşünmediği karmaşık bir büyü sayesinde Buckhead'in üzerinde yükseliyordu. Büyü gayet iyi işliyordu: Karmaşık büyü ağı, varlığına izin veren illüzyonu desteklemek için yorulmadan çalışırken, yüksek bina hala yıpranmış binaların üzerinde, pusla bulutlanmış, tuğla ve cam bina ile uzun bir granit sivri uç arasında gidip geliyordu. Champion Heights'ta bir dairenin bakım masrafları astronomik rakamlara yaklaşıyordu.

Sihir öyle bir vurdu ki kalbim küt küt atmaya başladı. Derek dişlerini sıktı. Yüzü gerildi, kollarındaki kaslar şişti ve gözleri sarıya boyandı.

Kollarımın arkasındaki tüyler diken diken oldu. O gözlerin yoğun soğuk ateşi beni ürpertti. Kürkleşmenin eşliğindeydi.

"İyi misin?"

Dudakları titredi. Gözlerindeki ateş her zamanki yumuşak kahverengisine dönüştü. "Evet," dedi. "Beni şaşırttı."

Vampir hiçbir şey olmamış gibi dörtnala koşmaya devam etti. "Ghastek, iyi misin?"

Derek'e bir gülümseme sundu. "Asla daha iyi olmaz. Sürü üyelerinin aksine, İnsanlar kontrol kaybına tahammül edemezler."

Derek'in gözleri altın renginde parladı. "Eğer kontrolümü kaybedersem, bunu ilk öğrenen sen olacaksın."

"Bu fikir beni oldukça tedirgin etti."

Köşeyi döndük. Ustaca düzenlenmiş çalılar arasında granit bir kayalık bizi karşıladı. Kayalık tamamen dik bir şekilde gökyüzüne doğru yükseliyor, kar yığınları hava koşullarından yıpranmış tepesini çevreliyordu. Tepesinden bir kuş sürüsü havalandı, batan güneş sırtlarında ve kanatlarında parlıyordu. Binanın etrafında bir tur attıktan sonra bilinmeyen bir yere doğru havalandılar.

"Vay canına," dedi Derek. "Görünmesi gerektiğini sanıyordum
bir kaya gibi, bir kaya gibi değil."

Ghastek, "Tüylü dostumuz bir kez daha işaret fişeginin ilerleyişini unutuyor," dedi.

"Eğer ikiniz de durmazsanız, sizi eve gönderirim."

Patlama Champion Heights'ı granit bir kuleye çevirmişti. Ve henüz tam güçle devam etmiyordu bile. Olacakların sadece önizlemesini alıyorduk.

Atlarımızdan indik, atlarımızı parmaklıklara bağladık ve beton basamaklardan yukarı, eskiden girişin olduğu yere çıktık. Sert kaya. Bir yarık bile yoktu.

Sihir düştü. "Pencere,"
dedi Ghastek.

Yerden üç kat yüksekte, güneşi yakalayan bir cam bölme parlıyordu.

Kan emici bir kedi gibi kendini topladı ve duvara doğru fırladı, bir sineğin kolaylığıyla dik uçurumda tutunacak bir yer buldu. Döndü, baş aşağı asılı duruyordu ve bana bir kolunu uzattı.

"Kendim tırmanırım,
teşekkürler." "Bu bize
zaman kaybettirecek."

"Benim için sorun değil."

Kaya tırmanışına gitmeyeli uzun zaman olmuştu. Pencereye vardığımda Derek ve kan emici bir dakikadır bekliyorlardı. Ghastek bana yer açmak için vampiri kenara çekti. "Bizi geciktirdin. Bu hiç verimli değil."

Öfkelendim. "Beni bağışla."

Derek pencereye vurdu. Cevap vermedi. Yumruğunu cama vurdu. Pencere camı dairenin içine doğru patladı. Teker teker deliğe tırmandık ve kendimizi apartmandan dışarı attık. İkimiz de yaptığımız yumuşak manevranın yasadışı olduğundan bahsetmedik.

On beşinci kata çıktık ve doğru kapıyı bulmak için zaman ayırarak küçük bir mola verdim.

"Peki bu uzman ne tür bir insan?" Derek sordu.

"Çok zeki, metodik bir tür. Hatta kasvetli. Saiman bilgili tartışmalardan hoşlanır. Ghastek gibi-" Seks dürtüsü olan. "Ghastek gibi ama vampirlere pilotluk yapmak yerine kitaplara ve Moğol folklorunun erdemleri üzerine gece geç saatlere kadar süren tartışmalara düşkün."

"Harika." Derek gözlerini devirdi.

Vampire başımı salladım. "İkiniz muhtemelen iyi anlaşıyorsunuz."

Sihir bizi tekrar sular altında bıraktı. Bu kez Derek hazırdı; yüzünde hiçbir değişiklik yoktu. Öte yandan Ghastek yerden yarı yüksekte durdu.

Avcıyı kınından çıkardım. Derek geri çekilerek sıçramak için kendine yer açtı. Eğer vampir çılgına dönerse, başımız büyük belaya girerdi.

"Ghastek?" Mırıldandım.

"Bir saniye." Sesi muffled gibiydi. "Onun üzerindeki hakimiyetini mi kaybediyorsun?"

"Ne?"

Vampir yere düştü ve kanla ıslanmış gözlerle bana baktı.
"Seni bu sonuca ne götürdü?"

"Donup kaldın."

"Eğer bilmek istiyorsan, bir çırak bana espressomu getirdi ve ben de dilimi yaktım."

Derek yüzünü buruşturdu, yüzünden tiksinti damlıyordu.

"Girebilir miyiz, giremez miyiz?" Ghastek söyledi.

Avcının bıçağını elektronik kilidin kutusuna kaydurdım. Champion Heights'taki pek çok şey gibi, kilit de teknoloji kılığına bürünmüş bir sihirdi.

"Bilmemiz gereken başka bir şey var mı?" Derek sordu.

"Eğer bir şey yapmaya karar verirse gözlerini dikip bakma. Onu dışarı çekecektir." Sadece bu anı bile midemi bulandırdı.

"Ne şeyi?" Derek sordu.

"Şekil değiştiriyor. Bildiğim kadarıyla sadece insanla sınırlı, ancak bu sınırlama dahilinde neredeyse her şeyle girebiliyor."

"O bir tehlike mi?"

Ses tonunda hafif bir tahrik tonu vardı. Kan yemini yine harekete geçmişti. "Onunla Lonca aracılığıyla, paralı askerken tanıştım. Koruma görevindeyken. Onun hayatını kurtardım ve şimdi bana indirim yapıyor. Aslında benimle dalga geçiyor ve pantolonuma girmeye alışıyor. Zararsız biri."

Elimi avcının bıçağının üzerine koydum, bıçağına biraz güç verdim ve parmaklarımla kapıyı ittim. Kayarak açıldı.

Kapının ardında Saiman'ın dairesi vardı: elik ve pelüş minderlerden oluşan ultramodern bir fon, tek renkli, neredeyse steril bir bütüne karışlıyordu.

"Saiman?" Beyaz halının üzerinden geçerek seslendim.

Cevap yok. Soğuk bir hava çarptı yüzüme. Tavandan tabana devasa pencere açık duruyordu, camının yarısı yana kaymıştı. Camın ötesinde, ancak bir metre genişliğinde, karla kaplı bir çıkıntı binayı kucaklıyordu. Başımı pencereden içeri soktum.

açıklık. Çıkıntı çatıya doğru kıvrılıyordu. Ayak izleri karın içinden yukarı doğru uzanıyordu.

* * * *

"Görünüşe göre karda yürüyüşe çıkmış. Yalınayak." Daireye geri adım attım.

"Önce ben gideceğim," dedi Derek.

Ben bir şey söyleyemeden, açıklığa doğru eğildi ve çıkıntıya yöneldi. Lanet olsun. Onu takip ettim. Arkamda vampir uçuşuma tırmandı. Çıkıntıları ve patikaları kullanmanın Ghastek'in altında olduğu açıktı.

Rüzgâr beni tokatladı. Ayaklarım biraz kaydı ve binanın kenarına yaslandım. Çömeldim ve elimle karı ovaladım. Kar tanelerinin altında, çıkıntı buzdu. Anladım.

Tüm şehir aşağıda uzanıyordu, o kadar küçüktü ki bu yükseklikten neredeyse düzenli görünüyordu. Benimle o düzenli şehir arasında baş döndürücü bir düşüş uzanıyordu. Yutkundum. Pek çok şey yapabilirdim ama kanatlanıp uçamayacağımdan oldukça emindim. Babamın ölümünden hemen sonra, on beş yaşındayken Greg beni eski karısının Smoky Dağları'ndaki evine götürmüştü. Bu kadar yüksekte olduğumu hatırlayabildiğim son zamandı. Bir dağ uçuşumunun kenarında oturmak çok farklı hissettiriyordu. Aslında, buzdan yapılmış dört metrelik bir çıkıntıda sürünmekle karşılaştırıldığında, bir dağın üzerinde oturmak, ayaklarınızı kenardan sarkıtmak düpedüz rahattı.

Bir fırtına daha bana çarptı. Dişlerimi sıktım ve kendimi duvardan sıyırdım. Yürümeye devam et, korkak. Bir ayağım diğerinden önce. Düşmeyi düşünmediğim sürece. Ya da aşağıya bakmayı... Tanrım, bu çok yüksek.

Yer beni çağırıyordu. Neredeyse atlamak istiyordum. İnsanlar nasıl olur da yüksek binalarda yaşardı?

Üstümden bir kadın kahkahası yükseldi, ardından alçak bir uyarı hırıltısı geldi. Hay aksi. Derek. Bakışlarımı düşüşten ayırdım ve çıkıntıya tırmanmaya başladım.

Bunu yapabilirim. Sadece hareket etmeye devam etmeliyim.

Çıkıntı beni binanın yarısına kadar getirdi. Büyük, pitoresk bir buzdağı manzaranın çoğunu bu taraftan engelliyordu. Rüzgârda daha fazla kahkaha uçuşuyordu. Yukarıda bir şeyler oluyordu. Saiman'ı karda çıplak ayakla dolaşmaya iten şey neydi? Ve neden yüksek binanın tepesinde kar vardı? Haziran ayındaydık, Tanrı aşkına.

Beni tepeden ayıran son birkaç metreyi tırmandım. Ayaklarım kar örtüsünün altındaki sağlam çatıyı buldu. Nihayet.

Buzdağının etrafından dolaştım ve Derek'i gördüm. Kaskatı kesilmiş, ellerini iki yana açmış, üst dudağı önleyici bir hırıltıyla buruşmuştu. Ellerini omuzlarına dayamış bir sarışına dokunmamak için elinden geleni yapıyordu.

Çıplaktı. Kısa boylu, saçları poposuna kadar inen, neredeyse müstehcen bir cömertliğe sahipti: yuvarlak kalçalar, sert kalçalar, pembe meme uçlarının uç verdiği iri ve ağır göğüsler. Belinin büyüklüğü düşünüldüğünde, göğüslerinin ağırlığı altında ikiye katlanmaması bir mucizeydi. Cildi parlıyordu, sanki içinden güneş ışığıyla aydınlanmış gibiydi ve orada öylece duruyordu, çıplak, utanmaz, altın gibi. Karda seks. Kocaman gözleriyle Derek'e baktı ve mırıldandı. "Bir köpek yavrusu. Oyna benimle!"

Derek'in gözleri tamamen sararmıştı.

Yanından geçen Ghastek'in vampiri kenarda çömelmiş, yardım etmek için hiçbir hareket yapmıyordu.

Kabuk tutmuş bir parça karı alıp top haline getirdim ve sarışına doğru fırlattım. Kartopu kafasına çarptı ve toz haline geldi.

"Saiman! Ondan uzak dur!"

Sarışın başını çevirdi. "Kate..."

Vücudu doğaüstü bir akışkanlıkla büküldü. Kadın eti balmumu gibi eriyip kaslarla kaplı bir iskelete dönüştü. Karın içinden bana doğru ilerledi, büyüdü, büküldü, şekillendi, sertleşti, takip edilemeyecek kadar hızlıydı ve sonra bir adam kolunu belime dolayarak beni kendisine çekti.

Uzun boyluydu, mükemmel orantılıydı ve bir Roma heykeli gibi kaslıydı. Sarışını aydınlatan aynı altın ışıltısı tenini içten içe aydınlatıyordu. Koyu kızıla çalan altın rengi saçları beline kadar kıvrımsız bir şekilde dökülüyordu. Yüzü köşeli ama erkeksiye ve sırtışının kanı çekecek kadar keskin bir kenarı vardı. Bana doğru eğildi ve gözlerine iyice bakabildim. Turuncuydular. Işıltılı, parlak turuncu, soluk yeşil çizgilerle donmuş bir pencerenin üzerinde büyüyen buz kristallerine benziyordu.

İnsana benzemiyorlardı.

"Kate," diye tekrarladı, beni daha yakına çekerek. Benden en az yarım ayak yüksekteydi. Etrafımızda kar taneleri dönüyordu. Nefesi bal gibi kokuyordu. "Ziyarete gelmene çok sevindim. Çok sıkılmıştım."

İşte bu kadar. İşaret fişegi onu çılgına çevirmişti.

Geri çekilmeye çalıştım ama Saiman beni sıkıca tuttu. O kollarda hiç beklemediğim bir güç vardı. Çok fazla mücadele edersem Derek çılgına dönerdi. Muhtemelen kendisinden seksen kilo daha ağır olan çıplak bir adamla gürleşen bir kadın, kan yeminiyle bağlı olmasalar bile izleyicilerin koruyucu içgüdülerini tetikleme eğilimindeydi.

"Derek, lütfen daireye git ve beni pencerede bekle."

Orada öylece durdu.

"Kıskanç mı?" Saiman güldü.

Derek'e bakmak için kendimi o gözlerden yeterince uzun süre ayırdım. "Lütfen git."

Yavaşça, sanki bir rüyadan uyanır gibi, döndü ve çatıdan ayrıldı.

"Peki ya vampir?" Saiman sordu.

"Beni görmezden gelin," dedi Ghastek. "Beni duvardaki bir sinek olarak düşün."

Piç kurusu.

Saiman saçlarıma dokundu ve örgümün kendiliğinden çözüldüğünü hissettim. Bir anda saçlarım yüzümü çerçeveledi. "Ne oldu?"

sana ne oldu?" Ben sordum.

Daha geniş sırttı. "Derin bir büyü. Kemiklerimde şarkı söylüyor.

Hissetmiyor musun?"

Hissediyordum. Bu sihirli dalga vurduğundan beri içimde vahşi bir şarap gibi titreşiyordu. Güç içimde bükülüp sarmalanıyor, gevşemek istiyordu ama onu bu kadar uzun süre kontrol altında tutmuştum ve şimdi tasmamı bırakacak değildim.

"Dans edebilir misin?" diye sordu. "Evet."

"Dans et benimle, Kate!"

Ve yola koyulduk, karda döne döne ilerliyor, ayaklarımızla ışıltılı kar taneleri kaldırıyorlardık. Kar yağmayı reddediyor ama hafif bir örtü gibi hareketlerimizi takip ederek bizi kovalıyordu. Bu vahşi bir dans, ilkel ve hızlıydı ve tek yapabildiğim onun liderliğini takip etmektir.

Stratejik bir anda "Biraz bilgiye ihtiyacım var," diye bağırdım.

Belimi kavradı, sanki hiçbir şey değilmişim gibi beni kaldırdı ve etrafında döndü. "Sor."

"Hızlı bir dans için fazla karmaşık."

Beni karın içine bıraktı ve klasik bir duruşla bana sarıldı, bir eli belimde, diğeri parmaklarımı kavriyordu. "Sonra yavaşça dans edeceğiz. Kollarını bana dola."

Hayır! "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

Karda yavaşça ilerledik. "Bir şeyler beni kovalıyor." Bu tam olarak doğru değildi ama koşullar göz önüne alındığında, kısalık bir erdemdi. "Onlara Reeves deniyor. Onlar ölümsüz. Saçları sizi dolaştırıp bir kement gibi tutabilir."

"Ne olduklarını bilmiyorum."

"Keşif gibi beyaz bir cübbe giyen uzun boylu bir yaratık tarafından yönetiliyorlar. Dokunaçları var. Adı Çoban Bolgor. Bana onun bir Fomorian olduğu söylendi."

"Onu ben de tanımıyorum."

Lanet olsun, Saiman. "Bir deniz iblisi bizim dünyamızda ne ister ki?"

"Hepimizin istediği şey: hayat." Saiman yakınımı eğildi, dudakları neredeyse yanağıma değecekti. Gözleri beni içine çekti ve onlara çok uzun süre bakarsam buraya neden geldiğimi unutacağımı biliyordum.

"Bu çoban genç bir kızı avlıyor. Nedenini araştırabilir misin?"

"Yapabilirim ama çok fazla büyü var. Konsantre olamıyorum. Dans etmeyi tercih ederim. Bu sihirli bir zaman, Kate! Tanrıların zamanı."

Aklıma kısa bir süreliğine paradan bahsetme düşüncesi geldi. Ama sonra bana her zaman indirim yaptı, hem bir zamanlar hayatını kurtardığım için hem de beni eğlenceli bulduğu için. Normal zamanlarda bile parayla o kadar ilgilenmezdi ve şu anda çok ileri gitmişti.

"Morrigan bir şekilde işin içinde. Ve bir kazan," dedim.

Yüzü endişe verici bir şekilde benimkine yakındı.

"Keltlerin kazanlara karşı bir sevgisi vardır. Bolluk kazanları. Bilgi kazanları. Yeniden doğuş kazanları." Nefesi yanağıma ısıttı. Elleri de sıcaktı. Oysa donuyor olması gerekirdi.

"Yeniden doğuş kazanı mı?"

"Öteki Dünya'ya açılan bir kapı."

Beni daldırmaya çalıştı ama ben direndim ve o da daldırmayı yumuşak bir şekilde dönüştürdü.

"Bana biraz daha anlat."

"Cadılara sormalısın. Onlar bilir. Ama sonra sor."

Derin büyü azaldıktan sonra." "Neden?"

"Çünkü gidersen yine sıkılacağım."

Hay aksi. "Bana cadılardan biraz daha bahset. Hangi meclise sorayım?"

"Hepsi."

Elimi omzuna kaydırđı. Geri çektim ama o çoktan omuzlarımı tutmuş, beni kendine sımsıkı sarmıştı. Kocaman ereksiyonu bana baskı yapıyordu. Harika, sadece harika.

"Tüm covenlere nasıl sorabilirim? Şehirde düzinelerce var."

"Basit." Ballı nefesi üzerimde gezindi. "Cadı Kahin'e sor."

"Cadıların bir kahini mi var?" Artık yavaşlamıştık ve sadece sallanıyorduk. Geri geri giderek çıkıntının bulunduğu çatının ucuna doğru ilerledim.

"Centennial Park'ta," dedi usulca. "Onlardan üç tane var. Tüm covenler adına konuşuyorlar. Duyduğuma göre çözemedikleri bir sorunları varmış."

"O zaman en iyisi ben onlara gideyim."

Başını iki yana salladı. "Ama sonra yapayalnız kalacağım." "Gitmek zorundayım."

"Hiç kalmıyorsun." Başını çevirdi ve parmaklarımı öptü. "Benimle kal. Eğlenceli olacak."

Etrafımızdaki buz oluşumunu fark ettim. Böyle devam ederse birkaç dakika içinde bir igloya dönüşecektik.

"Buz neden büyüyor?"

"Kıskanıyor. Vampiri!" Güldü ve sanki çok komik bir şeymiş gibi başını arkaya attı.

Ellerini omuzlarımdan indirdim ve çatıdan atladım.

Çıkıntıya çömelerek indim ve kaydım. Sırtım buza çarptı. Kaydım, dar patikadan aşağı yuvarlandım. Topuklarımı kara gömdüm, kendimi yavaşlatmak için duvara tutundum ama ellerim kaydı. Düşüşümü durdurmak için çaresiz bir şekilde patika boyunca savruldu.

Çıkıntının ucu bir metre ötede parladı.

Bıçağı kınından çıkardım ve çıkıntıya sapladım. Momentum beni ileriye taşıdı ve sarsılarak durdum, bacaklarım kenarda asılı kaldı. Kollarımı dikkatlice büktüm ve kendimi tekrar çıkıntının üzerine kaydırđım.

Ayaklarımın dibindeki dipsiz uçurumu düşünmemek için kendimi zor tutuyorum.

Derek omzumdan tutup beni yukarı çekti ve dairenin içindeki halının üzerine düzgünce bıraktı. "Ne uzman ama," diye homurdandı.

"Evet. Buraya son gelişim." Beynim sonunda on beş kattan düşüp yerde bir krep taklidi yapmayacağımı fark etti. Ayağa fırladım. "Sana bir borcum var."

Omuz silkti. "Sende zaten vardı. Ben sadece biraz hızlandırdım." Atlarımızı çözerken vampir bizi karşıladı. Ghastek, "Çok iyi dans ediyorsun," dedi.
"Tek bir kelime bile. Tek bir kelime daha."

Bölüm 14

"Yani bu Saiman, sana karşı bir şeyler mi hissediyor?" Derek sordu.

"Gördüğüm kadarıyla şu anda Saiman'ın sen dahil herkese karşı bir ilgisi var. Büyü sarhoşu ve canı sıkılıyor." Saçıma yeniden örmeyi bitirdim ve atımı Marietta Caddesi'nden yukarı, eskiden yirmi bir dönümlük Centennial Park olan sık ormana doğru yönlendirdim. Gerçekten de bu konuşmaya devam etmek istemiyordum.

Büyü düştü. Bir dakika içinde kendini yeniden gösterecekti: dalgalar birbiri ardına, kısa ve yoğun bir şekilde geliyordu.

Ghastek, "Görünüşe göre siz kesinlikle onun tercih ettiği eğlenceydiniz," dedi.

Göt herif. "O çatıda kimin olduğu önemli değildi, mükemmel uyumu bulana kadar şeklini değiştirirdi."

"Birden fazla şekilde." Vampir tekrar atların önünü kesti.

"Yorumlarınız için teşekkür ederim. Yardım etmek için hiçbir şey yapmadığınızı fark ettim."

"Meseleyi kontrol altına almış görünüyorsun." Ghastek vampirini dörtmala önümüze gönderdi. Karşılaştığında kaç. En sevdiğim strateji.

"Bakın," dedi Derek, "tek söylediğim, oraya girmeden önce konuyla ilgili tüm bilgilere sahip olmamızın yararlı olacağı."

"Konuyla ilgili tüm bilgilere sahip değildim. Çatıda karda dans edeceğini bilseydim oraya çıkmazdım."

"Size etkili bir şekilde yardım edemem veya sizi koruyamam..." Derek söyledi.

Eyerimde döndüm. "Derek, senden beni korumanı istemedim. Benimle gelmeni de istemedim. Tüm bu süre boyunca Curran'ı taklit edeceğini fark etseydim, peşime takılmana izin verme konusunda iki kez düşünürdüm."

Derek ağzını kapattı.

Önümüzdeki vampir sola dönerek Centennial Drive'a
doğru ilerledi.

Bunu söylemek iyi bir şey değildi. Atımı durdurdum.
Derek de durdu.

"Özür dilerim. Patlamak istememiştim."

"Kimi taklit etmeliyim Kate?" diye sordu
usulca. Bir cevabım yoktu.

"Yoksa bana kendim olmamla ilgili bir sürü saçmalık mı
anlatacaksın? Bu kim olabilir Kate? Kız kardeşlerini
tecavüze uğramaktan ve sonra da babaları tarafından diri
diri yenmekten kurtaramayan bir katilin oğlu. Neden öyle
biri olmak isteyeyim ki?"

Eyerimde geriye yaslandım ve omuzlarıma çöken tüm
ağırlığı dışarı atabilmeyi diledim. "Özür dilerim.
Hatalıydım."

Uzun bir süre kıpırdamadan oturdu ve bana başını
salladı. Vampir sokakta durmuş, bizi bekliyordu.

"Dırdır etmemeliydim," dedi. "Bazen ben de böyle
oluyorum."

"Sorun yok." Atımı ileri gönderdim. Neden böyle
davrandığını biliyordum. Onu kıyafetlerini titizlikle
katlarken görmüştüm. Tıraşı mükemmeldi, saçları kısa
kesilmişti, tırnakları temiz ve kesilmişti. Bahse girerim
odasında tek bir eşya bile yerli yerinde değildi. Çocukken
kaos içinde yaşadığınızda, dünyaya düzen getirmeye
çalışırsınız. Ne yazık ki dünya buna yanaşmıyor, bu yüzden
kendinizi, yaşam alanınızı ve arkadaşlarınızı kontrol etmeye
çalışmakla yetinmek zorunda kalıyorsunuz.

"Sadece pek çok şey için endişeleniyorum,"
dedim. "Julie mi?" diye tahmin etti.

"Evet."

Onları kontrol etmek için arayabilmeyi isterdim ama
çalışan bir telefon hattını nerede bulabileceğime dair hiçbir
fikrim yoktu ve preflare büyüü yüzünden telefon
muhtemelen çalışmayacaktı. Andrea onunla kalacağına söz
vermişti. Ondan yasaklanmıştı.

Andrea sokağın karşısından bir sincabı gözünden vurabilir.

"Senin için zor," diye gözlemledi Derek. "Başka insanlara güvenmek, yani."

Bir an için onun da telepati geliştirip geliştirmediğini merak ettim. "Bunu sana söyleten ne?"

"Julie için endişelendiğini söyledin ve sonra yüzün hemoroid krizi geçirmiş gibi göründü. Ya da gerçekten sert bir..."

"Derek, bir kadına böyle şeyler söylenmez.

Bu şekilde devam edersen hayatını yalnız geçirirsin."

"Konuyu değiştirme. Andrea harika biri. Ve güzel kokuyor. Her şey yoluna girecek."

Görünüşe göre yeterliliklerini belirlemek için insanları koklamam gerekiyordu. "Nereden biliyorsun?"

Omuz silkti. "Sadece ona güvenmek zorundasın."

En çok sevdiğim ve hayranlık duyduğum iki adamın ilk yıllarımı sadece kendime güvenebileceğimi aşılıyarak geçirdiğini düşünürsek, diğer insanlara güvenmek söylemekten daha kolaydı. Julie için endişelendim. Julie'nin annesi için de endişeleniyordum. Tarikat ile irtibat pozisyonunu aldığımdan beri, şövalye-questor'un ofisinde takılmaya özen gösterdim, çünkü soruşturma işleri hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyordum ve eski bir Gürcistan Soruşturma Bürosu dedektifi olan o hemen hemen her şeyi biliyordu. Oradayken birkaç hayati bilgi kırıntısı toplamıştım ve herhangi bir soruşturmanın ilk yirmi dört saatinin çok önemli olduğunu biliyordum. Zaman geçtikçe izler daha da soğurdu. Bir kayıp vakasında bu, kayıp kişiyi canlı bulma şansının her geçen saat azaldığı anlamına geliyordu.

İlk yirmi dört kişi geldi ve gitti. İlk kırk sekiz kişi "işinde berbatsın" treninin penceresinden el sallayarak veda ediyordu. Bu davada normal prosedürlerin hiçbiri uygulanmadı: mahalleyi araştırmak, tanıkları sorgulamak, kimin

hiçbiri burada geçerli değildi. Tüm tanıklar onunla birlikte kayıptı.

Julie'nin annesinin nereye gittiğine dair hiçbir fikrim yoktu. Evinde güvende olmasını diledim. Mutfak masasına bir not bırakmış, Julie'nin elimde olduğunu, güvende olduğunu açıklamış ve Tarikat'la temasa geçmesini rica etmiştim. O gelene kadar yapabileceğim tek şey, elimdeki tek ipucu olan kazanın ve Morrigan'ın kuyruğunu çekiştirmek ve diğer uçta kadın yiyen bir kaplan olmamasını ummaktı.

Ghastek'in vampirini takip ederek Centennial Drive'a doğru sola döndük. Solumuzda yükselen yeşil bir duvar manzarayı engelliyordu. Vardiya öncesi park açık ve havadardı, geniş bir çimenlikti, patikalarla ve özenle dikilmiş ağaçlarla önceden belirlenmiş alanlara bölünmüştü. Belvedere'deki gözetleme yerinde durabilir ve Çocuk Bahçesi'nden Yüzük Çeşmesi'ne kadar parkın tüm düzenini görebilirdiniz.

Artık park şehrin cadı meclislerine aitti. Cadılar hızlı büyüyen ağaçlar dikmişlerdi ve yemyeşil bir bariyer parkın gizemlerini meraklı gözlerden ve yapışkan parmaklardan saklıyordu. Park da daha büyüktü. Çok daha büyüktü. Daha önce ofis binaları tarafından işgal edilmiş birkaç şehir bloğunu yutmuştu. Tek gördüğüm yeşil bir duvardı. Boyutları dört katına çıkmış olmalıydı.

Bu kadar çok coven'in bir araya gelerek bir park satın almış olması beni her zaman şaşırtmıştır. Eğer vampirlere pilotluk yapıyorsanız, Halk'a aittiniz ve eğer yapmıyorsanız, onlara kaydolmanız için hemen çok ikna edici bir finansal argüman sunacaklardı. Eğer bir paralı askerseniz, Lonca'ya ait olurdunuz, çünkü dış tedavinizde yüzde 50, sağlık tedavinizde yüzde 30 indirim ve Lonca avukatına erişim isterdiniz. Ancak bir cadıysanız, genellikle en fazla on üç üyesi olan meclisinize ait olurdunuz. Cadıların kendi meclisleri dışında bir hiyerarşileri yoktu. Farklı cadı meclislerinin ortak noktalarını hep merak etmişimdir. Artık biliyordum: Kahin.

Saiman'ın büyüyle kafasının iyi olması iyi bir şey. Normal şartlar altında bu bilginin bana ne kadara mal olacağını bir tek Allah bilirdi. Elbette, normal şartlar altında, tüm bu karmaşa yaşanmazdı.

Belediye parka biraz yer verdi ama çok fazla değil. Caddenin karşısındaki yıkıntılar temizlenmiş ve üzerinde gururla YardBird tabelası taşıyan yeni bir ahşap bina yükselmişti. Altında büyük kırmızı harflerle "Kızarmış Tavuk! Kanatlar!" yazıyordu. Ve daha aşağıda, "Sıçan Yok!"

Hava kızarmış tavuk gibi kokuyordu. Ağzımın suyu aktı. Tavukla ilgili iyi olan şey, köpek etini tavuk kanadı olarak gizlemenin zor olmasıdır. Mmmm, tavuk. Doolittle'ın çabaları sayesinde hâlâ sinek kuşu metabolizmasına sahiptim. Kızarmış tavuk aroması beni çağırıyordu. Cadılardan sonra. Centennial Park'tan çıktığımızda, ne olursa olsun, kendime biraz tavuk alacaktım.

İleride yükselen yeni inşaatın marangozları da hemen hemen aynı fikirdeydi. Dışarıda küçük ahşap masalarda oturup kanatlarını kemiriyor ve öğleden sonra güneşinin sokakları kavurmasını izliyorlardı. İşçiler ve zanaatkârlar Centennial Drive'da bir aşağı bir yukarı seyahat ediyor, yıpranmış ayakkabılarıyla kaldırımı hissediyor, yeşil alandan uzakta, caddenin diğer tarafında kalıyorlardı. Kaldırımdaki seyyar satıcılar kısık sesleriyle mallarını tavsiye ediyorlardı. İlerideki kavşakta kısa boylu, orta yaşlı bir adam olan fetiş satıcısı, renkli sicim ve kordon takılarını sallayarak arabasının etrafında dans ediyordu.

Bir sokak tabelası Andrew Young Bulvarı'na ulaştığımızı bildiriyordu. Tabelanın konumuna bakılırsa, bulvar parkın güney kısmını kesiyor, muhtemelen Centennial Plaza'nın içinden geçiyordu. Ama geriye bulvar falan kalmamıştı. Yeşillik, budanan her şeye karşı tam bir isyan içinde, yabani bir şekilde büyüyordu. Yapraklı dallar yolun üzerinde asılı duruyor, sürgünleri kaldırıma uzanıyordu. Gül sarmaşıkları dikenli yumaklar halinde yayılıyor, mersin ağaçlarını ve yaprak dökmeyen yeşilleri, kana bulanmamış hiçbir deri bırakmayacağını vaat eden katı bir kütleye bağlıyordu.

Oradan geçmek için elektrikli testere lazım. Bir pala bunu yapamaz. Ve benim palam bile yoktu.

Cadılar: Bir. Kate ve Co.: sıfır.

"Bulvarsız gibi görünüyoruz," dedim.

"Sorma zahmetine katlansaydınız, size bu konuda bilgi verebilirdim." Vampir bana normal bir insanı terapisti gönderecek kadar korkunç bir gülümseme denemesi yaptı.

Bu doğru - Casino, eski Dünya Kongre Merkezi'nin arsası üzerine inşa edildi. Manzarayı kapatan elli metrelik ağaçlar olmasaydı, gökyüzü gümüşü minareleriyle ıslıl ıslıl parlıyor olacaktı. İnsanlar ve cadılar neredeyse komşuydular. Muhtemelen birbirlerinden bir fincan şeker ödünç almak için dolaşıyorlardı.

"İleride bir giriş var." Vampir kuzeye, Baker Sokağı'na doğru ilerledi. Güneş o anda küçük bir buluttan sıyrılıp dünyayı altın sarısı bir güneş ışığıyla doldurdu ve vampirin buruşuk mor derisini parlattı.

"Bu işte çok yanlış bir şeyler var," diye mırıldandım.

Derek hafif bir hırıltıyla cevap verdi.

Yeşil duvar boyunca yürüdüm. Hava çiçek kokuyordu. Kuşlar cıvıldıyordu.

Yeşillik alçaldı. Dar bir patika, ormanın kalbine giden loş bir tünel gibi sola doğru kıvrılarak yeşilin içine gömüldü.

Derek burnunu kaldırdı ve şekil değiştirenlerin yaptığı gibi derin bir nefes aldı. "Su."

Parkın planını hatırlamak için zorlandım. Baker Sokağı o kadar uzak değildi. "Su Bahçeleri olmalı."

Tünel açık bir ağız gibi bekliyordu. Ghastek'in vampiri ona doğru yaklaştı. Derek ve ben atlarımızdan indik ve atlarımızı bükülmüş bir orman gülüne bağladık. Tünele baktım. Şimdiki zaman gibisi yoktu.

"Buna nasıl yaklaşacağımıza dair bir fikrin var mı?"

Vampire sordum. "Hiçbir fikrim yok," dedi Ghastek.

İçimi çektim ve tünele daldım.

Bölüm 15

Büyü vurduğunda yolun ilk on metresini fethetmişim. Beni bir tüfek patlaması gibi sarstı. Nefesim irkilerek ciğerlerime kaçtı, kalbim kendini sert bir yumruk haline getirdi ve göğsümü tutarak eğildim. Acı, tüm vücudum büyüyle karıncalanana kadar atardamarlarıma, damarlarıma, damarlara, kılcal damarlara yayılan baş döndürücü bir güç dalgasıyla beni serbest bıraktı. Neşe beni ele geçirdi ve sanki sırtımdan iki kanat fırlamış gibi beni yukarı kaldırdı.

Etrafımda, yeşilin derinliklerinde çiçekler açtı, beyaz ve soluk mordan parlayan yıldızlar. Dallar hışırdadı. Sarmaşıklar süründü. Havaya bir koku karışımı yayıldı: tatlı ve ballı, gülü andıran bir koku.

Derek kadife ayaklarının üzerinde sessiz ve sinsi adımlarla yeşil karanlığın içinden çıktı ve bir insan yüzünün içinden kurt gözleriyle bana baktı. İstemsiz bir ürpertiyle savaştım.

Vampir patikanın kenarına çömelmiş, yeşilliklere yaslanmış, titriyor, başını göğsüne yaslamıştı.

Kan emici başını kaldırdı. Gözleri parlak kırmızı yanıyordu. Vampirin ağzı açıldı ama hiç ses çıkmadı. Bana dişlerini gösterdi, iki sararmış öldürücü diş. Ben de ona kılıcımı gösterdim. Benim sadece bir dişim var ama seninkinden çok daha uzun ve kemiklerindeki etleri irine çevirecek.

"Telaşa gerek yok," dedi Ghastek. "Oldukça uysaldır."

Vampir yoldan çekildi, sırtını kamburlaştırdı ve bacağıma sürtündü.

Geri tepmemek için tüm cesaretimi topladım. "Bunu bir daha yaparsan, onu öldürürüm."

"Yaşayan ölümlere karşı olan nefretinizi hep merak etmişimdir.

Sizi bu kadar üzen şey nedir?"

"Vampir yürüyen bir cesettir. Yaşayanların kusmak istemesine neden olan ölümsüzlük sızdırır, akli yoktur ve kendi haline bırakılırsa öldürecek bir şey kalmayana kadar katleder. Sonra da kendini yamyamlaştırır. Bunda sevilecek ne var Ghastek?"

Ve en önemlisi, onları Roland yapmıştı. Onlar onun eseri idi.

Ghastek, "Yararlılıkları, birkaç eksikliklerinden çok daha ağır basıyor," dedi.

Kılıcım ile işaret ettim. "Bu durumda, lütfen önce siz gidin. Bu yararlılığın bir kısmından faydalanalım."

Ghastek önden gitti ve tek sıra halinde patikadan aşağı indik, vampir, canavarlaşmanın eşiğinde bir adam ve ben arkadan geliyorduk.

Gölge o kadar alçalmıştı ki neredeyse çömelmem gerekiyordu. Dallar örgüme takılarak ilerledim ve sonunda açıklığa çıktım.

Uzun çamlar, devasa bir yeraltı gemisinin direkleri gibi düz ve pürüzsüz yükseliyordu. Dallar birbirlerine uzanıyor, ışığı süzüyor, güneşi hoş bir yeşil kasvete dönüştürüyordu. Zemin onlarca yıllık sonbaharın izlerini taşıyordu ve süngerimsi çam iğneleri ağırlığının altında hafifçe eğiliyordu. Hava nem kokuyordu. Sol taraftan insan yapımı şelalelerden dökülen hafif bir su şırıltısı yayılıyordu.

Vampir en yakındaki çamın üzerine sıçradı ve yerden on iki metre yükseğe tündü, vücudu çamın gövdesine neredeyse dikti.

"Saat iki yönünde," diye fısıldadı Derek.

Çamların ötesinde, düzgün ot sıralarıyla bölünmüş, güneşin aydınlattığı bir koruluk uzanıyordu. Korulukla aramızda bir kadın duruyordu.

Ağır bir kadındı, iri ve kalın yapıydı ama zayıftı. Omuzlarından sade siyah bir elbise sarkıyor, etekleri yere değiyordu. Kalın kolları çam samanının rengiyle uyumluydu. Dövülmüş demirden bir maske yüz hatlarını gizliyordu; kalın saç tutamlarıyla yuvarlak, stilize bir yüz.

güneşin koronası gibi yayılıyordu. İkinci bakışta, bunlar güneş ışını değildi. Güneş ışınlarının pulları ve dişli ağızları yoktu.

Bir Gorgon Medusa maskesi. Petek Boşluğu'ndaki Medusa'larla ilgili esprim gerçek oluyordu. Ben ve koca ağzım. Bir dahaki sefere onun yerine kabarık tavşanlarla dolu bir depo hayal ederim.

"Ben Tarikat'ın bir temsilcisiyim," dedim. "Karga Rahibeleri'nin kayboluşunu araştırıyorum. Bu benim ortağım." Derek'e başımı salladım. "Bu da diğer ortağım." Vampire başımı salladım. "Kahin'le konuşmak istiyorum."

Kadın hiçbir şey söylemedi. Anlar birbiri ardına düşen çam iğneleri gibi akıp gidiyordu. Antik Yunan'da Gorgon Medusa bakışlarıyla bir adamı taşla çevirebilirdi. Solumda güzel, büyük bir çam vardı. Eğer o maske yüzünü terk ederse, kaçmaya çalışacaktım. Sonunda Medusa'nın kafasını kesen Perseus'un aynalı bir kalkanı vardı. Benim hiçbir şeyim yoktu. Avcının bıçağı bile opaktı, yani o konuda şansım yoktu.

Döndü ve güneş ışığına doğru yürüdü. Ben de onu takip ettim.

* * * *

Yolun parke taşları hafif bir kavis çizerek sağa sola dönüyordu. Cadının siyah elbisesi hareket ettikçe taşları silip süpürüyordu. Maskesi tuhaf bir motosiklet kaskı gibi başının arkasını örtecek şekilde genişlemişti ve tek görebildiğim yakasının hemen üzerindeki koyu teninin dar bir şeridiydi.

İki yanımızda geniş bir bitki bahçesi uzanıyordu; çiçekler ve otlar sıralar halinde ayrılmış, uzakta sık, yaprak dökmeyen bir çitle sınırlanmıştı. Fesleğen, civanperçemi, nane, parlak kırmızı gelincikler, sarı peygamber çiçeği, tüylü çalı yoncası, beyaz mürver şemsiyeleri... Yabani bitki aramak için binadan ayrılmalarına hiç gerek yoktu. Çoğu cadı ayinlerinde aynı bitkileri kullanırdı. Otlar toplanma yerinin hemen yanında yetiştiğinde çok kullanışlıydı.

Hafızam burada bir yerde büyük bir çimenlik olduğunu söylüyordu, ancak bitkisel alanın ötesinde ağaçlar, devasa kızılıçık ağaçları ve İspanyol yosunuyla kaplanmış meşeler yükseliyordu. Ağaçlar doğal olarak yetişemeyecek kadar yaşlı görünüyordu. Çimenliğin orada olduğunu nereden bildiğimi hatırlayamıyordum ama hatırlıyordum. Ve fıskiyelele. Yerden fıskıran birçok su fıskiyesi.

Ve bir kadın. Çok uzun boylu, çok gülen bir kadın. Yüzü hafızamda bulanıktı.

Derek burnunu kırıştırdı. Ben de ona baktım. "Hayvan," dedi. "Tuhaf."

"Ne tür?"

"Emin değilim."

Ağaçlar önümüzden ayrılarak geniş bir açıklığın ortasında duran bir tepeyi ortaya çıkardı. Daha çok bir kurgan aslında, devasa bir mantarın kapağı gibi otların arasından dimdik yükseliyordu. Kudzu ve otlar tepeyi yeşil bir örtüyle kaplamıştı, ama en tepede ana kaya ortaya çıktı: pürüzsüz, cilalı koyu gri mermer, malakit girdaplarıyla renklendirilmiş ve altınla beneklenmişti.

Bu kadar güzel bir mermer kubbem olsaydı, bu şekilde büyümesine izin vereceğimi sanmıyorum.

Medusa taklitçisi tepenin etrafında döndü ve durdu. Biz de durduk. Ghastek vampiri tepeye gönderdi ve o da cılız bir hortlak gibi kudzuların arasına tünedi.

Derek hapşırdı.

"Tanrı seni korusun."

Tekrar hapşırdı, kemerinden bir matara çıkardı ve burun deliklerini yıkadı.

Rehber bekledi. Biz de onunla birlikte durduk. Hafif bir esinti ağaç dalları arasında dalgalanıyordu. Kuşlar ötüyordu. Varlığımızla oldukça eğlenen güneş, bizi mangalda pişirmek için elinden geleni yaptı.

Vampir doğruca havaya fırladı ve üç metre arkamıza indi. Derek hırladı. Ve tekrar hapşırdı.

Derin bir gümbürtü yeri sarstı. Geri çekildim.

Çimenli toprak ağır levhalar halinde düştü. Tepe titredi ve yükseldikçe yükseldi. Kudzunun altından devasa kahverengi bir kafa çıktı, etleri buruşuk kıvrımlarla sarkıyordu. İki göz bana bakıyordu, siyah ve iki dev antrasit parçası gibi parlıyordu.

Bir kaplumbağa.

Araştırdım: Büyüden eser yoktu. İllüzyonla ilişkili yanan otların kokusu yok. Gerçek bir canlı kaplumbağaydı.

Devasa ağzın kıvrımı genişledi. Çeneler açıldı ve önümüzde siyah bir ağız açıldı. Bir kaplumbağa nefesi dalgası için hazırlandım ama ağızdan fark edilebilir bir koku yayılmadı. Tüm kaplumbağaların anası çenesini çimlere dayadı ve pozunu korudu.

Tamam, şimdi her şeyi görmüştüm.

Rehberimiz başını eğdi ve kaplumbağayı işaret etti.

"Orada mı?"

Başını salladı.

"Kaplumbağaya girmemizi mi istiyorsun?"

Bir baş sallama daha.

"Yaşıyor." Bir

baş sallama

daha.

"Hayır." Derek tekrar hapşırdı.

"Biraz düzensiz olduğunu söylemeliyim." Ghastek'in sesi heyecanla titriyordu. Yutulma tehlikesiyle karşı karşıya olmadığınız bir şeyi araştırırken çılgınca mutlu olmak kolaydır.

Vampire baktım. "Bizi yerse onu ne kadar hızlı parçalayabilirsin?"

"Kabuk oldukça kalın. Boynundan geri çıkmamız gerekecek. Eğer kafasını geri çekerse, çok fazla eti oymamız gerekecek."

"Başka bir deyişle, eğer bizi yerse, mahvoluruz." "Kaba ama doğru."

Rehberle yüzleştim. "Bizimle geliyor musun?" Başını salladı.

Güzel plan. Saf yabancıları al, biraz gezdir, sonra da dev kaplumbağaya yem et. Kaplumbağa doyar, yabancıların icabına bakılır ve herkes mutlu olur.

"Derek, ne kokusu alıyorsun?"

Bir adım öne çıktı, derin bir nefes aldı ve hapşırma krizine girdi. Kurt adamımın kaplumbağalara alerjisi vardı. Neden ben?

"Ekşi bir şey var mı? Hayvan nefesi?"

Başını iki yana salladı. "Su. Ve çiçekler."

Kılıcımı rehberine doğrulttum. "Eğer bizi yerse, onu öldürürüm ve sonra seni bulurum."

Rehber tekrar başını salladı. Bir adım geri atıp dehşet içinde kaçmadı. Belki de yeterince korkutucu değildim. Belki de boynuz ya da dişlere yatırım yapmalıyım.

"Ben içeri giriyorum. Siz ikiniz dışarıda kalabilirsiniz." Sırtımı eğdim ve kaplumbağanın ağzına doğru bir adım attım.

Bölüm 16

Dil ayağımın altında biraz ezildi. Doymuş bir süngerin üzerinde yürümek gibi. İleride daha derin bir siyahlık boğazın açıldığını gösteriyordu. Ağzın çatısını temizlemek için eğildim ve oraya doğru yöneldim.

Arkamda Derek hapsirdi.

"Sonunda gelmeye karar verdin mi?" Hapşırık. "Bunu kaçırmazdım."

Boğaz hafifçe eğimliydi, dibi bulanık bir sıvıyla doluydu. Boğaz tünelinin tepesinden yosuna benzeyen uzun ipler sarkıyor ve daha fazla sıvı damlıyordu. Umarım asit değildir. Sıradan gölet suyundan farklı bir kokusu yoktu, biraz balık kokuyordu. Bir fırlatma bıçağı çıkardım, gerdim ve ucunu suya daldırdım. Renk değişikliği yoktu. Islak bıçağa dokundum. Parmağım erimedi. Çok iyi.

Suya girdim, kaydım ve kıcımın üzerine düştüm.

Neden ben?

Vampir yanımdan geçip gitti ve omzunun üzerinden bana bir bakış fırlattı. "Her zamanki gibi, zarif bir zarafetin resmi."

"Kapa çeneni."

Botlarım kaplumbağa boğaz tükürüğüyle doluydu.

Vampir bir adım attı ve suyun altında kayboldu.

Ayağa fırladım.

Vampirin kafası yeniden ortaya çıktı. Ghastek, "Burası biraz derin," diye uyardı.

Ha! Ona iyi hizmet etti.

Su belime kadar geliyordu. Karanlıkta tünelde ilerledim, önümdeki vampirin sessiz şıptısı yönümü gösteren tek rehberdi. Derek'in hapşırması sonunda kesildi.

Tünel döndü. Sıçradım ve durdum.

Sıg bir havuzda, yoğun bir zambak örtüsünün arasında durdum. Krem rengi zambaklar suyun üzerinde parlıyordu.

Önümde devasa bir kubbe uzanıyordu. Yüksekte, en tepede, kabuk şeffaflaştı ve soluk ışık süzülerek kaplumbağa kabuğunun yarı saydam çıkıntılarını aydınlattı. Duvarlar yavaş yavaş koyulaşıyor, en üstte berraklaşıyor, sonra kabuğu dıştan kaplayan otların ve kudzunun renkleriyle yeşilleniyor ve nihayet koyu siyah ve yeşil mermer oluyordu. Duvarların içine büyük dikdörtgenler kesilmişti, her birinin üzerinde altın varakla kazınmış kendi glifi ve bir isim vardı. Düzenleme çarpıcı bir şekilde tanıdıktı ama o kadar beklenmedikti ki beynimin bunu fark etmesi bir anımı aldı.

Bir mahzende durdum.

Küçük bir ses dönmemi sağladı. Havuz birkaç metre önümde bitiyordu ve onun ötesinde, kaplumbağa kabuğundan zeminin genişliği boyunca, ışığın kenarının hemen ötesinde, dikdörtgen bir platform yükseliyordu. Platformun üzerinde üç kadın bekliyordu.

Sağdaki kadın, beş kuşak aile portresinde ortadaki yeri rahatlıkla alabilirdi: solmuş, zayıf, çelimsiz. Bir süre önce yetmişini görmüştü. İncecik saçları başını ince pamuktan bir nimbus gibi çevreliyordu. Elbisesinin siyah ipeği sadece yaşını vurgulamaya yarıyordu. Ama gözleri bana keskin, yırtıcı bir zekâyla bakıyordu. Sıradan bir koltuktan çok bir taht gibi duran ağır bir sandalyede dimdik oturuyordu. Yaşlanmış bir yırtıcı kuş gibiydi, yaşlı ama ilk kan belirtisinde saldırmaya hazır.

Yanındaki kadın Julie'den biraz daha büyüktü. Roma tarzı küçük bir kanepeye uzanmıştı. Siyah ipek kıvrımlar ve kıvrımlar halinde üzerinden akıyordu, o kadar çoktu ki kumaş onu boğmakla tehdit ediyordu. Solgun, ipeğe karşı neredeyse yarı saydam, başını bükülmüş koluna yaslamıştı. Elmacık kemikleri göze çarpıyordu. Boynu bileğimden ancak daha kalındı. Buna karşın sarı saçları ikiz örgüler halinde başından aşağı dökülüyordu, gür ve kalındı.

Son kadın sallanan bir sandalyede oturmuş, kahverengimsi iplikten tanımlanamayan bir giysi örüyordu. Görünüşü

Diğer ikisinde eksik olan etin tamamını emmişti. Dolgun, sağlıklı, gür kahverengi saçları örgülü, bilmiş bir yarım gülümsemeyle örgüsünü izliyordu.

Bakire, anne ve kocakarı. Ne kadar klasik. Çifte, çifte, zahmet ve bela mı?

Onların üstünden, duvarı karartan büyük bir duvar resminin olduğu yere baktım. Platformun üzerinde uzun boylu bir kadın yükseliyordu, dahi bir çocuk ressamın kullanabileceği türden basit ama keskin bir üslupla çizilmişti. Vücudundan üç kol yükseliyordu: Birincisinde bir bıçak, ikincisinde bir meşale, üçüncüsünde ise etrafında küçük bir yılanın dolandığı bir kadeh vardı. Solunda kara bir kedi ve bir kurbağa oturuyordu. Sağında ise bir anahtar ve bir süpürge vardı.

Kadının önünde, üç yolun kesiştiği yerde duran devasa bir kazan duruyordu. Siyah tazılar her iki yöndeki duvarlar boyunca koşuyor, hepsi kazana bakıyordu.

Kahin, Gecenin Kraliçesi ve tüm Cadıların Anası olan Hekate'ye tapardı. Yunanca adıyla bilinmesine rağmen, çok daha eskiydi. Tapınması iki bin yıl boyunca sürmüş, kökleri Türkiye ve Asya'nın verimli folklorik topraklarına gömülmüştü. Yunanlılar onun kadim mirasını ve baştan çıkarıcı gücünü görmezden gelemeyecek kadar saygı duyuyorlardı. Onu, kısmen ona aşık olduğu için Zeus'un panteonuna almasına izin verdiği tek Titan yaptılar. O seçim, zafer ve yenilgi, büyülü ve tıbbi bilgi tanrıçası, ruhani ve dünyevi arasındaki sınırın koruyucusu ve kadınlara ve çocuklara karşı işlenen tüm suçların tanığıydı.

Kahinini hafife almak son derece akılsızca olurdu.

Derek'in arkamda beklediğini hissettim. Vampir havuzdan çıkmış ve kenarına çömelmişti. Eğildim.

Kocakarı konuştu. "Yaklaşın."

Yavaşça suyu geçtim. Ayaklarım taş basamakları buldu ve zemine çıktım.

"Daha yakına," dedi kocakarı.

Bir adım daha attım ve pusuya yatmış bir büyü'nün kenarlarını hissettim. Ayağımı indirdim. Derek de durdu, ama vampir umursamaz bir şekilde yanımdan geçti.

Kocakarı elini bize doğru uzattı, parmakları pençe gibi sertti. Taşların altından tebeşir çizgileri, serseri bir rüzgârla savrulmuş gibi kayıyordu ve kendimi bir glif çemberinin içinde kilitlenmiş buldum. İleride vampir düştü, aynı tuzağa yakalanmıştı. Derek hırladı ve onun da yakalandığını anlamak için bakmama gerek kalmadı.

Kocakarı sırttı.

Büyüyü inceledim. Güçlü ama kırılabilir. Saygıdan dolayı çemberin içinde mi kalmalıydım yoksa çıkmalı mıydım? İçeride kalmak kibarca bir davranış olurdu. Dışarı çıkmak muhtemelen onları kışkırtacaktı, ama beni sabit tutabilirlerse benimle ilgilenirler miydi?

"Beni serbest bırakın," dedi Ghastek'in sesi kubbede yankılanarak. "Buraya iyi niyetle geldim."

Kocakarı elini sağa doğru sapladı. Çember kayarak vampiri içinde sürükledi ve sert bir gümbürtüyle duvara çarptı. Kocakarının gözleri kibirli bir memnuniyetle parladı. Pekala, bu işi çözdü.

"Bu bir rezalet." Vampir ayağa fırladı. "Sessiz ol, iğrenç şey."

Çember sola doğru kaydı. Ghastek yönü tahmin ederek koşmaya çalıştı ama tebeşir ona çelme taktı ve taşların üzerinden çekti. Çok fazla eğleniyordu. İlahi söylemiyordu, bu yüzden önceden var olan bir büyü olmalıydı. En azından kullandığı büyü'nün türünü hissedebilseydim, büyü'yü nerede arayacağıma dair bir fikir edinebilirdim ama gliflerin içinde kilitli kaldığım için çemberin dışında hiçbir şey hissedemiyordum.

Derek bağdaş kurup oturdu ve her şeyin bitmesini beklemeye başladı.

Kemerime uzandım, plastik bir tüpün mantarını çıkardım ve büyü'nün üzerine bir tutam toz attım. Pelin, kızılağaç ve üvez ince bir toz haline geldi ve demir talaşı ince bir bulut halinde yere döküldü, küçük demir parçacıkları

ışığı yakaladıkça parlıyorlardı. Tebeşir çizgileri karardı ve ben dışarı çıkıp eğildim.

Kocakarı dişlerini gösterdi ve iki elini bana doğru uzatarak havayı boğumlu yumruklarıyla ezdi.

Bir tebeşir dalgası taşların üzerinden kayarak beni kavradı. Üçlü bir yüzük. Hem de topraktan. Demir ve tahta işe yaramaz. Sonuna kadar gidiyorum.

"Kır şunu, neden yapmıyorsun!" Kocakarı muzaffer bir edayla arkasına yaslandı.

Kılıcımı kaldırdım ve halkaya sapladım, yapabildiğim kadar büyümü topladım ve kılıca yedirdim. Büyülü kılıç terledi. Gossamer dumanı metalden süzüldü. Büyü kılıcı sıkıştırdı.

Gliflerin ilk satırı dağıldı. Saç çizgimden ter boşandı.

Gliflerin ikinci satırı dalgalandı. Ellerim baskıdan titredi. Kılıca daha fazla güç aktarmak için öne doğru eğildim.

İkinci çember kırıldı ve neredeyse düşüyordum.

Kocakarı ayağa fırladı. Elleri havayı pençeledi. Tebeşir ayağımın dibinde patladı. Üç halka daha. Kahretsin.

Kendimi serbest bırakmak için bir güç sözcüğü kullanabilirdim ama bu Ghastek'e bir gücüm olduğunu duyurmak anlamına gelirdi. Çember onun işitme duyusunu köreltmedi, sadece büyü duyularını köreltti.

Kılıcı geri çektim, sırtımla vampirin beni görmesini engelledim ve işaret parmağımı batırdım. Küçük bir kırmızı damla kabardı. Çömeliş dört halkaya doğru bir çizgi çektim. Koğuş kırılmış bir cam gibi çatırdayarak açıldı.

Kocakarı geri çekildi.

Dışarı çıktım, eğildim ve öylece kaldım. Göz ucuyla kocakarının bir anlık tereddütten sonra elini kaldırdığını gördüm. Gözlerinde isteksizlik okudum. Beni tutabileceğinden emin değildi.

Beni üç kez kilitlemişti ve ben üç kez kaçmıştım. Üç, cadılar için kutsal bir sayıydı. Ben yapmadım

Ghastek'e daha fazla güç göstermek istiyorum.

Kocakarının parmakları kıvrıldı.

"Maria, lütfen..." Bakire cadı konuşmuştu. Sesi zayıf ve solgundu ama yine de kubbede yankılandı.

Kocakarı alaycı bir ifadeyle elini indirdi. "Seni bağışlıyorum çünkü o istiyor. Şimdilik."

Doğrudum ve avcıyı kılıfına soktum.

"Seni tanıyorum." Anne bana baktı, elleri hafif tıkırtılarla iplik çekmeye devam ediyordu. "Voron'un çocuğu. Po russki to govorish?"

Rusça'ya geçtim. "Evet, Rusça biliyorum."

Cadı dilini şaklattı. "Aksanınız var. Her gün Rusça konuşmuyorsun, değil mi?"

"Birlikte çalışacak kimsem yok." "Peki bu kimin hatası?"

Buna verecek iyi bir cevabım yoktu, bu yüzden İngilizceye geri döndüm. "Bilgi almak için geldim."

"Sor," dedi genç kız.

Bunun için tek bir şansım olacaktı. "İki gün önce Karga Kardeşler adında amatör bir cadı meclisi ortadan kayboldu. Cadılardan biri olan Jessica Olsen'ın Julie adında bir kızı var. Julie sadece on üç yaşında. Başka bir ailesi yok. Annesi onun için dünyalara bedel."

Hiçbir şey söylemediler. Ben devam ettim.

"Morrigan'ın işin içinde olduğunu biliyorum. Rahibelerin toplanma yerinde dipsiz bir kuyu ve baş cadı Esmeralda'nın karavanında da daha küçük bir kuyu olduğunu biliyorum. Esmeralda'nın güce aç olduğunu ve eski druid ayinlerini gerçekleştirdiğini biliyorum ama nedenini bilmiyorum. Şimdi Fomorianlar Çoban Bolgor önderliğinde şehirde dolaşıyorlar. Julie'yi istiyorlar. O sadece bir çocuk ve annesi amatör bir mecliste olmasına rağmen, o da senin gibi bir cadı. Lütfen neler olduğunu anlamama yardım et. Her şeyi bir araya getirmeme yardım et."

Nefesim boğazımda düğümlendi. Ya benimle ilgilenecekler ya da beni göndereceklerdi. Cemaatler hayır dediğinde, ciddiydiler.

Ana cadı dudaklarını büzdü. "Morrigan," dedi hafif bir hoşnutsuzlukla, sanki camlarını yıkamayan bir komşudan bahsediyormuş gibi. "Yanında her zaman bir tazi taşıyor."

Kaşlarımı çattım. "Bir köpek mi?"

"Hayır. Bir adam. Bir alçak. Bir hırsız ve bir haydut."

Neredeyse parmaklarımı şıklatıyordum. "Uzun boylu, esmer, yay taşıyan, sisin içinde kaybolan, ellerini kendine saklayamayan?"

Annesi gülümseyerek bana başını salladı.

"Evet." "Onu gördüm."

Daha geniş gülümsedi. "Anladım."

Karşı tarafı zekanızla etkilemek istediğinizde, bariz olanı belirtin. Zekice. Ben sadece zekiydim.

Genç kızın sesi fısıldıyordu, samimiydi, sanki on altı adım ötedeki kanepede uzanmak yerine kulağıma nefes alıyormuş gibiydi. "İstediğin bilgi için senden bir lütuf isteyeceğiz..."

Kocakarı arkasına yaslandı. Ellerini kaldırdı, genişçe açtı. Büyü onun etrafında karanlık kanatlar gibi parladı.

Zemin titredi. Derek'le aramdaki fayanslarda uzun bir yarık açıldı ve misk kokusu dalga dalga yayıldı. Yerden pembe bir sıvı döküldü ve benden Derek'e ve vampire doğru aktı.

Derek elbiselerini yırttı. Sırtı kavislendi ve göğsünün derisi yarıldı. Kısa bir an için erimiş balmumu gibi kayan ve akan çıplak kemikler gördüm ve sonra kaslar onun üzerine döküldü, kürkler patladı, acı bakla tüylerine dönüştü ve çemberin içinde bir kurt adam durdu. Altı buçuk metre boyunda, kafamı içine alacak kadar büyük pençeli elleri ve kafatasımı bir yumurta gibi kırabilecek çeneleri vardı. Yarı insan, yarı canavar, hepsi kâbus. Şekil değiştiren savaşçı formu.

Slayer'ı çektiğimi hatırlamıyorum ama elimdeydi.

"Onlara hiçbir zarar gelmeyecek," diye güvence verdi genç kızın solgun sesi.

Kırmızı dalga Derek'in koğuşuna çarptı. Derek deforme olmuş çenesini kaldırdı. Dişleriyle havayı ısırıldı. Dudaklarından uzun, ürkütücü bir feryat koptu; kimsesiz bir ağıt, bir av ve kovalamaca şarkısı ve dilinde sıcak kan. Kalbimi yerinden oynattı. Kılıcımı kavradım.

"Onu yaralarsan, ölürsün." O lanet kocakarı beni durduramazdı.

"Zarar yok," diye söz verdi genç kız.

Kırmızı sıvı koğuşu çevreledi ve tavana doğru yükselerek koğuşu ve içindeki Derek'i akan bir sıvı sütunuyla kapladı. Vay anasını.

Bir anda ikinci sütun vampirin etrafını sardı.

"Bizi ne duyabilirler ne de görebilirler," dedi genç kız.

"Nimet nedir?"

"Tazı..." Genç kız kumaş kıvrımlarının içinde biraz kıpırdandı.

"Bize onun kanını getir," dedi kocakarı.

"...ve tüm sorularınız..." diye ekledi anne.

"...cevaplanacak." Genç kız başını salladı.

Bir cadı korosu. Çok güzel.

"Kana neden ihtiyacınız var?"

Kocakarı dudak büktü. "Fark etmez."

"Benim için önemli."

"O zaman hiçbir şey alamazsın!"

Lanet olsun. Eğildim. "Benimle görüştüğünüz için teşekkür ederim. Ortaklarımı serbest bırakın, ben de gideyim."

"Neden umursuyorsun?" diye sordu anne.

"Çünkü nasıl kullanılacağını bilmediğim sürece bu kadar büyüye sahip birinin kanını almam." Tek bildiğim, onu büyülemek ya da şehir çapında bir veba salgını yaratmak için kullanabilecekleriydi. Bana yalan söylemeyeceklerini biliyordum. Modern büyü ve teknoloji dünyasında, itibarınız her şey demektir.

"Son sözün bu mu?" diye sordu annesi.

Bu yanılttı. Julie ve annesinin iyiliği için bile. Amacınız ne olursa olsun bazı Şeyler yapılmamalıdır. "Evet."

"O zaman git!" diye bağırdı
kocakarı. Döndüm.

"Bekle." Bakirenin sesi büyüűyle beni kendine çekti.
Onunla yüzleűtim.

Cadı ona ters ters baktı. "Hayır!"

"Evet," diye fısıldadı genç kız. "Baűka bir yolu yok."

Koltuęundan kalktı ve saçlarını çekti. Baűı kel kalmıűtı.
Kumaű kıvrımları vücudundan sıyrıldı. Külotu dıűında
ırılıplak duruyordu.

Bu çaba onu sarstı ve bir an için düűeceęini sandım.

Kaburgaları üzerinde ksilofon alabilirdiniz. Göğüsleri
yoktu. Dizleri ıkıntılıydı, orantısızdı, kibrit çöpü
inceliğindeki bacaklarına kıyasla çok büyüktü. Biçimsiz
irkin yumruların bir araya gelmesiyle sol kalçasının
üzerinde grotesk, çukurlu bir et çıkıntısı oluűmuűtu.

Çenesini kaldırdı. Ondan sihir akıyordu. Sesi kubbeyi
doldurdu, kulaklarımı iűgal etti, zihnime nüfuz etti.

"Biz Kahin'iz. Cemaatlere hizmet ederiz. Güç, bilgelik ve
kehanet için bize güvenirler. Barıűı koruruz. Onları
güvende tutarız. Duvarlara bakın. Orada bedenlerimizi
göreceksiniz, gömülmüű, kaplumbaęanın rahminde
güvende. Tıpkı toza dönuűtüęümüz gibi, genç bir bedende
yeniden diriliyoruz, çünkü Üümüzden biri öldüğünde,
onun yerini alacak bir ocuk doğuyor."

Bakiűları beni delip geçti, gözleri ıűıl ıűıldı. Onun
üzerinde üç kollu Hekate yükseliyordu, gri duvarda siyah.
"Biz bıçak, zanaat ve karanlıęı kovan meűaleyiz."

Kocakarı bıaktı, bilgi ana-cadı olmalıydı ve meűale
önümde duruyordu. Karanlıęı kovan meűale... Kehanet
yeteneğine sahip olan oydu.

"Birinin geleceğini öngörmüştüm. Kim olacağını bilmiyordum ama geleceğini öngörmüştüm."

Derin bir nefes aldı. "Ben ölüyorum. Vücudum tümörlerle dolu ve ne büyü ne de ilaç işe yarıyor. Ölmekten korkmuyorum. Ben öldüğümde, üç yıl içinde yerimi alacak başka bir cadı kahin doğacak. Ama onun gücünü göstermesi birkaç yıl alacak. Ben çok hastayım ve Maria da çok yaşlı."

Önümüzdeki birkaç yıl içinde Kahin tek bir cadıya dşebilir. Ve bir sonraki cadılar kendilerini gösterene kadar yaklaşık on yıl boyunca bu şekilde kalabilir. Onay için anneye baktım. Elini ağzına kapatmış, genç kızı izliyordu. Keder yüzünü bozmuştu.

"Doğayı geri döndürmeye çalışmıyoruz. Maria'nın yaşını tersine çeviremeyiz. Ama beni iyileştirmenin bir yolu var." Genç kız sallandı. "Bir iksir var. Benim son şansım. Morrigan'ın Köpeği'nin kanı herkesi iyileştirir. Genç bir kızı kurtarmak mı istiyorsun? İşte sana bir tane kurtarma şansı. Kurtar beni. Bana kanı getir ve bilmek istediğin her şeyi anlatabayım."

Genç kız koltuğuna geri düştü. Anne ayağa kalktı ve genç kızın narin bedenini cüppenin içine sardı. Daha önce lüks olan siyah ipek, şimdi bir cenaze kefeninin korkunç havasını kazanmıştı.

"Ne kadar kan?" Ben sordum.

Anne doğruldu, elini kolunun içine soktu ve plastik bir kan alma tüpü çıkardı. "Bu kadar. Buraya bastırın ve yukarı kaydırın. İğne dışarı çıkacaktır. Kan aldıktan sonra iğne geri çekilecek. Kapağı buraya takın ve hepsini bize geri getirin." İçini çekti. "Onunla sisin içinde buluşmalısın. Morrigan'ın yerinde. Kanının en güçlü olduğu yer orası. Ve bir şey daha: kan alınamaz, parayla satın alınamaz ya da iyilik karşılığında takas edilemez. Özgürce verilmeli yoksa büyüsünü kaybeder."

Kutsal olan her şey adına bunu nasıl yapacaktım? Perona doğru yürüdüm ve tüpü ondan aldım.

"Sisin içine nasıl girebilirim?"

Anne örgüsüne uzandı. "Nettle ve Hound'un saçları birbirine örülmüş. Nasıl çağrı yapılacağını biliyorsun, değil mi?"

"Evet." Saçını nereden bulmuş?

"Gitsen iyi olur," dedi. "Şimdi git. Sienna'nın dinlenmesi gerek."

Döndüğümde kırmızı sütunların boşaldığını, vampiri ve bir zamanlar yardımcım olan canavarı ortaya çıkardığını gördüm. Koruma çemberleri titreyip kayboldu ve Derek gözleri sarı ateşle yanarak bana doğru ilerledi.

Bölüm 17

"Rezalet," diye tısladı vampir.

"Ne yapmamı isterdin?" Centennial Drive'a çıktım, saçımdaki dalları salladım ve caddenin karşısındaki tavuk lokantasına yöneldim. Normalde kızarmış yiyeceklerden uzak dururdum ama bugün farklıydı. Karda dans etmiş, kaplumbağa tükürüğünde sürünmüş, gliflerde kilitli kalmıştım ve biraz kızarmış kanadı hak etmiştim, lanet olsun.

Vampir onu takip etti. Müşteriler ona şüpheyile baktı ama oldukları yerde kaldılar. Atlantisliler sizin için. Yürüyen bir ölümsüz, önemli değil.

Ve sonra Derek'i gördüler. Birkaçı yoldan çekilirken sandalyeler sürtündü.

"Derek, tavuk ister misin?"

Dr. Moreau'nun Köpek Adam'ı ile Baskerville Tazısı'nın piç çocuğu başını salladı.

"Hey!" En yakın masadaki tıknaz bir işçi elindeki tavuk butunu bana doğrulttu. "Hey, ne oluyor lan? Burada onlarla yemek yiyemem!"

Ona sert bakışlarımı attım. "Sanırım yemeğe ihtiyacın olmayacak o zaman."

Bu onu susturdu.

Yirmi dolarlık banknotu tezgâhın diğer tarafına ittim ve para üstüyle bir sepet kızarmış kanat aldım. Beş parasız ve aç olmaktan çok yorulmuştum. En azından bir an için mutlu ve tavukla dolu olabilirdim. Tünelin arkasında bağlı olan atlarımıza odaklandım. Hareket halindeyken yiyebilirdik.

Derek'in pençesine bir avuç kanat bıraktım. Bir tanesini ağzına attı ve temiz kemikleri tükürdü.

Vampir bana kaşlarını çattı. "Tek bir itiraz kelimesi bile yok, Kate! Tek bir kelime bile. Orada öylece durdun. İşbirliği yapacağına dair kesin bir beklentim vardı."

Ağzımdan bir şeyler kaçırma dürtüsü neredeyse çok fazlaydı. Bastırdım. Bu profesyonel bir anlaşmazlıktı. "Ghastek, yanıyorsam beni düzelt, ama ikimizin de imzaladığı sözleşmede Reeves'le ilgili tüm bilgileri ifşa edeceğim yazıyordu ve ben de bunu yaptım."

"Kate..."

"Bitirebilir miyim, lütfen?"

Vampirin yüzü şaşkınlıkla gerildi. Tanrım, daha sık kibar olmalıyım. "Evet."

Sihir düştü. Çöktü, öyle bir gitti ki kalbim küt küt atmaya başladı. Nefesimi tuttum ve yola devam ettim.

"Bilginin yeterince önemli olmadığına karar verdiniz ve sadece Reeves hakkında daha fazla bilgi edinmek amacıyla benimle gelmeyi talep ettiniz. Sözleşmeyi bu şekilde yorumlamayı seçtiniz, ancak sözleşme bu şekilde yazılmadı. İkimiz de biliyoruz ki teknik olarak dayanabileceğin bir zemin yok."

"Farklı düşünmek için yalvarıyorum..."

"Varlığınızı kabul ettim çünkü bunun adil bir talep olduğunu düşündüm, anlaşmamıza bağlı olduğum için değil. Size yardım etmek gibi bir yükümlülüğüm yok. Ayrıca, sözleşmenin hiçbir noktasında sizin ya da Halkın başka bir temsilcisinin Jessica Olsen'ın kaybolmasıyla ilgili Tarikat soruşturmasının bir parçası olacağınızın belirtilmediğini lütfen unutmayın. Şimdiye kadar, cadılarla randevumu neredeyse sabote ederek bu soruşturmayı engellemek için elinizden geleni yaptınız. Bir Tarikat temsilcisi olarak, Tarikat'ın faaliyetlerini engellemeye yönelik daha fazla girişime müsamaha gösterilmeyeceğini size bildirmek benim görevim. Bununla birlikte, aynı zamanda Paralı Askerler Loncası'nın da bir temsilcisi olduğum için, cadılardan korunmaya ihtiyacınız varsa, eminim maaşım konusunda makul bir anlaşmaya varabiliriz. Koruma detaylarından hoşlanmam ama eski bir tanıdığım olduğunuz için bir istisna yapacağım."

Vampir yüzünde tam bir şok ifadesiyle bana baktı.

"Sen de kimsin?" Ghastek sonunda söyledi. "Ve Kate'e ne yaptın?"

"Ben, Tarikat ve Lonca arasındaki anlaşmazlıkları çözmekle görevli kişiyim. Çok fazla boş zamanım var ve bu zamanı Tarikat Tüzüğünü ve Lonca El Kitabını okuyarak geçiriyorum. Normal konuşma tarzıma geri dönmemi tercih eder misiniz?"

"Sanırım öyle."

"Cadıları hafife aldın, ağzını bozdun ve dayak yedin. Sakın bana ağlayarak gelme."

Bir tavuk kanadı aldım. Yemek. Nihayet.

Derek hırladı. Alçak bir hırıltıydı, güçlkle kontrol altına alınmış bir şiddetin derin, tehditkâr uyarısıydı.

Döndüm. Ayaklarını açmış, sırtını kamburlaştırmış, Centennial Park'ı çevreleyen yeşil duvara bakarak kaskatı duruyordu. Tüyleri diken diken oldu, siyah dudakları kocaman beyaz dişlerini ortaya çıkaracak şekilde yukarı kalktı ve bir hırıltı daha çıkardı. Ensemdeki tüyler diken diken oldu.

Kanatları kaldırıma koydum ve Avcı'ya uzandım. Parmaklarım kılıcın kabzasının derisine dokundu. Eski bir dostla el sıkışır gibi.

Vampir yere doğru eğildi.

Ağaçları inceledim. Devasa köklerinden tepelerine kadar, gün batımının cıfcaflı turuncu ve altın rengine karşı kazınmış, yoğun yeşil kütle aşılmaz görünüyordu.

İlk reeve yeşilin üzerinde süzülüyordu, yarı saydam teni kırmızıyla yıkanıyor, saçları boğmaya hazır devasa siyah kanatlar gibi parlıyordu.

Bugün boğulma yok. Teknik uyanıktı.

İkizi onu takip etti. Bir tane daha, bir tane daha. Beş. Altı, daha fazla... Çoban aynı anda kaç tane sürebilirdi?

Ben saldırdığımda hâlâ havadaydılar. İlk reeve bana doğru geldi, bacakları pompalıyor, kollarını açmış, sanki yere değmek zorunda değilmiş gibi süzülüyordu.

"Benim!"

Vampir ona çarparak yolundan çekilmesini sağladı ve sırtına atladı. Orak pençeleri reeve'in solgun boynuna takıldı. Vampir tek bir kas yırtılmasıyla kadının kafasını çekip kopardı.

"Bunlar zehirli!" Derek'in yararlanması için bağırdım ve ikinci reeve'e nişan aldım. Saçlarını bana doğru savurdu ama manevra yapacak yerim vardı. Siyah kütleden kaçtım ve saçın altında et olduğunu tahmin ederek çaprazlamasına vurdum. Avcı ete saplandı ve kesti. Tam derslik bir kesikti; bıçağın tüm uzunluğunu yaranın içinden geçirmiştim. Baş sarktı, boynunun kütüğüne ince bir deri ve et şeridiyle bağlandı. Yere yığıldı.

Sol tarafta Derek, pençeli devasa eliyle üçüncü reisin sırtını deşti ve omurgasının parçasını acımasız bir hamleyle kopardı.

Vampir tarlayı hızla geçti ve başka bir reisin kafasını kesti.

Koşmaya devam ettim. Bir sonraki reeve benimle kafa kafaya geldi. Tekrar kestim, neredeyse aynı çapraz darbeyi ama soldan geliyordu. Kaçtı ama bıçağı tersine çevirdim ve yana doğru vurdum. Avcı eti yardı ve serbest kaldı. Grimsi kan ince bir sis halinde püskürdü. O devrildi ve sonra başka bir reeve üzerime düştü. Pençeler göğsümü koruyan ağır deriyi sıyrarak parçaladı. Bir saç duvarı görüş alanımı kapattı. Kendimi hükümdara yaklaştırdım, tam dişlerinin arasına. Balık bağırsaklarının pis kokusu yüzüme vurdu.

Geri çekilmemi bekliyordu ve şaşkınlığı ona değerli bir yarım saniyeye mal oldu. Saçlarına sarıldım, ona bir sevgili gibi sarıldım ve kılıcımı çenesinin altındaki yumuşak ete sapladım. Geriye doğru sallandı. Sol tarafta Derek, beşinci reisin yıkık sırtından kanlı ağzını kaldırdı.

"Isırma!" Salak. Senin için mükemmel bir kurt. Dişlerine zehirli bok bulaşana kadar mutlu olmaz.

Vampir son reeve'i de ağaçlara yaslamıştı. "Ama şunu da belirtmeden geçemeyeceğim, onlar delirmezler."

Reeve tısladı. Pençeleri parmak eklemlerini kırdı.

"Sihir ortaya çıktığında batının kötü cadısı gibi eriyorlar."

Vampir, reeve'e doğru süzülerek yaklaştı. "Öyle diyorsun." Neden onu öldürmüyordu?

Kan emicinin böğründe bir ürperti dolaştı. Yere sarıldı. Reeve tekrar tısladı ve dondu, taş kesildi. Sarsıntılar uzun bacaklarını dalgalandırdı.

Hayır. Mümkün değil.

"Sen aklını kaçırmışsın."

"Kumarhaneden sadece bir mil uzaktayız. Menzilimin içindeyiz." Ghastek'in sesi sanki bir fıçının dibinden geliyormuş gibi uzak geliyordu. Reeve ve vampir birlikte ürperdi.

"İkisini birden idare edemezsin!"

"Göreceğiz."

Hayır, yapmayacağız. Reeve'e doğru yöneldim, kılıcım hazırды.

Reeve ayaklarının üzerinde sallandı ve vampire bir yumruk attı. Vampirin göğsünde kırmızı çizgiler kabardı ve mühürlendi.

"Oynamaya karar vermene çok sevindim," dedi Ghastek'in sesi vampirin ağzından.

"Hey, şu boka bakar mısın?"

Topuklarımın üzerinde döndüm. İlk sorun belirtisinde kaçan müşteriler geri dönmüştü ve gösterinin tadını çıkarıyorlardı.

"Dışarı çıkın!" Havladım.

Bana aldırış etmediler. Pislik masum seyirciler.

Reeve'in ağzı açık kaldı ve Shepherd'ın sesi çıktı, kuru ve ıslıklı, ayak altında ezilen ölü yaprakların yankılarıyla dolu.

"Teslim ol, insan."

"Sanırım Çoban Bolgor?" Vampir şaha kalktı.

Reeve'i bir spazm yakaladı. Dizlerinin üzerine çöktü, omuzları titriyordu. Çoban homurdandı. "Bizi durduramazsın. Öteki Dünya'nın kapısı ardına kadar açılıyor. Büyük Karga ev sahibine önderlik ediyor. Karanlığa bak insan, ölümünün seni karşılamaya geldiğini göreceksin!"

"Çok güzel bir konuşma. Neredeyse Shakespeare'vari." Ghastek'in vampiri öne doğru sallandı ve reeve de onun hareketini yansıttı.

Sihir bizi sıırıslıklam etti. Yerdeki cesetler anında eriyip yok oldu.

Reeve'in siyah saç kütlesi koptu. Kalın ipler vampirin boğazını sıkarak onu bağladı. Kan emici direnmek için hiçbir hareket yapmadı. Neredeyse onlara varmışım.

Solumdaki su birikintisi küçüldü, rekor bir hızla buharlaştı, ama tamamen yok olmadan önce sallandığını gördüm ve yerin ayaklarımı tekmelediğini hissettim.

Sağ taraftan büyük bir gümbürtü geldi. Kuzey kavşağındaki cılız bir tahta vagon sallandı ve yan yatarak parçalara ayrıldı. Enkazdan iri yarı bir figür çıktı: iki metre boyunda, yeşil, sütun gibi bacakları üzerinde ağır ağır ilerliyordu, başının tepesinde boynuzlu bir miğfer vardı. Gövdesini en az yüz kiloluk zincir zırh sarıyordu. Omuzları Andre the Giant'ı bile ağlatırdı. Zincir zırhın altından uzun, etli bir kuyruk sarkıyor, koşarken sallanıyordu.

"Büyük Karga'nın Çekici Ugad'ın önünde diz çök!" Çoban zaferle tısladı.

Ugad the Hammer, ha? "Büyüklük hayalleri kuruyorsun. "Bubba" onu gayet iyi yapardı."

Juggernaut bize doğru tepindi. Seyirciler fareler gibi dağıldı. Ani sessizlik karşısında afallayan fetiş satıcısı yaklaşan canavara bakakaldı. Tılsımlarını karıştırdı ve küçük bir kurdele çemberini canavara doğru salladı. Ugad aldırış etmedi. Sağ bacağı arabaya çarparak onu kaldırıma savurdu. Parlak tılsımlar patiska bir karmaşa halinde kaldırıma döküldü.

Canavar hızlandı. Bir şokla kask takmadığını fark ettim. Bunlar, dövmelerle kaplı kafatasından çıkan boynuzlarıydı.

Arkamda bir vampir tısladı. Ona baktım. Reeve geri çekilmişti. Vampir tek başına oturuyordu. Yakut kırmızısı gözleri açlıkla dolu bir şekilde bana bakıyordu, zincirlerinden kurtulmuş, her şeyi tüketen. Bu zihni yönlendiren yoktu.

"Ghastek!"

Cevap yok. Ghastek onu kaybetmişti.

Vampir sarmal bir yay gibi toparlandı, üzerime atladı, pençeleri öldürmek için hazırды...

Tüylü bir beden vampire atlayışının ortasında çarptı. Derek bir hırıltıyla kan emiciyi aşağı sürükledi. Vampir dişlerini omzuna geçirdi.

Ugad üzerime çullandı.

Sola doğru kaçtım ve Ugad'ın dizinin arkasındaki tendonu kestim. Bu kesik onu yere sermeliydi ama onun yerine kendi etrafında döndü. Devasa bir kuyruk bana doğru savruldu, ucundaki etli çıkıntı havada büyük bir hızla savrulan bir sopa gibi ılık çalıyordu. Kenara sıçradım ve kuyruğu kestim. Canavar inledi ve bana elinin tersiyle vurdu. Geldiğini gördüm ama kuyruğu ve eli arasında sıkışmıştım, gidecek hiçbir yerim yoktu.

Darbe ayaklarımı yerden kesti. Uçtum ve asfaltta kayarak sert bir şekilde omzumun üzerine düştüm. Darbe sırtımı uyuşturdu.

Ayağa fırladım ve yuvarlandım, tam o sırada kuyruk başımın üzerinden geçti. Kocaman bir ayak beni kovaladı ve az önce başımın olduğu asfaltta bastı. Ugad hayal kırıklığı içinde böğürdü ve boynundaki kalın damar ağnı şişirdi. Kesilecek o kadar çok yer var ki. Keşke onu daha kısa yapabilseydim, böylece oraya çıkabilirdim.

Bir tepinme daha. Geri sıçradım.

Ugad bana doğru hamle yaptı. Onun için hareketsiz durdum. Hedefe ulaşmak için ne gerekiyorsa. Kürek büyüklüğünde bir el

Beni kılıç kolumdan tutarak ayağa kaldırdı ve Ugad'ın domuz gözlerine doğru sürükledi. Kemiklerim protesto için inledi.

Canavarın yüzü ortaya çıktı. Alnındaki karmakarışık dövmelerin altında donuk gözleri zalim bir neşeyle parlıyordu. Dövmeler...

Kafa derisine kazınmış sivri çizgiler birden anlam kazandı ve bir güç kelimesine dönüştü. Acı kafatasımın dibinde patladı ve dünyayı parlak ateşli bir sıçramayla boğdu. Nefes alamıyordum, çığlık atamıyordum, hiçbir şey hissetmiyordum. Bir acı tayfununa yakalandım, kelimeyle boğuştu. Onu kendime mal etmeliydim yoksa aklımı kızartacaktı. Söylemek zorundaydım.

Bir yığın boğazımı tıkadı. Sesim itaat etmeyi reddetti. Sanki her hücreme küçük iğneler batıyormuş gibi acı vücuduma yayıldı. Acı patladı ve ondan kaçmak için çığlık attım. "Osanda!"

Çok acıyor. Ben
ölüyorum.

Gerçeklik kristal berraklığıyla üzerime hücum etti. Canavarın dizleri asfalta çarptı. Beyaz kırık kemik parçaları yırtılmış kasların arasından fırladı. Ugad şaşkınlık ve acıyla dolu bir sesle inledi.

Diz çök. Bu kelime hedefe diz çökmesini emrediyordu. "Toprak ye ve öl" demesini umuyordum.

Ugad beni ezdi, son gücüyle beni sarstı. Güç kelimesinin acısıyla karşılaştırıldığında, parmaklarının çelik mensesi neredeyse zayıf hissettirdi.

Karşılaştırmayı boş verin, şimdi öldürün, sonra karşılaştırın.

Avcıyı sol elime geçirdim ve Ugad'ın kalın boynunu keserek çenesinin altında ıslak, kırmızı ikinci bir ağız açtım. Kırmızı ve gri kan fişkırdı. Canavarın ağzı son bir sessiz çığlıkla açıldı. Beni bıraktı ve öne doğru devrildi, yere çarptığında sıvıya dönüştü. Yağlı sıvı üzerime sıçradı. Dudaklarım yabancı bir büyüyle temas ettiği için yandı.

Tükürdüm, gözlerimi açacak kadar yapışkan maddeyi silmeye çalışırken yüzüme daha fazla yapışkan madde bulaştı. Kan tadı aldım

Dudaklarımda büyümlle keskin. Burun kanaması. Kahretsin. Gazlı bezi el yordamıyla buldum, yoksa büyümlü saklamak için tüm sahneyi ateşe vermek zorunda kalacaktım. Körlemesine cebimden çıkardım ve yüzümü sildim, sonunda gözlerimi açtım.

Kan emici parçalanmış bir halde yatıyordu, göğsü ezilmiş kaburgalarla doluydu, eskiden kalbi olan ıslak, yumuşak topaklar vücudundan sırt üstü yatmış, kıpırdamadan duran Derek'e doğru uzanıyordu.

Rahip Derek'in yüzükoyun yatan bedeninin üzerinde durdu. Saçları boğazına yapışmıştı. Aramızda en az kırk metre vardı. Zamanında yetişemeyecektim.

Çoban'ın fısıltısı Reeve'in ağzından yayıldı. "Teslim ol yoksa ölür."

Gazlı bezi bıraktım ve elimi uyluğumdan yukarı, kemerimdeki fırlatma hançerine kaydırdım.

"Ölüyor!" diye tısladı Çoban.

Hançeri fırlattım. Bıçak reisin kafasını ısırıldı ve olgun bir üzüm gibi gözünü patlattı. Çarpmanın etkisiyle geriye savruldu ve ben de köpekbaliğı dişlerini birbiri ardına fırlattım. Kısa üçgen bıçaklar boğazını ve yanaklarını deldi. Öne doğru sallandı, göz çukurundaki boşlukla bana baktı ve suya daldı.

Derek'e koştum ve başımı göğsüne koydum. Kalp atışı. Güçlü, sağlam kalp atışı.

Vampirin kanı tüm kafasına bulaşmıştı. Yaralı olup olmadığını anlayamadım.

"Derek! Derek!" Tanrım, her kimsen, her şeyi yaparım, lütfen ölmesine izin verme.

Göz kapakları titredi. Canavar ağzı açıldı. Yavaşça doğrulup oturdu.

"Neresi acıyor?" Neredeyse kendimi tokatlayacaktım. Sadece şekil değıştirenlerin en beceriklileri yarı formda konuşabilirdi. Derek onlardan biri değildi.

"Everrrrryear." Kelime bozuk ama tanınabilir bir şekilde çıktı.

"Her yerde mi?"

Başını salladı.

"Okray." "İyi misin?"

Tekrar başını salladı.

Rahatlayarak ağlamak istedim. Göğsüm kurşunla doluymuş gibi ağırlaşmıştı. "Yarım formda konuşabilirsin."

"Evethh. Veen praaasing."

"Pratik yapıyordum. Bu iyi bir şey." Biraz güldüm. "Bu gerçekten iyi."

Sırttı. Çarpık dişlerinin arasından salyalarıyla ıslanmış kanlı vampir eti parçaları uzanıyordu ve neredeyse öğle yemeğimi kaybediyordum. "Hadi güzel çocuk, burası İnsanlarla dolmadan önce gel, yoksa buradan asla çıkamayacağız."

Gazlı bezimi buldum, atları yakaladım ve ilk nekromantik büyü lekesi vampir izcilerin gelişini duyurduğu anda caddeden aşağı doğru yola çıktık.

Bölüm 18

Derek sol tarafını tercih etti. Atı onu taşımayı reddetti. Atı suçlayamazdım. Onun şeytani, ölümsüz kan lekeli, kurt kokan kıcının bana binmesini ben de istemezdim. Ama bu bizi yavaşlattı.

Üç blok ötede yaşlı bir kadının külüstür arabasına el koydum. El koymak çok güçlü bir kelime oldu, kimliğimi gösterdim ve ona elimde olandan çok daha fazla para vaat ettim. Kılıcımı hâlâ çıkarmamış olduğumu, saçlarımın ve yüzümün kuruyan kanın hoş bir kahverengi tonuyla süslendiğini göz önünde bulundurarak, çok fazla tartışmanın kendi çıkarına olmadığına karar verdi. Aslında, ona zarar vermezsem arabayı alabileceğimi söyledi.

Ona Tarikat'a fatura kesmesini söyledim, Derek'i arabaya bindirdim, atları arkaya bağladım ve büyük, benekli atı Tarikat'a sürdüm.

Beş dakika içinde Derek uykuya daldı. Derisi yarıldı, titredi ve yerine kocaman gri bir kurt uzandı. Canavar formunu korumak için çok fazla konsantrasyon gerekiyordu. Kendi haline bırakılan bir şekil değiştirenin bedeni ya insana ya da hayvana dönüşürdü. Sanırım işaret fişegiyle hayvan daha az enerji harcamış olmalı. Şekil değiştirenlerin sorunu da buydu. Psikopattılar, sürüye fanatik bir sadakatle bağlıydılar ve kendilerini her zorladıklarında bir şekerleme ya da akşam yemeğine ihtiyaç duyuyorlardı.

Ama sonra çıldırmış yaşlı bir vampirle karşılaşsaydım, ben de biraz kestirmek isterdim. Bir vampiri öldürdü. Tek başına. Yardım yok, büyü yok, sadece dişleri, pençeleri ve kararlılığı. İnanılmazdı. Bir sonraki kurt alfayı arabama almıştım. Büyükler ligine çıktığında beni hatırlayacağını umuyorum.

Gün batımı yanıp kül oldu. Büyü tekrar sert bir şekilde çöktü. En ufak bir iz bile kalmamıştı ama şehir bunu biliyordu.

oradaydı, gecenin içinde aç bir yırtıcı gibi saldırmaya hazır bekliyordu.

Başım çatırdıyordu. Kaburgalarım her nefes alışımnda ağrıyordu ama hiçbir yerim kırılmamış gibiydi. Küçük iyilikler için Evren'e şükürler olsun.

Yavaş yavaş beynim çalışmaya başladı, önce paslanmış bir su değirmeni gibi yavaş yavaş, sonra daha hızlı, Çoban'ın söylediği saçmalıkları çözmeye çalışarak. Büyük Karga'nın konukçuya liderlik ettiğine dair bir şeyler söylemişti. Reeves'lerden oluşan bir konak çok fazla zarar verebilirdi. Bu zihinsel resmin tam anlamı üzerinde durmak istemedim.

Yani başlarında Büyük Karga'nın olduğu bir grup reeves. Büyük Karga Morrigan'ı temsil edebilirdi, Bran'in çukurun yanındaki bir reisi kirpiye dönüştürmesi ve Bran'in Morrigan'a hizmet etmesi dışında. Sadece koruyucu tanrıçasını gücendirmekten endişe eden bir adam onun adıyla yemin etme fikrinden onun gibi çekinirdi.

Yani bir tarafta Morrigan ve Bran, diğer tarafta Fomorianlar ve Büyük Karga. Şimdiye kadar Kelt mitolojisinin sınırları içinde kalmıştık. İrlanda mitolojisinde Morrigan'dan başka Büyük Karga hatırlamıyordum. Esmeralda'nın karavanında onca kitap vardı... belki içlerinden biri bu Büyük Karga'dan bahsedirdi.

Evime gitmek sadece on beş dakika sürerdi. Derek'in nefes alış verişini düzenliydi, kanaması yoktu ve sıkıntı içinde görünmüyordu. Julie'yi kontrol etmek istedim ama on beş dakika o kadar da büyük bir fark yaratmayacaktı.

Fomorianlar neden en başta bana saldırdı? Altmış dört bin dolarlık soru buydu. Önce onlara tesadüfen rastlayan Red'e saldırdılar, ya da en azından o öyle iddia etti. Sonra Julie'ye saldırdılar. Şimdi de bana saldırdılar. Neden saldırdılar? Onları bir vampir ve bir kurt adamla karşı karşıya gelme riskine sokan şey neydi, üstelik benim zaten üç Reeves'i ıslak ve pis kokulu noktalar haline getirmiş olduğum gerçeğini hesaba katmadan. İntikam mı? Shepherd bana hiç de

öfkeli, "ne pahasına olursa olsun intikam" tipi. O daha çok hesapçı, "damarlarında buz dolaşan" türden bir düşmandı.

Olayların kronolojisini kafamda yeniden canlandırdım ve bir bağlantı bulmaya çalıştım. Önce Red, Reeves'in saldırısına uğradı ve boynu çizildi. Sonra, Julie ile birlikte Rahibelerin buluşma yerine annesini aramaya gittiler. Oradan Julie'yi eve götürdüm. Red bizi takip etti ve Julie'ye bir monisto verdi. Reeves Julie'ye saldırdı. Sonra Julie'yi kasada bıraktım ve Reeves bana saldırdı.

Bu son kısım hiç mantıklı değildi. Bana ve Julie'ye dairemde yapılan bir saldırıyı anlayabilirim. O zaman, ihtimaller açıkça Shepherd'ın lehineydi. Ama yanımda bir kurt adam ve bir vampir varken bana ikinci kez saldırması? Hem de açık alanda? Sanki çaresiz kalmış gibiydi.

Peki beni nasıl buldular? Beni kokuyla takip etmediler. Atlanta'nın sokakları iyi bir koku izi bırakamayacak kadar kirli. Beni görerek de takip etmediler. Bunu yapmak için yakın olmaları gerekirdi ve Derek onları koklardı.

Beni takip edebilmelerinin tek yolu sihirdi.

Red, reeve saçının bir kement gibi tuttuğunu söylemişti. Saç sadece büyü dalgası sırasında aktif oluyordu. Sonra Reeve'ler yine sihir dalgası sırasında evime saldırdı. Ve son olarak, tam da sihir dalgası sona erdiğinde bana saldırdılar. Sanki görünmez bir sihir kokusu bir şekilde önce Red'e, sonra Julie'ye, sonra da bana sinmiş ve serseriler de tazı gibi onu takip etmişlerdi.

Red, Julie, ben. Burada bir düzen var mıydı? Bizi birbirimize bağlayan ne olabilirdi? Belki de Red garip bir büyü kalıntısıyla kirlenmişti. Julie Red'e dokundu, ben de Julie'ye dokunarak izleri kendime aktardım. Ama artık büyü genellikle teknolojiden kurtulamazdı ve büyü deli gibi değişiyordu.

Belki de yanlış düşünüyordum. Belki de Reeves özel bir şeyin izini sürüyordu. Belirli bir güç imzası yayan bir şey. Sadece bir şey harekete geçti

sihirli dalgalar sırasında, Whomper gibi bir işaret. Red'den Julie'ye, Julie'den de bana geçen bir şey. Ama ne?

Monisto. Red onu Julie'ye verdi, Julie de bana. Kolyeyi çıkardım ve incelemeye çalıştım, Arada bir yola bakıyor. Kirli ayakkabı bağcıklarından düğümlenmiş basit bir ip. Üzerinde muhtemelen iki düzine bozuk para vardı. Bir bakalım, bir Kennedy yarım doları, bir çeyreklik, bir yirmi peso, bir Georgia şeftali çeyrekliği - vay canına, nadir, üzerinde küçük bir at olan alışveriş merkezi atlıkarıncasından bir jeton, ortasında kare bir delik olan bir Çin parası - bunu nereden bulmuştu? Üzerinde Axe Grinder III yazan minyatür, dolar büyüklüğünde bir CD, bir video oyunu olabilir mi? Ortasında kabloyu geçirmek için bir halka olan kaba bir disk. Bir Republica NC Pilipinas madeni parası, Filipinler? Üzerinde bir Mısır hiyeroglif sembolü yazılı, tepesinde bir halka bulunan küçük bir üçgen nazarlık. Yuvarlak bir madeni para, orijinalinde üzerinde bir şey olup olmadığını belirlemek için çok yıpranmış. Üzerinde bir rün olan kare şeklinde bronz bir nazarlık. Bir Jefferson nikel.

Bunlardan biri özeldi. Hangisi? Eski görünümlü olanlardan biri olmalıydı. Tabii şansım yaver giderse, Çoban Kennedy'nin elli sentlik parası için yanıp tutuşan çılgın bir nümismat da olabilirdi. Belki bir avuç bozuk parayla tuzak kurabilirdim. Al Shepherd, bak evlat, bende bir Susan B. Anthony doları var, istediğini biliyorsun.

Monisto'yu kaldırdım. Bütün gece ona bakıp reeve mıknatısını bulmaya çalışabilirdim ya da insan m-tarayıcısı Julie'ye hangisinin ona garip geldiğini sorabilirdim. Eğer haklıysam.

Monisto üzerinde hiçbir koruyucu büyü hissetmedim. Belki de Red Çoban'a ait bir şey bulmuştur, bir tılsım, sihirli bir biblo. Büyük ihtimalle onu çaldı ve saklamak için monistoya ekledi. Ne yazık ki, nesne büyü yayıyordu ve monistoyu taşıyan kişi anında bir reeve mıknatısı haline geldi. Eğer haklıysam, Red izlendiğini fark etmişti ve o şeyi Julie'ye verdi.

Reeves onu almak için geri dönecekti. Onu korumak için vermedi. Dikkatleri kendisinden uzaklaştırmak ve yeni bir hedef göstermek için verdi. Çocuk ya da değil, bu yapılacak en kötü şeydi.

Apartmanın önüne geldiğimde onu dövecek kadar sinirlenmişim. Red bir sorundu. Julie onu her şeyin ötesinde seviyordu ve o da onu istediği gibi kullanıyordu. Dizginleri tam da bu amaç için kurulmuş metal bir sıradaki direklerden birine bağladım. Red'de ciddi bir sorun vardı. Nedenini anlıyordum: çünkü sokakta, yalnız, aç, zorbalığa uğramış, kendi başının çaresine bakmak zorunda bırakılmıştı. Ama sokak çocuklarının büyüüp düzgün ahlak kurallarına sahip insanlar olduklarını biliyordum. Red'in ahlak kurallarının tek bir çizgiden oluştuğunu hissediyordum: Kırmızı, Kırmızı için en iyisini yapar.

Daireme giden üç kat merdiveni koşarak çıktım ama yolu kapatan sağlam bir kapı buldum. Anahtarım yoktu.

Koşarak birinci kata indim ve kapıcının kapısını çaldım. "Bay Patel?"

Bay Patel şimdiye kadar muhatap olduğum en nazik yöneticiydi... ve aynı zamanda en yavaş olanıydı. Ceviz gibi kahverengi, uykulu, kısık gözleriyle lüks bir rahatlıkla hareket eder, hızlanamayacak kadar vakurdu. Acele etmesi için başının etini yemeye çalışmak onu soğutulmuş pekmez hızına kadar yavaşlatırdı. Anahtarlığı bulması beş dakikasını aldı ve ardından merdivenleri saygıdeğer bir edeple tırmanmaya başladı. Sonunda kapıyı açıp doğru anahtarı avucuma bıraktığında, hayal kırıklığıyla yerimde dans ediyordum.

Koşarak daireye girdim, Esmeralda'nın kitaplarını aldım, kapıyı arkamdan tokatlayarak dışarı fırladım ve merdivenlerden aşağı koştum, yolda şaşkın Bay Patel'in yanından geçtim.

* * * *

Kasa kapısı aralık duruyordu.

Tek bir ampul yuvarlak hatlarını aydınlatıyordu ve kapı, dar merdiven boşluğunun dibinde yansıyan ışıkla, devasa bir metal para gibi parlıyordu.

Sıkıca kilitlenmiş olmalıydı.

Elimde kılıcımın kasvetli merdivenleri teker teker indim. Ön tarafta kurtboğan kokusu almıştım. Kurtboğan şekil değiştirenleri yoldan çıkarmak için kullanılırdı. Birisi Derek'in yanımda olduğunu biliyordu. Tabii bana yönelikse.

Derek sahanlıkta güvenle uyuyordu. Onu ofisime taşıyacaktım ama yorgundum ve o da Wheaties'ini yiyordu. Muhtemelen elli kiloya yakındı. Yarı yolda vazgeçtim.

İki damla kan önümdeki basamağı lekeledi. Bir diğeri iki basamak aşağıda parlıyordu. Barut kokusu aldım. Andrea ateş etmişti. Kurşunu adamı sadece sıyırmış olmalıydı, aksi takdirde sadece kan damlacıkları değil, bir ceset de olurdu. Andrea asla ıskalamazdı.

Merdivenleri yumuşak ayaklarımla çıktım ve sırtımı duvara vererek durdum. Mahzende garip, boşuk bir nefes sesi yankılandı, sanki ahşaba vurulan kör bir testere gibi.

Eğildim ve kapı aralığından baktım.

Parçalanmış bir ceset, giysi parçalarının arasında yerde kıvrılmıştı. Deforme olmuş ya da hırpalanmış, uyumsuz uzuvlardan oluşan grotesk bir yığın halinde, kırmızı ve çamur kahverengisi çiğ sığır etinden bir yamalı bohça gibi buruşmuş yatıyordu. Bir başka boşuk nefes, köşelere doğru kaçışan küçük yankılar gönderdi. Julie görünürde yoktu.

Ben orada dururken, ceset başını çevirdi. Bir tutam sarı saç ve tek bir mavi göz gördüm, diğeri bir et parçasıyla gizlenmişti.

Andrea.

Tek bir sıçrayışta aramızdaki mesafeyi kapattım. Bacaklarındaki kirli lekeler kir değildi. Onlar kürktü. Kısa kahverengi kürk, derisinde benek benek izler vardı.

Göğsü şekilsizdi, çok düzdü. Karnındaki deri aniden bitiyordu, yırtılmamış ya da kesilmemişti, sadece düşüyordu.

Sanki yeterince yokmuş gibi hedefine çok kısa kaldı. Bağırsaklarının sarmalları açıklıktan parlıyordu. Sol bacağı bir pençeye dönüşürken, sağ bacağı çok uzamış ve geriye doğru kıvrılmıştı. Çeneleri çıkıktı, uyumsuzdu, dudakları çok kısaydı, dişleri yanaklarını deliyordu.

Yüce Tanrım. Sonunda Lyc-V onu yakaladı.

Andrea'nın sol gözü bana odaklandı, irisi bebek mavisiydi. Boğazından uzun bir guruldama sesi çıktı. "Heeeeelp."

Bu beni aşırıyordu. Daha önce formlar arasında sıkışmış bir şekil değiştiren görmemiştim.

Ona yardım edebilecek birini bulmalıydım. Doolittle. Ama o Pack Keep'e geri dönmüştü. Oraya ulaşmam saatler sürerdi. Cildi solgun, soluk gri bir renk almıştı, bu da şekil değiştirenin vücudunun son rezervlerini de kurutmakta olduğu anlamına geliyordu. Andrea'nın saatleri olmayabilirdi.

Bekle. Doolittle Curran'a sadıktı. Onu bir dakika içinde ele verirdi. Sonra da Sürü onu test eder ve bir loup olmadığından emin olur, sonra da Curran'la yüzleşmek zorunda kalırdı. Hem Curran'a hem de Tarikat'a aynı anda sadık olamazsın. Şekil değiştiren olduğu anlaşıldığı anda Tarikat'tan atılırdı. Andrea Tarikat'la yaşadı ve nefes aldı. Ölmesine izin verebilirdim.

Ama hiçbir şey yapmazsam, o da ölecekti.

Doolittle dışarıdaydı. Derek de öyle. Onu kime götürebilirdim? Andrea'nın kol ve bacaklarında bir titreme oldu. Sağ ayağı gerildi. Kemikler acı verici bir yavaşlıkla ilerledi. İnledi, sesi o kadar çok acıyla doluydu ki kalp Çekiçle. Onun mide Anlaşmalı, kalçaları sıkılaştı ve sonra kasılma sona erdi ve tekrar yere yığıldı.

Odaya keskin bir koku yayıldı. Daha önce de koklamıştım. Bir sırtlan.

Kale tüm şekil değiştirenler tarafından paylaşılıyordu, ancak her klanın kendi toplanma yeri vardı, tıpkı her klanın kendi alfa çiftine sahip olması gibi. Sırtlanların da kendilerine ait bir yeri olmalıydı. Kurtlar ya da sıçanlar kadar kalabalık değillerdi ama

Kendi küçük sürülerini oluşturacak kadar çoklardı. Liderleriyle tanıştım - B Teyze adında yaşlı bir kadın. Onunla karşılaşmaktansa bir kurt sürüsüyle savaşmayı tercih ederim. Başında bir topuzu ve tatlı bir gülümsemesi vardı ve pençeleriyle ciğerimi gıdıkladığında da aynı şekilde tatlı tatlı gülümseyeceğinden emindim. Sırtlanlar ve aslanlar iyi geçinemezdi. Curran bunun farkındaydı. Hâlâ onun emrindeydiler ama kendi sorunlarını çözmeleri için onlara yeterince özerklik bırakmıştı.

Onu B Teyze'ye götürmek zorunda kaldım. Korkunç bir kaltaktı ama Curran'la konuşmaktansa onunla konuşmayı tercih ederdim.

Andrea'nın üzerine eğildim. "Seni sırtlan sürüsüne götüreceğim."

Gözleri büyüdü. Ürperdi, inledi. "Hayır. Yapamam."

"Tartışma. Başka seçeneğimiz yok."

Kollarımı onun altına kaydırdım. Lenf ellerimi ıslattı. Keskin bir idrar kokusu aldım. Muhtemelen yüz otuz kiloya yakındı. Dişlerimi sıktım ve kaldırdım. Deforme olmuş kolları beni kavradı.

Tanrım, çok ağırdı.

Kasa kapısına yöneldim.

Çocukken babam beni sırtımda yüklü bir sırt çantasıyla zorlu maratonlarda koştururdu. O zamanlar beni ayakta tutan tek şey acının eninde sonunda biteceğini bilmektir. Şimdi de merdivenleri yavaşça çıkarken kendi kendime bunu mırıldanıyordum. Acı iyiydi. Acı sona erecekti. Geciktiğim her an Andrea ölüme biraz daha yaklaşıyordu.

Onu arabaya bindirdim. "Julie?" Fısıldadım.

"Çocuk. Şaman çocuk. Julie'yi aldı." Sesi **b o ğ u k** bir şekilde kesildi.

Lanet olsun, Red. En azından monisto olmadan, Reeves onu bulamaz. "Benim için dayan. Hayatta kal."

Merdivenleri ikişer ikişer çıkarak içeri koştum. Derek hâlâ ışık gibi sönüktü. Onu sarstım. "Uyan!"

Dişleriyle elimi tırmalayarak beni tersledi ve anında ayağa kalkarak utanç içinde sızlanmaya başladı.

"Boş ver. Yardıma ihtiyacım var."

Beni aşağıya kadar takip etti ve merdivenlerin ortasında dondu kaldı, tüyleri diken diken oldu, sırtı kamburlaştı, hırladı ve hırıldadı.

"Derek, lütfen. Garip koktuğunu biliyorum ama burnuna ihtiyacım var. Şimdi. Lütfen."

Onu merdivenlerden inmeye ikna ettim. Arabayı bir kenara bıraktı ve bana baktı.

"Julie'nin kokusunu alabiliyor musun?"

Burnunu yere dayadı ve vurulmuş gibi geri çekildi. Geri çekildi, arabanın etrafında döndü, daha geniş bir daire çizdi, yeri kokladı, tekrar geri çekildi ve sızlandı.

Çok fazla kurtboğan. Kırmızı kokusunu iyi gizlemiş.

Arabadan boğuk bir inilti yayıldı. Julie beklemek zorundaydı, çünkü Andrea bekleyemezdi. En azından kolye hâlâ bendeydi. Eğer haklı olsaydım, Reeves Julie yerine beni kovalardı. Başımın üstünde yerleri vardı. Ne kadar kızgın olsam da, bir saldırıyı kollarımı açarak karşılayabilirdim.

"Planlar değişti. Beni sırtlanlara götür. Fazla zamanımız yok. Lütfen acele edin."

Derek caddeden aşağıya doğru koştu. Sürücü koltuğuna atladım ve yola çıktık. Dişlerimi gıcırdatma dürtüsüne karşı savaşıp savaşıp kadar yavaşta ama gitmiştik.

Atlanta'da her şey yolunda değildi. Arabayı molozlarla çevrili sokaklarda atın izin verdiği en hızlı şekilde sürerken sihir kemiklerime kadar işliyordu. Tuhaf şeyler gece gökyüzünde uçuyor, karanlık şekiller yıldızları siliyor, ses çıkarmadan süzülüyordu. İki kez durmak zorunda kaldık; birincisi bir vampir devriyesinden kaçınmak için, elmas düzeninde dört kan emici, ikincisi de hayali, yarı saydam bir ayının önümüzden geçmesine izin vermek için. Ayının başı boynuzlarla taçlandırılmıştı. Arabaya kederli gözlerle baktı, saydam ateş şelaleleri sırtından aşağıya doğru akıyordu ve yoluna devam etti, caddenin aşağısına doğru.

Hayalet bir nehir yola paralel akıyordu, suyu mürekkep gibiydi - sıvı katran gibi siyah ve yoğun. Ondan uzak durmaya çalıştım. Geceleri uluyan ve ağlayan şeyler sessiz kaldı.

Dinliyorum. Beklemek. Eğer bir mucize olsa da şehrin nabızı yakalanıp çalınabilse, tek bir cümle yankılanırdı: "Bir işaret fişeği geliyor, bir işaret fişeği geliyor, bir işaret fişeği geliyor..."

Andrea'nın kasılmaları artık daha hızlı geliyordu, her on beş dakikada bir. Biri onu yakaladığında anlıyordum çünkü beni irkiltecek kadar acı dolu küçük bir çığlık attı.

Sonunda şehri geride bıraktık, yıkık sanayi bölgesini geçerek tanıdık yoldan aşağıya indik ve büyümüş otoyoldan aşağıya indik. Gece genişlemişti, karanlık gökyüzü inanılmaz derecede yükseğe ulaşan yıldızların küçük ışıklarıyla delinmişti. Renkler soluklaştı; gölgeler koyulaştı; gün ışığında çok sıradan ve neşeli olan sıradan ağaçlar, avlarını bekleyen budaklı canavarlara dönüştü. Burası Kaleye giden yoldu, Sürünün sıkıntılı zamanlarda toplandığı kaleye.

Terk edilmiş bir benzin istasyonunun yanından geçtik, karanlıktı, kapısı yoktu, camları kırıktı. Küçük, cılız yaratıklar pencere kenarlarında sürünüyor ve kapı aralığına sınıyorlardı. Enfekte olmuş bir yaradan akan irin gibi mide bulandırıcı sarı renkte, parlayan gözlerle bize bakıyor ve sanki uzaktan bizi tırmıklamaya çalışıyormuş gibi boğumlu pençeli ellerini bize doğru uzatıyorlardı.

Derek, hiç çaba harcamadan kilometreleri tüketen o tembel kurt yürüyüşüyle yolda tırıs gidiyordu. Ağaç sınırına ulaştık. Devasa meşeler yolu kucaklıyor, dallarıyla birbirlerine tutunmak için uzanıyordu. Derek durdu, başını yıldızlı gökyüzüne kaldırdı ve uludu. Çığlığı gecenin içine süzüldü, kalıcı, unutulmaz, hüznü dolu ve iliklere kadar ürpertici. Bizi duyuruyordu. Uzun bir süre bekledi, kulaklarını titretti ve ağaçların örtüsü altında uzayıp giden yolda tırıs tırıs ilerledi. Ben de onu takip ettim.

At arabası gıcırdadı, at toynaklarının sesi sabit ve ölçülüydü.

Gecenin içinde ürkütücü bir kıkırtı yankılandı. Yüksek perdeden, dengesiz bir ses, kopmak üzere olan bir gitar teli gibi

Şak. Her iki taraftaki çalıların arasından süzölen kıvrak şekiller belirdi. Dimdik koşuyorlardı, karanlığın içinde gri silüetlerdi, insan olamayacak kadar uzun ve hızlıydılar.

Bir şekil arabaya sıçradı ve yanıma kondu. Kırmızı gözleri karanlıkta iki serseri kıvılcım gibi parlıyordu. Yarı formdaki bir werehyena görölmesi gereken korkunç bir şeydi.

"Selam, güzelim." Canavar ağzı kelimeleri bulanıklaştırdı.

İleride ikisi canavar, biri insan kılığına girmiş üç sırtlan Derek'in etrafında dönüyor, kükrüyor ve çılgınca gülüyordu.

Erkek bana doğru hamle yaptı. Yana doğru döndüm, onu kollarından yakaladım ve boğazını sıkarak atardamara baskı uyguladım. "Oyun oynamak istemiyorum. Beni B Teyze'ye götür," dedim yuvarlak kulağına.

Pençeli elleri kolumu kavradı. "Mmm, çok iyi acıtıyor. Beni daha çok incit."

Lanet olası sırtlanlar.

Derek öndeki dişilerden birini tersledi.

"Alçakgönüllölüğü öğrenmen gerek." İnsan sırtlan elindeki kırbacı çözdü. "Gel, seni okşayayım, küçük kurt."

Kahretsin. Sırtlan erkeğı sola ve arabanın içine doğru ittim, Andrea ile burun buruna geldiler. Andrea'nın dudaklarından zayıf bir çığlık kaçtı ve erkeğın yüzünü yıkadı.

"O ölüyor!" Kelimeleri dişlerimin arasından sıkarak söyledim.

Sırtlan beni kenara itti ve "Yolu açın!" diye bağırdı.

İnsan dişi yumruğunu kalçasına koydu. "Kendini unutuyorsun..."

"Şimdi anneye ihtiyacı var!" Adam hırladı ve kadın geri çekildi. Bana döndü, gözleri parlıyordu. "Sür!"

Sırtlanların arasına daldım ve onlar da arkamda saf tutarak Derek'in yolunu kestiler.

"Kurt geçemez. Kanun böyle." Arı Sena'nın sesi acımasızdı.

"Ona hiçbir şey olmayacak." Sesime taşıyabileceğı kadar çelik yükledim.

"Hiçbir şey olmayacak."

Sırtlanlar arabayı takip etti. Kokularından etkilenen at hızlandı. Gümbürdeyerek ve gıcırdayarak, araba yoldaki her sivilceye çarpıp üzerinden uçana kadar daha hızlı ve daha hızlı sürdük. Ağaçlar yarıldı ve çiftlik tarzı büyük bir ev ortaya çıktı. Dizginleri çektim ve neredeyse kollarımı kaybediyordum. Duramayan at evin etrafında gürledi ve sonunda durdu. Erkek at çimlerin üzerine sıçradı, Andrea'yı kucakladı ve verandaya koştu.

Verandanın ışığı yandı ve B Teyze kapıyı açtı. Orta yaşlı ve şişman, ağarmış saçlarını topuz yapmış, histerik kahkahalara ve sapıkça sekse düşkün bir sosyal sapkınlar sürüsünü yönetmek yerine kurabiye pişirmesi gereken biri gibi görünüyordu.

Andrea'ya bir kez baktı ve bağıını salladı. "Ğçeri. Sen de!"

Erkeğin arkasından içeri koştum. İnsan şeklindeki bir dişi onu takip etti. En azından ben onun dişi olduğunu sanıyordum. B Teyze geceye baktı ve kapıyı kapattı.

Erkek koridordan geçerek büyük bir banyoya girdi. Altı ya da sekiz kiğinin rahatça sığabileceği kadar büyük bir küvet mermer platformun içine gömülmüştü. Seks oyuncakları ve meyvelerle dolu zeminde sekerek ilerledi ve Andrea'yı yüzeyin üzerinde tutarak küvete atladı.

B Teyze deri ve çelikten yapılmış bir tür aleti mermerin üzerine vurdu ve kenarına oturdu. "Başka kim biliyor?"

"Yanında bir kurt vardı," dedi dişi. "Kim?"

"Derek," dedim ona.

B Teyze başını salladı. "Güzel. Çocuk doğruca Curran'a gidecek. Curran'ı ikna edebilirim. Ayı'nın uzakta olması bizim şansımız. Yaşlı muhafızlardan hiçbiri öğrenmediği sürece, bize bir şey olmaz."

Neden bu kadar mutluydu ki? Curran deli bir fil kadar mantıklıydı.

Andrea'ya doğru eğildi. "Aptal, aptal çocuk. Sen nesen biliyor musun?"

Andrea başını salladı. Çaba onun çarpık bedenini sarstı. "O zaman daha kolay olacak. Soyun onu."

Kadın küvete atladı ve Andrea'nın etine yapışmış olan kumaş parçalarını fırçaladı. Midem sıkıştı. Dilimi asit yıkadı.

"Kusacaksın, dışarı çık." B Teyze Andrea'ya başını salladı. "Sana doğal formuna girmen için rehberlik edeceğim. Yüzün griye dönüyor. Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun, yaşamak istiyorsan konsantre ol. Önce göğüs. Sırtından iki kanadın çıktığını hayal et. Büyük kanatlar. Aç onları çocuğum. Genişçe aç."

Andrea'nın göğüs kemiği aşağı indi. Omuzları alçaldı, göğsü gerildi.

Evden koşarak çıktım.

Bölüm 19

Verandaya oturdum. Kapı çaldı ve yanıma bir dişi sırtlan oturdu. Ya da belki de erkekti. Sırtlanlarda bunu söylemek zordu: tuhaf ve çift cinsiyetli bir gruptular. Vahşi doğada dişi sırtlanlar baskındı. Hiyerarşide dişiler, yavrular ve sonra da erkekler gelirdi. Benekli sırtlan dişilerinin erkeklerden daha büyük olduğu ve ereksiyon olabilen ve sıklıkla olan herhangi bir erkeğin penisine rakip olacak kadar büyük bir klitorise sahip olduğu düşünüldüğünde, hiyerarşi mantıklı geliyordu.

Bu sırtlan kısa boyluydu ve mavi saçları kafasından yukarı doğru uzanıyordu. Baktığımı gördü.

"Benimkini beğendin mi? Sana kimin yaptığını söyleyeyim. Tabii ki sende bende olduğu kadar güzel durmayacak." Göz kırptı.

"Eminim. Kafanıza bir gaz ocağı taktırmak ne kadara mal oluyor?"

Kahkahalarla güldü ve bana bir sandviç uzattı. "Bir şeyin yok.

Al, sana biraz yiyecek getirdim."

Sandviçi kokladım. "Peki içinde ne var? Jism mi? Öğütülmüş kaplan testisleri mi?"

"Salam. Ye şunu. Güzel ve ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun."

Dayanabileceğimi sanmıyordum ama ilk lokmayı ağzıma atar atmaz ikincisini isteyeceğimi biliyordum.

"O nasıl?" Lokmalar arasında sordum.

"İyi gidiyor." Dişi sırtlan kaşlarını kaldırdı ve başını salladı. "O sert bir bouda."

"Buda mı?"

"Bouda. Werehyena. Yine de teknik bir şey söylemek gerekirse, senin kızın..." Sözüünü kesti. "Teknik konulara girmek istiyorsan, bunu söylemek bana düşmez. Bize boudas deyin. Bunu yapmanın doğru yolu bu." Bouda burnunu çekti. "Misafir. Akşam yemeğinde ziyaretçileri severim."

Ağaçların arasından tanıdık bir adam çıktı, bir amaçla

hareket ediyordu. Altı iki boyunda, kahve telvesi renginde bir teni vardı.

Birini yumruklamak istiyormuş gibi görünüyordu. Uzun siyah deri paltosu vücudunun büyük bir kısmını gizliyordu ama siyah tişörtünün altından göğsünün görünen kısmı kaslı olduğunu gösteriyordu. Kasıla kasıla yürümesi onun çok kaba olduğunu gösteriyordu. Gün ışığında işlek bir caddede, kalabalık onun yaklaşmasıyla Musa'nın önündeki Kızıldeniz'in mükemmel bir taklidini yaptı.

Verandadan birkaç metre ötede durdu.

"Vay canına, beni bir tüyle devir. İstihbarat şefi bizzat kapımızda." Bouda sırttı ve gülümsemesi dostça değildi.

"Merhaba Jim," dedim.

Bana bakmadı. "Adam neler olduğunu bilmek istiyor. Ve onu Keep'te istiyor. Şimdi."

"Şimdi de kendinden üçüncü şahıs olarak mı bahsediyorsun?" Bouda gülümsedi.

Jim çenesini kaldırarak arkasına yaslandı. "Curran bilgi istiyor. Beni bu eve davetsiz girmeye zorlama."

Bouda'nın gözleri kıpkırmızı parladı. Histerik bir kahkaha attı ve öne doğru eğilerek ona dişlerini gösterdi. Yüzü aç bir ifadeye büründü. "Hamle yap, kedi! Yasaları çiğne. Cesaretin varsa Kuri'nin kızının çenesini test et. Kemiklerin dişlerimin altında kırıldığında kocaman gülümseyeceğim."

Ona ters ters baktı ve dudaklarını yaladı. Jim'in yüzü bir hırıltıyla buruştu. İki sırtlan evin arkasından köpekbalıkları gibi dolanıyor, tıkırdıyor ve hırlıyordu.

Ayağa kalktım ve Jim'e başımı salladım. "Bana bir dakika izin ver. Kişisel bir iyilik olarak."

Yüzü hiçbir şey ele vermiyordu. Yavaşça, kasıtlı olarak iki adım geri çekildi ve bekledi.

Banyoda Andrea mermerin üzerine oturmuş, kadın ve B Teyze'nin arkasında zar zor görülebiliyordu. Erkek bouda parmaklarını kadının başındaki ıslak sarı saçların arasında gezdirerek bir şey arıyordu.

"Gitmem gerek..."

Boudalar ayrılarak Andrea'yı ortaya çıkardı. Kısa bir kürkle kaplıydı, derisi tekdüze siyah beneklerle beneklenmişti. Curran'ınki hariç, canavar formunda bu kadar orantılı bir vücut görmemiştim. Tek kusuru kollarıydı: çok aşağıya uzanıyor, neredeyse dizlerine değiyordu. Göğüsleri olduğu gerçeğini fark etmem bir saniye sürdü. Normal insan göğüsleri. Yarı-formdaki çoğu dişi şekil değiştirenin göğüsleri küçük ya da bir sıra memeydi.

Bana baktı. Mavi gözleri ve alnı insan olduğunu gösteriyordu. Koyu renkli ağzı ve çenesi sırtlanı işaret ediyordu. Birbirlerine kusursuzca karışmışlardı. Ortaya iğrenç ama bir şekilde birleşik bir bütün çıkmıştı.

"Buldum." Erkek pençeleriyle bir şeye takıldı. B Teyze Andrea'nın başını destekledi. "Yap şunu."

Erkek, Andrea'nın kafatasından küçük, karanlık bir nesne kopardı ve birkaç damla kanın uçmasına neden oldu. Andrea sessizce inledi. B Teyze bıraktı ve erkek eğilip Andrea'nın boynunu nazikçe yaladı.

"Raphael'in aşık olduğuna inanıyorum." Dişi bouda sırttı.

Andrea ıslak bir havluyu kafasına geçirdi ve bana baktı. "Kate? Nereye gidiyorsun?"

Kelimeler şaşırtıcı derecede netti, sesi hiç değişmemişti.

"Curran benimle konuşmak istiyor. Jim'i gönderdi ve gitsem iyi olacak."

Andrea derin bir nefes aldı. "Ben Beastkin'im."

Telaffuz ediş şeklinden kelimenin derin bir anlamı olduğunu anlamıştım ama aklımdan tamamen uçup gitmişti. Yüzüm de aynı şeyi söylüyor olmalıydı, çünkü B Teyze ellerini kucağında kavuşturmuştu. "Corwin'i hatırlıyor musun?"

"Kedi. Derek'i korurken öldü." Lyc-V fırsat eşitliği sağlayan bir virüstü. Hem insanlara hem de hayvanlara bulaşıyor ve kurbanlarının DNA'sından parçalar alıyor, bazen bir hayvana insan genetik kodunu yerleştiriyordu. Çok nadiren

Sonuç, insana dönüşen bir hayvan olan beastwere oldu. Çoğu aptaldı ve çabucak öldü, ancak Corwin gibi bazıları konuşmayı öğrendi ve kendi başlarına bireyler haline geldi.

B Teyze başını salladı. "Corwin iyi bir insandı. Buraya çok gelirdi."

"Oynamayı severdi," diye ekledi kadın bouda.

"Evet, öyle yaptı. Kurusıkı ateş ediyordu. Zarar vermedi." B Teyze bana baktı.

"Bu beklenen bir şey, beastwereler kısırdır," dedim bir şeyler söylemek için.

B Teyze'nin yüzü biraz gerildi. "Her zaman değil." "Oh."

"Ara sıra, çok çok ara sıra, bebek yaparlar." "Oh."

Andrea iç çekti. "Bazen bebekler hayatta kalır."

"Sen bir sırtlanawere'in çocuğu musun?" Ağzımdan kaçırdım.

Herkes irkildi.

"Evet," dedi Andrea. "Ben canavar deriliyim. Babam sırtlan olarak doğmuş."

Şimdi mantıklı geldi. Lyc-V'yi saldırıdan kapmamıştı, çünkü onun içinde doğmuştu. "Ted biliyor mu?"

"Şüpheleniyor olabilir," dedi Andrea. "Ama elinde kanıt yok."

Omuz silktim. "Sen söylemezsen ben de söylemem. Julie'ye ne oldu?"

"Öylece mi?" diye araya girdi dişi bouda. "Onun bir hayvanın çocuğu olması seni rahatsız etmiyor mu?"

"Hayır. Neden olsun ki? Her neyse, Julie'ye ne oldu?"

Boudalar B Teyze'ye, B Teyze de bana baktı. "Kurallar önce insan olduğumuzu söylüyor. İnsan olarak doğarız; insan olarak ölürüz. Bu doğal biçimdir, baskın biçimdir. Bunu savunmalı ve hayvandan üstün tutmalıyız, çünkü doğal yol budur."

"Canavar derililer canavar olarak doğarlar," dedi Andrea yumuşak bir sesle. "Buna göre canavar bizim doğal formumuzdur, ama büyüdükçe

hayvan olma yeteneğini kaybeder, çünkü biz meleziz. Bu yüzden ben doğuştan sakat bir hayvanım. Doğal olmayan."

Tanrı aşkına. "Andrea, sen benim arkadaşısın. Onlardan pek yok bende. Nasıl doğduğun, neye benzediğin, başkalarının ne düşündüğü benim için fark etmez. Yardıma ihtiyacım olduğunda bana yardım ettin ve önemli olan da bu. Şimdi lütfen bana çocuğuma ne olduğunu söyler misin?"

Andrea burnunu seğırtti. İçinden gergin bir kıkırtı döküldü ve onu bastırdı. "Evsiz bir çocuk kasaya geldi."

"Kırmızı."

"Evet. Julie bana onun erkek arkadaşı olduğunu söyledi. Kanlar içindeydi ve kapının yanına yığılmıştı. Julie histerikleşti. Kapıyı açtım ve bana bir şey fırlattı, bir toz." Kaşlarını çattı, beyaz dişleri ortaya çıktı. "İşaret fişegi sırasında dönmek için kafatasımda bir şaman tılsımı taşıyordum. Genelde sorun yaşamazdım ama büyü çok yüksekti. Her ne yaptıysa..." Ellerini kaldırdı. "Tılsımla karıştı. Dönmeye başladım ama bitiremedim. Julie'yi yakaladı ve dışarı sürükledi."

Kırmızı beni çok ama çok kızdırdı.

"Kılıcından duman çıkıyor," dedi dişi bouda.

"Ara sıra öyle oluyor." Sesim düz çıkmıştı. Şu küçük pislik. Ne halt ediyordu bu? Ve onu nerede arayacaktım? Şehir iki sokak çocuğunun saklanabileceği yerlerle doluydu. On milyonda bir, Reeves onları benden önce bulurdu.

B Teyze öne doğru eğildi. "Geleneklere göre, tüm canavar derililer doğar doğmaz öldürülür. Eğer yaşlı şekil değiştirenlerden biri onun burada olduğunu öğrenirse, kapımda bir kalabalık toplanır."

Erkek bouda dudaklarını yaladı. "Eğlenceli olabilir."

B Teyze elini uzatıp onun kafasının arkasına gelişi güzel bir şaplak attı.

"Ow."

"Kapımın önündeki Curran'ın kedisi mi?"

"Evet."

"Şimdiye kadar Andrea'nın kokusunu almıştır ve rapor verecektir.

Curran'a bir şey söylemek zorundasın. Yalan söylememek en iyisi." "Bunu dikkate alacağım." Dışarı çıktım.

Bölüm 20

Curran'ın saçları omuzlarına dökülüyordu. Uzun, sarı ve dalgalı saçları yüzünü bir yele gibi çevreliyordu. Pack Keep'teki bir odada oturmuş, küçük bir lambadan gelen elektrik ışığının altında yıpranmış bir ciltsiz kitap okuyordu. Jim beni odaya sokup kapıyı kapatırken başını kaldırmadı.

Sadece ben ve Çirkin Lord. Ve açık pencereden odaya dolan gece.

Jim buraya gelirken bana tek kelime etmemişti. İnce bir buzun üzerindeydim.

"Saçın nesi var?"

Curran bakışlarını kitaptan ayırdı ve yüzünü buruşturdu. "Her işaret fişğinde büyüyor. Elimde değil."

Birbirimize baktık. "Fabio şakasını bekliyorum," dedi.

Yorgunluk ağır bir dalga halinde üzerime çöktü. Ağzımı açtığımda sesim donuk, tüm canlılığından ve tonlamasından arınmış geliyordu. "Bouda'nın evine hasta bir canavar getirdim. O benim arkadaşım. Eğer onu öldürecekse, beni geçmeniz gerekecek."

Gözlerini sıkıca kapadı, elini gözlerinin üzerine koydu ve yüzünü ovuşturdu. Bir sandalyeye oturdum ve ağzımı kapalı tutarak acısıyla başa çıkmasına izin verdim.

"Neden ben?" dedi sonunda. "Hayatımı mahvetmek gibi bir görevin mi var?"

"Senden uzak durmak için elimden geleni yapıyorum." "Çok iyi bir iş çıkarıyorsun."

"Gerçekten sorun yaratmak istememiştim."

"Sen sorun yaratmazsın. Pilotsuz bir vampir sorunlara neden olur. Sen felaketlere neden oluyorsun."

Neden yüzüne vurmuyorsun? "Bak, bundan sonra yolundan çekilmek için elimden geleni yapacağıma söz veriyorum. Arkadaşımı öldürecek misin?"

İç çekti. "Hayır. Daha önce hiç canavar derisi öldürmedim ve şimdi de öldürmeyeceğim. Bu eski, elitist bir gelenek. Corwin bizi bulduğunda bunun ayaklarını yerden keserdim ama çok fazla muhalefet vardı ve duyguları incitmeden ezmek yorucu ve zaman alıcıydı. Eğer arkadaşınız Sürü'ye katılmak istiyorsa, sanırım konuyu tekrar gözden geçirmem gerekecek."

Kınımdaki kılıç omurgamın tamamen bükülmesini engelliyordu ve ya öne doğru yığılmayı ya da arkaya yaslanmayı çok istiyordum. Omurlarım bile yorulmuştu. Deri ceketimin fermuarını açtım, silkindim, kılıcı çözdüm ve yanımdaki kınına koydum. "Saklanmak istiyor. O bir Tarikat üyesi." Nasıl olsa eninde sonunda anlayacaktı. "Bunu örtbas etmesi için ona yardım edeceğim. Julie'yi bulduktan sonra."

"Kızı mı kaybettin?"

"Evet."

"Nasıl?"

Arkama yaslandım. "Şaman erkek arkadaşı onu arkadaşımın elinden aldı. Kızın şekil değiştirmeye başlamasına neden olacak bir şey yaptı ama kız bunu tamamlayamadı."

"Devam et."

"Onu buldum, bir arabaya yükledim ve sırtlanlara götürdüm."

Bana tuhaf bir bakış attı. "Onu Tarikat'tan oraya derin bir büyüyle mi getirdin?"

"Evet. Benzin istasyonundaki bazı tuhaflikler dışında oldukça iyiydik."

Bunu düşündü. "Tüm bunlar ne kadar zaman önce oldu?"

"Saatler önce."

"Derek olay yerinde Julie'nin kokusunu alamadı mı?" Sesine hafif bir onaylamama hırıltısı karıştı.

Başımı salladım. "Şaman çok fazla kurtboğan kullandı. Onu bulacağım. Sadece henüz nasıl bulacağımı bilmiyorum."

"Yapabileceğim bir şey varsa, yardım ederim. Heyecanlanma. Senin yüzünden değil. Çocuk için. Eğer o ve işaret fişeği olmasaydı, o aptal kıcını bu pencereden aşağı atardım."

"İşaret fişeginin bununla ne ilgisi var?"

"Bunun benim kontrolümü kaybetmemle ilişkilendirilmesini istemiyorum. Seni pencereden attığımda, bu hareketin kasıtlı olduğuna dair hiçbir şüphe kalmamasını istiyorum."

Vay canına, çok kızmıştı.

Şimdi sessiz ortam anlamlıydı: nötr bir oda, rahatlatıcı bir ışık, bir kitap. Derin büyü içindeki canavarı besliyordu. Onu dizginlemek için muazzam bir irade çabası gerekiyordu. İşaret fişegi bu kadar yakınken, Curran kısa fitilli bir barut fıçısıydı. O fitili ateşlememek için dikkatli olmalıydım. Andrea dışında sürünün dışında kimse burada olduğumu bilmiyordu. Beni şu anda öldürebilirdi ve cesedimi asla bulamazlardı.

Uzun bir süre sessizliği paylaştık. Sihir çiçek açtı, beni baş döndürücü bir enerjiyle doldurdu. Yine kısa dalgalar. Bir dakika içinde çekileceklerdi ve sonra bitkin düşecektim.

Suçluluk duygusu içimi kemiriyordu. O benim yanımda kendini kontrol edebiliyordu ama görünüşe göre ben onun yanında kendimi kontrol edemiyordum. "Curran, çatıda... Yani, frenlerim bazen çalışmıyor."

Öne doğru eğildi, aniden hareketlendi. "Bir özür kokusu mu alıyorum?"

"Evet. Söylememem gereken şeyler söyledim. Söylediğim için pişmanım."

"Bu kendini ayaklarıma atacağın anlamına mı geliyor?"

"Hayır. O kısmı kastetmiştim. Sadece keşke daha az saldırgan terimlerle ifade edersek."

Ona baktım ve bir aslan gördüm. Değişmemişti, yüzü hâlâ tamamen insandı ama oturuşunda rahatsız edici derecede aslansı bir şey vardı, tamamen bana odaklanmıştı, sanki saldırmaya hazırdı. Kılını bile kıpırdatmadan beni takip ediyordu. İlkel donma dürtüsü uzuvlarımı zincirledi. Orada öylece oturdum, başka tarafa bakamadım.

Curran'ın dudaklarına yavaş, tembel, etobur bir gülümseme dokundu. "Sadece benimle yatmayacaksın, aynı zamanda 'lütfen' diyeceksin."

Şok olmuş bir şekilde ona baktım.

Gülümsemesi genişledi. "Önce 'lütfen', sonra da 'teşekkür ederim' diyeceksin."

Gergin kahkahalar yükseldi. "Delirmişsin sen. Saçındaki tüm o peroksit sonunda beynini mahvetti, Goldilocks."

"Korktun mu?"

Dehşete düşmüş. "Senden mi? Hayır. Pençelerin çıkarsa kılıcımı alabilirim ama seninle insan halindeyken de dövüştüm." Omuz silkmek için tüm irademi kullandım. "O kadar da etkileyici değilsin."

Tek bir sıçrayışta aramızdaki mesafeyi açtı. Ayağa fırlamak için zar zor zamanım oldu. Çelik parmakları sol bileğimi kavradı. Sol kolu belimi kavradı. Karşı koydum ama o beni gülünç bir kolaylıkla alt etti ve tango yapar gibi beni kendine çekti.

"Curran! Bırak..."

Kalçasının açısını fark ettim ama bu konuda hiçbir şey yapamadım. Beni öne doğru çekti ve klasik bir hiptoss atışıyla çevirdi. Ders kitabı gibi mükemmeldi. Ellerinin rehberliğinde havada uçtum ve sırt üstü yere düştüm. Ciğerlerimdeki hava ürkek bir solukta patladı. Ow.

"Etkilendin mi?" diye sordu kocaman bir gülümsemeyle.

Oynuyordu. Oynuyordu. Gerçek bir kavga değildi. Beni boynumu kıracak kadar sert bir şekilde yere çarpabilirdi. Onun yerine, doğru yere indiğimden emin olmak için beni sonuna kadar tuttu.

Biraz öne doğru eğildi. "Koca kötü tüccar, basit bir kalça atışı ile yere serildi. Senin yerinde olsam yüzüm kızarırdı."

Nefes nefese kaldım, ciğerlerime hava çekmeye çalıştım.

"Seni şu anda öldürebilirim. Fazla sürmez. Sanırım senin adına gerçekten utanıyorum. En azından biraz büyü falan yap."

Nasıl i s t e r s e n . Nefesim kesildi ve yeni güç sözcüğümü tükürdüm.

"Osanda." Diz çökün, Majesteleri.

Omuzlarına binen ezici bir ağırlığı kaldırmaya çalışan bir adam gibi homurdandı. Yüzü gerginlikten titriyordu. Ha-ha. İşaret fişeginden güç alan tek kişi o değildi.

Biraz rahatlayarak ayağa kalktım. Curran kilitlenmiş bir şekilde duruyordu, bacaklarındaki kaslar eşofmanını şişiriyordu. Diz çökmedi. Diz çökmeyecekti. Kanlı bir parlamanın ortasında ona bir güç kelimesiyle vurdum ama işe yaramadı. Kendine geldiğinde muhtemelen beni öldürecekti.

Kafamın içinde her türlü alarm çalıyordu. Sağduyum "Odadan çık, aptal!" diye bağırdı. Bunun yerine ona yaklaştım ve kulağına fısıldadım. "Hâlâ etkilenmedim."

Yüzünü buruştururken kaşları bir araya geldi. Gerildi, sert gövdesindeki kaslar çabayla titriyordu. Gırtlaktan gelen bir iç çekişle doğruldu.

Odanın arka tarafına doğru aceleyle kaçtım, yolda Slayer'ın yanından geçtim. Ona öyle bir vurmak istedim ki, avuçlarım kaşındı. Ama oyunun kuralları açıktı: pençe yok, kılıç yok. Kılıcı elime aldığım anda kendi ölüm fermanımı imzalamış olacaktım.

Omuzlarını dikleştirdi. "Devam edelim mi?"

"Benim için zevktir."

Bana doğru gelmeye başladı. Bekledim, ayaklarımın üzerinde hafifçe durdum, kenara sıçramaya hazırdım. Bir çift öküzden daha güçlüydü ve boğuşmaya çalışacaktı. Eğer beni yakalarsa, her şey biterdi. Her şey başarısız olursa, her zaman pencereyi deneyebilirdim. Kırk metrelik bir düşüş, ondan kurtulmak için ödenecek küçük bir bedeldi.

Curran beni yakaladı. Onu geçtim ve dizine yandan bir tekme attım. Sağlam bir tekme idi; ona doğru dönmüştüm. Normal bir insanın bacağına kırabilirdi.

"Çok şirin," dedi Curran, kolumdan tuttu ve beni odanın diğer ucuna fırlattı. Bir saniyeliğine havalandım, düştüm, yuvarlandım ve Curran'ın kendini beğenmiş yüzüyle karşılaşmak üzere ayağa kalktım. "Seninle oynamak çok eğlenceli. İyi bir fare oldun."

Fare mi?

"Oyuncak farelere her zaman düşkün olmuşumdur." Gülümsedi. "Bazen içleri kedi nanesi ile dolu oluyor. Bu güzel bir bonus."

"Kedi nanesi ile dolu

değilim." "Hadi öğrenelim."

Omuzlarını dikleştirdi ve bana doğru yöneldi. Houston, bir sorunumuz var. Gözlerindeki ifadeye bakılırsa, suratına atılacak bir tekme onu korkutmayacaktı.

"Seni tek bir kelimeyle durdurabilirim," dedim.

Beni bir ayı gibi kucakladı ve fındıkkıranın onu parçalara ayırmadan hemen önce bir fındığın nasıl hissettiğine dair samimi bir fikir edindim. "Yap," dedi.

"Düğün."

Tüm mizah gözlerinden kaçtı. Bıraktı ve böylece oyun sona erdi.

"Vazgemiyorsun, değil mi?"

"Hayır."

Sihir tekrar boşaldı. Sırtımda donuk bir ağrı başladı - sandığımdan daha sert inmiş olmalıydım. Ağrı pazılarıma yayıldı. Ölüm sıkıntısı için teşekkürler, Majesteleri. Duvara doğru yığıldım.

"Neden onların düğünü konusunda bu kadar ısrarcısın?"

Alnımı ovuşturarak yorgunluğumu ve bu konuşmayı silmeye çalıştım. "Gerçekten bilmek istiyor musun?"

"Evet. Nedir bu, suçluluk mu, intikam mı, aşk mı, ne?" Yutkundum. "Yalnız yaşıyorum."

"Ne demek istiyorsun?"

"Sürüye sahipsiniz. Etrafın seninle birlikte olmaktan zevk alacak insanlarla dolu. Benim kimsem yok. Annem babam öldü, tüm ailem gitti. Hiç arkadaşım yok. Jim dışında ve o da her şeyden çok bir iş ilişkisi. Sevgilim yok. Bir evcil hayvanım bile olamaz, çünkü açlıktan ölmesini engelleyecek kadar sık evde değilim. Eve sürünerek, kanlar içinde, pis ve bitkin bir halde geldiğimde ev karanlık ve boş oluyor. Kimse benim için verandanın ışığını açık tutmuyor. Kimse bana sarılıp, 'Hey, başarmana sevindim. İyi olmana sevindim. Endişelenmiştim.'" demiyor. Yaşasam da ölsem de kimsenin umurunda değil. Kimse bana kahve yapmıyor, yatmadan önce kimse bana sarılmıyor, hasta olduğumda kimse ilacımı hazırlamıyor. Tek başımayım."

Sesimi soğukkanlı tutmaya çalışarak omuz silktim. "Ve çoğu zaman tek başıma olmayı seviyorum. Ama geleceğime baktığımda ne bir aile, ne bir koca, ne de çocuklar görüyorum. Sıcaklık yok. Sadece yaşlandığımı ve daha çok yara aldığımı görüyorum. Bundan on beş yıl sonra da dövülmüş, kanlı postumu evime sürükleyecek ve karanlık bir evde tek başıma yaralarımı yalayacağım. Aşka ve aileme sahip olamam ama Crest ve Myong'un mutluluk için bir şansı var. Ben buna engel olmak istemiyorum."

Curran'a baktım ve gözlerinde bir şey gördüm -anlayış mı? Sempati mi? Kısa bir an için oradaydı ve sonra maskesini geri çekti ve bir alfanın aşılmaz yüzüyle karşılaştım.

Başka tarafa baktım. Birçok şeyi atlamıştım. Benimle birlikte olmanın tehlikede olmak anlamına geldiğini, çünkü kanımın beni bir hedef haline getirdiğini açıklayan kısmı atlamıştım. Benimle seks yapmak sihrimin bir kısmını paylaşmak anlamına geliyordu. Normal bir insanla birlikte olmak beni bencil yapıyordu, çünkü bulunursam onları koruyamazdım. Böyle bir şey olursa kendimi bile koruyamazdım.

Güçlü biriyle birlikte olmak beni aptallaştırıyordu, çünkü ne olduğumu anladıkları anda ya beni öldürecekler ya da kendi çıkarları için kullanmaya çalışacaklardı. Bunu ilk fark ettiğim zamanı çok net hatırlıyordum. Adı Derin'di. O bir büyücüydü. On yedi yaşındaydım ve birinin yatağına atlamayı çok istiyordum. Yatağı oldukça iyi görünüyordu. Yıllar sonra geriye dönüp baktığımda Derin'in o kadar da iyi olmadığını kabul etmek zorundaydım ama ilk seferim için daha kötüsü de olabilirdi.

Greg de her iyi vasiinin yapacağını yaptı: benimle oturdu ve Derin'le neden bir daha görüşemeyeceğimi nazikçe açıkladı. Başka bir kasabada tek gecelik bir ilişki benim için en güvenli seçenektir. Kanını sakla. Yeterince güçlenene kadar zamanını bekle. Kimseye güvenme. Bunların hepsini biliyordum, sadece tam olarak ne anlama geldiğini fark edememiştim. Koruyucum beni aydınlatmıştı. Ondan o kadar nefret ediyordum ki

Sırf ondan uzaklaşmak için Tarikat Akademisi'ne girmeyi kabul etmişim.

Büyü bize sıçradı, güçlü, sarhoş edici. Curran'ın saçları değişti ve bir santim daha uzadı.

Beni ona çeken şeyin tam olarak ne olduğunu biliyordum: Eğer dövüşürsek -gerçekten dövüşürsek- kazanabileceğimden emin değildim. Hayır, onu geçtim, kazanamayacağımdan emindim. Beni öldürürdü. Gözünü bile kırpmazdı. Beni korkutuyordu ve ben korktukça ağzım daha çok açılıyordu.

"Senin sıran," dedim
ona. "Ne?"

"Senin sıran. Sana onları neden birlikte istediğimi söyledim. Şimdi sen bana onları neden ayırmak istediğini söyle." Kıskançlık, gurur, aşk, hepsi senin gibi bir egomanyak için yeterince iyi nedenler. Seç bakalım.

İç çekti. "Kız zayıf ve adam da bencil bir pislik. Onu kullanacak. O bir hata yapıyor."

Bunu beklemiyordum. "Ama bu onun yapacağı bir hata."

"Biliyorum. Sürekli bir tane yaptığını fark etmesini bekliyorum."

Başımı salladım. "Curran, nişanlısının eski kız arkadaşına düğününü ayarlaması için yalvardı. Eğer kendini bu şekilde küçük düşürmeye razı olursa, Crest'in hatırı için her şeyi yapar. Baskıyla iyi başa çıkabilen birine benzemiyor. Düğünü geciktirmeye devam ederseniz, onu yine intihara sürüklersiniz."

"Yara izlerini gördün mü?"

Başımı salladım. "İnsanlar kendi seçimlerini yapmalıdır, bu seçimler ne kadar yanlış olursa olsun. Aksi takdirde özgür olamazlar."

Dikkatli bir vuruş odanın içinde yankılandı.

"Girin," diye seslendi Curran.

Genç bir adam kafasını kapıdan içeri uzattı. "Uyanık."

Curran ayağa kalktı. "Sana göstermem gereken bir şey var."

Tanrı'ya şükür bir tavlama cümlesi değildi.

Şekil değiştireni koridorda takip ederken Curran usulca sordu. "Kolların nasıl? Biraz ağrıyor mu?"

"Hayır," diye yalan söyledim. "Dizin nasıl?"

Birkaç adım sonra endişelerimi gidermeye karar verdim. "Lütfen ve teşekkür ederim konusunda şaka yapıyordun, değil mi?"

"Her kelimesinde ciddiydim." Gözlerinde küçük bir ışık dans etti ve çok bilinçli bir şekilde "Bebeğim" dedi.

Hayır.

Güldü. "Şu anki yüzünü görmelisin." "Bana öyle deme."

"Sevgilim'i mi tercih edersin? Ya da belki 'cupcake'?" Göz kırptı.

Dişlerimi sıktım.

Sarmal merdivenlerden aşağı inerek Keep'in iç avlusuna girdik. Pack Keep bir ortaçağ kalesi mi yoksa yirmi birinci yüzyıl hapisanesi mi olmak istediğine karar vermekte zorlanıyordu. Ana kulesi yükseliyordu, heybetli, yasaklayıcı, kocaman kare bir bina, kaba denecek kadar faydacıydı. Jim bir keresinde bana minimum teknoloji ile elle inşa edildiğini ve neredeyse on yıl sürdüğünü söylemişti. Muhtemelen çok daha uzun sürmüştür. Keep yeraltında birçok kat boyunca devam ediyordu.

Sağlam bir taş duvar ana kuleyi çevreliyor, açıklıktan bir parça koparıyordu. Daha önce hiç avluya girmemiştım. Genişti ve çoğunlukla boştu. Uzak duvarda bazı egzersiz aletleri vardı. Büyük bir depo kulübesi. Bir su kulesi. Sağ tarafta bir grup şekil değiştiren, içi sıvı dolu uzun bir tankın yanında duruyordu. Böyle bir tankı en son gördüğümde, içinde Doolittle'ın sihirlediği koyu yeşil iyileştirici solüsyon vardı ve Curran içinde çıplak yüzüyordu.

Bu tankta berrak su vardı. Suyun içinde bir lup kafesi vardı: bileğim kadar kalın parmaklıklar gümüşle kaplanmıştı. Kafesin içinde karanlık bir şey hareket ediyordu. Şekil değiştirenler ileri geri hareket ediyordu. Aralarında, tüylü kafaları görüşü engelleyen, canavar formunda, neredeyse yedi ayak uzunluğunda üç canavar vardı.

"Bu da ne?" Kafese doğru yöneldim.

"Göreceksiniz." Curran, krema çalıp paçayı kurtardığını düşünen bir kedi gibi kendini beğenmiş görünüyordu.

Avluyu geçerken, karanlık bir şekil yıldızları kararttı. Devasa zarımsı kanatlarla donanmış uzun, devasa bir cismin koyu renkli dış hatları üzerimizden sessizce geçti ve ağaçların arkasında gözden kayboldu.

Olamazdı. Bir parlama sırasında bile, böyle bir yaratığın ortaya çıkma ihtimali düşünülemez kadar küçüktü.

Şekil değiştirenler Curran'ın önünde ayrıldılar. Tanıdık, parlayan bir beden kafesin içinde yer değiştirdi. Bir Reeve. "Nasıl yaptın...?"

Curran omuz silkti. "Sen gittikten sonra izini sürmeye geldi. Hafif bir anlaşmazlık yaşadık ve kollarını kopardım. Hemen ölmedi, biz de onu bir loup kafesine tıktık ve buraya getirdik."

Reeve suyun içinde yüzüyordu, gözleri faltaşı gibi açıktı. Boynunda küçük solungaç yarıkları dalgalanıyordu. Her iki kolu da mevcuttu ve tamamen işlevseldi. Yeniden canlanmıştı.

Reeve'in saçları parmaklıklara yapıştı ve geri çekildi.

"Gümüş sevmez." Jim sihirli bir değnek değmiş gibi kalabalığın arasından sıyrıldı.

Curran başını salladı. "Lup kafesi iyi bir fikirdi. Benim aklıma hiç gelmezdi. İyi bakmışsın."

Loncadan fazladan bir iş aldığım ilk fırsatta, parayı dairem için aynı alışımından çubuklar yaptırmak için harcayacaktım. Mevcut çubuklarımın iyi bir gümüş yüzdesine sahip olması gerekiyordu, ancak görünüşe göre reeve'in onları ele geçirmesini engelleyecek kadar yeterli değildi.

Monisto'yu derimden çıkardım. Reeve parmaklıklara yapıştı, lavanta rengi gözlerini kolyeye dikmişti.

"Bunu istiyorsun, değil mi?" Monistoyu sola doğru hareket ettirdim. Reeve onu takip etti.

Çok sayıdaki düğümden birini açtım, ilk bozuk parayı ipten kaydardım ve birkaç metre ötedeki çimlere attım.

Reeve kolyeye odaklanmaya devam etti. İkinci parayı kaydurdım ve ilkinin yanına a t t ı m . Tepki vermedi.

"Bunlardan biri özel mi?" Curran sordu.

"Evet. Hangisi olduğunu bilmiyorum."

Üçüncü para.

Dördüncü. "Hey,
dostlar!"

Bu sesi nerede olsa tanırım. Etrafımda döndüm. Bran yirmi beş metre ötedeki duvarın tepesinde duruyordu. Arbaletini bize doğru salladı. "Ne güzel bir parti ve ben davetiyesizim."

Curran yumuşak bir sesle, "İndirin onu," dedi.

Canavar formundaki iki şekil değiştiren kendilerini gruptan ayırdı ve duvara doğru ilerledi.

Bran sıırttı. "Demek büyük adam sensin, öyle mi? Senin daha uzun olacağını düşünmüştüm."

"Belini kıracak kadar uzun," dedi Curran. Yüzü "kızgın Curran" moduna geçti: düz ve bir granit levha kadar anlamlı. "Duvardan in de ziyaret edelim."

"Hayır, teşekkürler." Bran'ın bakışları elimdeki monistoya takıldı ve etrafımı saran şekil değiştirenlere doğru sıçradı. Monisto'yu çok istiyordu ama ihtimaller onun aleyhineydi.

Omuz silkti ve reeve'i gördü. "Bu nedir o zaman? Dur, sana yardım edeyim."

Arbalet fırladı ve iki şaft reeve'in kafasının arkasını deldi, sürgü başları tam olarak gözlerinin içinden çıktı. Reeve sıvıya dönüştü.

Kuleye açılan kapı patlayarak açıldı ve bir grup şekil değiştiren avluya hücum etti. Biri çığlık attı, "Anketleri aldı!"

"Koşmalıyım!" Bran elindeki anket paketini bize doğru salladı. "Haritalar için teşekkürler."

Sis döndü ve o gitti. Curran
kükredi.

Bölüm 21

Yanınızda bir aslan kükrediğinde, önce bunun gök gürültüsü olduğunu düşünürsünüz. O ilk ses o kadar derin, o kadar korkutucudur ki, canlı bir yaratıktan gelmesi mümkün değildir. Sinirlerinizi patlatır, sizi olduğunuz yerde dondurur. Tüm düşünceler ve mantık zihninizden kaçır ve olduğunuz gibi kalırsınız, pençeleri, dişleri ve sesi olmayan çaresiz, zavallı bir yaratık.

Gümbürtü kesiliyor ve her şeyin bittiğini sanıyorsunuz, ama kükreme korkunç bir öksürük gibi sizi yeniden sarıyor, bir, iki kez, hızlanıyor ve sonunda yuvarlanıyor, durdurulamaz, sağır edici. Gözlerinizi sıkıp kapatma dürtüsüyle savaşıyorsunuz. Kontrolünüzün son kırıntısını da alan bir çabayla başınızı çeviriyorsunuz.

Yedi ayak boyunda bir canavar görüyorsunuz. Bir aslan kafası ve aslan boğazı var. Gri ve tüylü. Koyu çizgiler ağaç gövdesindeki bacaklarında kırbaç izleri gibi uzanıyor. Pençeleri sadece bir seğirme ile bağırsaklarınızı deşebilir. Gözleri sizi altın ateşiyle yakar.

Kükremesiyle yeri sarsıyor. Daha küçük canavarlar sinerken keskin idrar kokusunu alıyorsunuz ve sağır olmamak için ellerinizi kulaklarınıza kapatıyorsunuz.

Sonunda Curran'ın kükremesi sona erdi. Tanrı'ya şükür. Bran'in onu duyamayacağını, duysa bile muhtemelen ölümcül bir dehşet içinde bayılmayacağını söylemeyi düşündüm ama nedense zekice gözlemler için doğru zaman gibi görünmüyordu. Aslanın yüzü titredi ve Curran'ın yarı-formu olarak bildiğim o tanıdık aslan ve insan kimerasına dönüştü. Sesi avluda gürledi. "Kaleyi arayın. İçeri nasıl girdiğini ve başka neler aldığını öğrenin."

Jim hariç tüm şekil değiştirenler rekor bir hızla ortadan kayboldu.

Bran'a gitmem gerekiyordu. Zaman kısıydı, işaret fişegi neredeyse üzerimizdeydi ve tüm gücüyle vurmadan önce Julie ve annesini bulmak istiyordum. Ama elimde monisto varken sisin içine girebilmemin imkânı yoktu. Morrigan'ın Köpeği onu istiyordu. Onsuz gitmemin bir yolu yoktu çünkü Fomorianlar da onu istiyordu. Onun için geleceklerdi.

Ne yapmalıyım?

Jim Curran'a baktı. "Elimizde yem var. Ondan hoşlanıyor. Onu ziyarete gelebilir."

Piç kurusu. Beni tekrar tekrar kazıkladı. Neden hep şaşıırıyordum ki? Curran'a baktım. Düşünüyordu; yelesinin altında dönen çarkları neredeyse görebiliyordum. "Yapma bunu. Julie'yi bulmak zorundayım. Burada durup o salağın ortaya çıkmasını bekleyemem."

Jim bana uzandı.

"Elini indir yoksa kaybedersin." Ona bakmaya zahmet etmedim. "Beni tanıyorsun. Yapacağımı biliyorsun."

"Kimsenin yardımına ihtiyacımız yok," dedi

Curran. Jim elini geri çekti.

Derin bir nefes aldım. Bu karmaşadan bir çıkış yolu gördüm ama bu sadece benim gibi çaresiz bir aptalın seçeceği türden bir yoldu. Ya inanılmaz derecede akıllıca ya da inanılmaz derecede aptalcaydı.

Monisto'yu uzattım. "Okçu bunu istiyor. Onu bakarken gördüm. İhtiyacım olana kadar Sürü'nün bunu benim için koruyacağına güveniyorum." Onu Curran'ın pençeli eline koydum. "Onu güvende tutacağın konusunda sana güveniyorum. Neden bilmiyorum ama bu çok önemli. Hem okçu hem de reeves onu aramaya gelecektir. Kaybolmasını göze alamam. Onu koruyacağına söz veriyor musun?"

Bu tam bir inanç jestiydi. Bran'in sürünün güvenliğini üç kez ihlal ettiğini herkes biliyordu. Monisto konusunda Curran'a güvenmiş olmam onun için herhangi bir intikamdan daha önemli olacaktı. Bunu kişiselleştirmiştım. Eğer kabul ederse, onu korumak için ölecekti.

Altın gözler bana baktı. "Sana söz veriyorum," dedi.

"Tek ihtiyacım olan bu."

İstediğimi yapmakta özgürdüm. Onu bulduğumu varsayarsak Bran'i meşgul edebilirdim ve hiçbir reis Curran'ı alt edemezdi.

"Arkadaşımı kontrol etmek için Bouda'ların evine gideceğim ve sonra Julie'yi aramaya çıkacağım."

"Sırtlanların bölgesine kadar sana eşlik edeceğim."

"Kendi yolumu bulabilirim."

Curran başını salladı. "Şu anda benimle tartışma." İki dakika sonra bir ata binerek bouda evine gittim, dört kasvetli yüzlü kurt adam eşlik ediyordu. Beni görünmez sınırdan bıraktılar. İçlerinden birinin nazıkçe açıkladığı gibi, Sürü içindeki her şekil değiştiren klanın buluşma yerlerinde mahremiyet beklentisi vardı. Bu mahremiyet farklı bir canavar klanının üyeleri tarafından kolay kolay ihlal edilemezdi.

Jim'in kemiklerini kırduğında gülümseyeceğine söz veren aynı bouda verandada bekliyordu. Attan inip Esmeralda'nın kitaplarını hâlâ evin yanında terk edilmiş duran arabadan çıkarmamı izledi.

"Dönmüşsün," dedi. "Sen yokken senin hatuna bir göz attım. Çok seksi. Kızlardan hoşlanıyor mu?"

"Gerçekten bilmiyorum."

"Peki neyle uğraşır, şekerle mi, müzikle mi? Nelerden hoşlanır?" "Silahları."

"Silahlar mı?"

"Evet."

Bouda kaşlarını çattı. "Silahlar hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Bu iş olmayacak, değil mi? Yazık. Şimdi uğraşmak isteyip istemediğimi bilmiyorum."

Bana yine Curran'ı düşündürdü. "Erkekler aptal piçlerdir," dedim.

Başını salladı. "Kadınlar da pek iyi değil. Çoğu mızımız sürtükler." Bu konu hakkında düşündü. "Erkekler eğlenceli olabilir. I

Raphael'i tavsiye ederim. Elimizdeki en sabırlı kişi o, bu yüzden diğerklerinden daha şanlı. Gerçi şu anda tüm dikkatini senin hatuna vermiş durumda."

Andrea ve B Teyze'yi mutfakta küçük yuvarlak bir masada çay içerken buldum. Andrea'nın çay fincanını sırtlan ağzına götürdüğünü görmek bana çok komik geldi. Ağzımı kapattım ve gülmemeye çalıştım. Sinirden olmalı.

Eğer bisküvi isterse, kendimi kaybederim.

Andrea beni gördü ve gözle görülür bir şekilde sertleşti. "Nasıl gitti?" "Neyle?"

B Teyze iç çekti. "Curran'ın onu öldürmeye gelip gelmeyeceğini bilmek istiyor."

"Hayır, seni öldürmekle ilgilenmiyor. İnanın bana, şu anda siz onun sorunlarının en küçüküsünüz."

Andrea nefes verdi.

"Lütfen bana kahve olduğunu söyle."

B Teyze yüzünü buruşturdu. "Onlar zaten deli. Kahve içmelerine izin versem duvarlardan zıplarlar. Bitki çayımız var."

Kitaplarımı masanın üzerine koydum.

"Biraz uykuya ihtiyacın var gibi görünüyor." Andrea önüme dumanı tüten bir fincan koydu.

Julie'yi bulmam, annesini bulmam, bir sosyopatı insanlığın iyiliğı için biraz kan bağışlamaya ikna etmem ve kumaşla kundaklanmış dokunaçlı bir vahşetle ve onun kuduz denizkızlarıyla uğraşmam gerekiyordu. Kahveye ihtiyacım vardı.

Bir erkek bouda mutfağı girdi. Siyah deri bir pantolon ve göğsünü açıkta bırakan deri bir yelek giymişti. Geleneksel olarak yakışıklı değildi, aslında tam tersiydi: burnu çok uzun ve yüzü çok dardı, ama yoğun mavi gözleri ve parlak mükemmellikte taranmış siyah saçları vardı ve sahip olduğu şeyi en iyi şekilde kullanıyordu. Bir tür doğal kadın içgüdüleriyle yatakta iyi olacağını biliyordunuz ve o size baktığında aklınıza seks geliyordu.

Yüzünde tuhaf bir özlemle Andrea'ya baktı, dikkatini bana çevirdi ve elini uzattı. "Arabadaki tartışmamız için özür dilerim. Sadece oyun oynuyordum. Ben Raphael."

"Acı çekmekten hoşlanan kişi." Elini sıkmak için hamle yaptım ama elini tersine çevirip parmaklarımı öptü ve içimi yakan bir bakış fırlattı.

Elimi geri çektim. "Bu beni uyandırdı."

Yüzünde mükemmel bir gülümseme vardı. "Uzun zaman oldu mu?"

Nedense cevap vermek istedim. "İki yıl. Gülümsemeni biraz azaltabilirsen çok memnun olurum. Dizlerimin bağı çözülüyor."

Raphael bir adım geri çekildi. Yüzü, iyi olduğumu söylediğimde Doolittle'da gördüğüm endişeli ifadenin aynısını aldı. "İki yıl mı? Bu tamamen çok uzun bir süre. İstersen bunu halledebiliriz. İki yıldan sonra sadece terapi olur."

"Hayır, teşekkür ederim. Curran zaten bu konuda bana yardım etmeyi teklif etti ve ben onu geri çevirdiğim için ikinizin arasında herhangi bir sürtüşmeye neden olmak istemem." İhtiyacım olan son şey Curran ve sırtlanları bir çarpışma rotasına sokmaktı.

Raphael ellerini havaya kaldırarak geri çekildi ve stratejik olarak Andrea'nın arkasında konumlandı. "Alınmak yok."

"Alınmadı."

"Curran ciddi mi?" B Teyze sordu.

Artık yanımda yumurta kabukları üzerinde yürümek zorunda olup olmadığını bilmek istiyordu. İlk kez hayal kırıklığına uğrattığım için mutluydum. "Hayır, sadece götlük yapıyor. Anlaşılan bana her 'bebeğim' dediğinde, kıcıma kızgın bir demir sokulmuş gibi görünüyorum. Bu da onu hiç eğlendirmiyor." Çayımı içtim.

B Teyze bana tuhaf bir bakış attı. "Biliyor musun," dedi çayını karıştırarak, "onu sırtından atmanın en hızlı yolu onunla yatmaktır. Ve ona onu sevdiğini söylemek. Tercihen yataktayken."

Sırttım ve çay neredeyse burnumdan geliyordu. "Yanıyormuş gibi koşardı."

Raphael ellerini Andrea'nın omuzlarına koydu. "Hâlâ biraz gergin misin?" Parmakları Andrea'nın kaslarını nazikçe yoğurmaya başladı.

"Yapacak mısın?" B Teyze fincanının kenarından bana baktı.

"Ben hayattayken olmaz, hayır. Dur, sözümü geri alıyorum. Bu 'kesinlikle hayır' olmalıydı."

"Seni yemeğe davet etti mi canım? Hediyeler, iekler, her zamanki şeyler?"

Elim çok titrediğı için fincanımı yere bırakmak zorunda kaldım. Gülmeyi bıraktığımda dedim ki, "Curran mı? O tam olarak Bay Smooth değıl. Bana bir kase çorba verdi, o kadar."

"Seni o mu besledi?" Raphael Andrea'yı ovmayı bıraktı.

"Bu nasıl oldu?" B Teyze bana baktı. "ok açık ol, bu önemli."

"Aslında beni beslemedi. Yaralıydım ve bana bir kase tavuk orbası verdi. Aslında sanırım iki ya da üç kase verdi. Ve bana aptal dedi."

"Kabul ettin mi?" B Teyze sordu.

"Evet. Açlıktan ölüyordum. Neden üçünüz de bana öyle bakıyorsunuz?"

"Tanrı aşkına." Andrea elindeki fincanı yere bıraktı ve biraz çay döktü. "Canavar Lord seni çorbayla besliyor. Bunu bir saniye düşün."

Raphael öksürdü. B Teyze öne doğru eğildi. "Odada başka kimse var mıydı?"

"Hayır. Herkesi kovaladı."

Raphael başını salladı. "En azından henüz halka açılmadı."

"Asla yapmayabilir," dedi Andrea. "Bu onun Tarikat'taki konumunu tehlikeye atar."

B Teyze'nin yüzü ciddiydi. "Bu odadan öteye gitmiyor. Beni duyuyor musun, Raphael? Dedikodu yok, yastık muhabbeti yok, tek kelime yok. Curran'la sorun yaşamak istemiyoruz."

"Eğer bana her şeyi açıklamazsan, birini boğacağım." Tabii ki, Raphael bundan hoşlanabilir.

"Yemeğin özel bir önemi var," dedi B Teyze.

Başımı salladım. "Yemek hiyerarşiyi gösterir. İzin verilmedikçe kimse alfadan önce yemek yiyemez ve Curran bir ısırik alana kadar hiçbir alfa Curran'ın huzurunda yemek yiyemez."

"Dahası da var," dedi B Teyze. "Hayvanlar sevgilerini yemekle ifade ederler. Bir kedi seni sevdiğinde verandana ölü fareler bırakır, çünkü sen berbat bir avcısın ve o seninle ilgilenmek istiyor. Şekil değiştiren bir oğlan bir kızdı hoşlandığında ona yemek getirir ve kız da ondan hoşlanırsa ona öğle yemeği hazırlayabilir. Curran bir kadına ilgi göstermek istediğinde ona yemek ısmarlar."

"Toplum içinde," diye ekledi Raphael, "şekil değiştiren babalar her zaman eşlerinin ve çocuklarının tabaklarına ilk lokmayı koyarlar. Bu, eğer birisi karısına ya da çocuğuna meydan okumak isterse, önce erkeğe meydan okuması gerektiğine işaret eder."

"Curran'ın bütün kızlarını bir araya getirseniz bir geçit töreni düzenleyebilirsiniz," dedi B Teyze. "Ama onun fiziksel olarak bir kadının eline yemek verdiğini hiç görmedim. Çok özel bir adamdır, o yüzden bunu samimi bir anda yapmış olabilir, ama eninde sonunda öğrenirdim. Böyle bir şey Keep'te saklı kalmaz. Şimdi anlıyor musun? Bu çok ciddi bir ilginin işaretidir, canım."

"Ama bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum!"

B Teyze kaşlarını çatı. "Önemli değil. Şu anda çok dikkatli olman gerekiyor. Curran bir şey istediğinde dikkati dağılmaz. Peşinden gider ve ne pahasına olursa olsun amacına ulaşana kadar durmaz. Bu azim onu bir alfa yapan şeydir."

"Beni korkutuyorsun."

"Korkmak çok güçlü bir kelime olabilir ama sizin yerinizde olsaydım kesinlikle endişelenirdim."

Keşke evde olsaydım da sangria şişeme ulaşabilseydim. Bu açıkça acil bir durum sayılırdı.

B Teyze sanki düşüncelerimi okumuş gibi ayağa kalktı, dolaptan küçük bir şişe aldı ve bana bir shot doldurdu. Aldım ve tekilanın sıvı ateş gibi boğazımdan aşağı kaymasına izin vererek bir yudumda boşalttım.

"Daha iyi misin?"

"Yardıma oldu." Curran beni içmeye itmişti. En azından intiharı düşünmüyordum.

* * * *

Efsaneler ve mitlerle ilgili yıpranmış cildi kapattım ve dizini çevirdim. Bran'i görmeye gideceksem, hazırlıklı gitmek en iyisiydi. Bu durumu daha iyi kavramam gerekiyordu. Ne yazık ki beynim Curran'ın bana çorba ikram ettiği anıyı tekrarlamakta ısrar etti.

Raphael burnunu kırıştırdı. "Kitaplarınız tavuk gibi kokuyor."

"Onlar benim değil."

"Eğer Julie'yi arayacaksan, sana yardım edeceğim." Andrea Raphael'in ellerini omuzlarından çekti. "O benim sorumluluğumda."

Başımı salladım. "Hayır, o benim. Şu anda onun için yapabileceğim hiçbir şey yok. Ama Morrigan'ın yaycısını bulabilirim." Cadılar meclisini, Esmeralda'nın kitaplarını, Reeves'i ve Bran'in kanına ihtiyacım olduğunu anlattım ama ne işe yaradığından bahsetmedim. "Reeves bize saldırdığında, Çoban Büyük Karga'dan bahsetti. Bir bakalım..."

Parmağımı işaret parmağında gezdirdim. Büyük Karga yok. Bir sürü Fomorian var ama Bolgor ya da Çoban yok. Başka ne olabilir? Hepsini birbirine bağlayan bir şey olmalıydı. Bakalım, neyim varmış? Bir Morrigan Tazısı, yay, cadılar meclisi, kayıp kazan.

Kazanın girişini buldum: "Bolluk Kazanı, Dagda'ya bakın." Dagda bir süreliğine Morrigan'ın ana mengenesiydi. "Yeniden Doğuş Kazanı, Branwen'e bakın." Doğru sayfayı çevirdim. "Size bir kazan vereceğim, eğer adamlarınızdan biri bugün öldürülürse ve

Kazan, o zaman yarın en iyi olduğu zamanki kadar iyi olacak, sadece konuşmasını geri kazanamayacak."

"Şansın var mı?" Raphael sordu. "Henüz yok."

Bu kesinlikle ilginçti. Reeves kısmen ölümsüzdü... Belki de bir şekilde yeniden doğuş kazanından çıkmışlardı. Dizine geri döndüm. "Bilgelik Kazanı, Taliesin'in Doğuşu'na bakınız." Kelt mitolojisi üzerine birazcık eğitim almış herkes Taliesin'i bilirdi, eski İrlanda'nın büyük ozanı, Merlin'in yerine geçen druid. Efsaneyi ben de herkes kadar iyi biliyordum ama yine de eksiksiz olması için doğru sayfayı buldum. Bla-bla-bla, Tanrıça Ceridwen, blah- blah...

Eğer bir kobra olsaydı, beni vururdu.

"Ne?" Andrea bilmek istedi.

Sayfayı çevirdim ve onlara illüstrasyonu gösterdim. "Taliesin'in Doğumu. Tanrıça Ceridwen'in inanılmaz çirkinlikte bir oğlu vardı. Onun için üzüldü ve onu bilge yapmak için büyük bir kazanda bilgelik iksiri hazırladı. Bir hizmetçi çocuk iksiri karıştırdı ve yanlışlıkla tadına bakarak bilgelik hediyesini çaldı. Ceridwen onu kovalamış. Çocuk saklanmak için bir buğday tanesine dönüştü ama Ceridwen bir tavuğa dönüştü, onu yuttu ve zamanının en büyük şairi, ozanı ve druidi Taliesin'i doğurdu."

Andrea kaşlarını çatı. "Evet, çocuğun kazan aracılığıyla yeniden doğduğunu görüyorum ama ne olmuş yani?"

"Tanrıça'nın çirkin oğlunun adı. Morfran: Galce mawr, 'büyük' ve bran, 'karga'dan gelir. Büyük Karga."

"Adam bu mu?" Raphael sordu. "Fomorianların başındaki adam mı?"

"Öyle görünüyor. Dahası, o da Morrigan gibi bir karga. Çok benzer isimler artı çok eğitimsiz cadılar eşittir..."

"Felaket," diye ekledi Raphael.

Karga Kardeşler. Bir cadılar meclisi için korkunç bir isimdi.

Andrea başını salladı. "O aptal Rahibeler gerçekten de o kadar cahil olamazlar. Büyüleri beceriksizce yapmak -evet, ama yanlışlıkla yanlış tanrıya dua edecek kadar berbat etmek? Morfran ve Morrigan aynı cinsiyetten bile değiller."

"Belki de Morrigan'a dua etmeye başladılar ve sonra Morfran'a bir fırsat verecek kadar beceriksizleştiler. Belki de Morfran Esmeralda ile bir anlaşma yapmayı başardı. O bilgi istedi ve Morfran da ona bilgiyi sundu. Morfran'ın üvey kardeşi Taliesin, Merlin'den sonra Kral Arthur'a druid olarak hizmet etmiştir. Buradan Morfran'ın da muhtemelen bir büyücü olduğu sonucu çıkıyor. Esmeralda'ya druid ayinlerini başka kim öğretebilirdi ki?"

Andrea öne doğru eğildi. "Tamam ama ne amaçla? Neden bu kadar zahmete giriyorsun?"

"Bilmiyorum. Eğer bir tanrı olsaydın, ne isterdin?" Önce B Teyze'nin çay fincanını, sonra da kendiminkini doldurdum.

"Hayat," dedi

Raphael. "Pardon?"

"Ben hayat isterdim. Tek yaptıkları bulundukları yerden bize tepeden bakmak ama hiçbir zaman yer alamıyorlar. Asla oynayamazlar."

"İşler öyle yürümüyor," dedi Andrea. "Post-Shift teorisi gerçek bir tanrının bizim dünyamızda tezahür edemeyeceğini söylüyor."

"Her zaman tanrılarla ilgili haberler görüyorsun," dedi Raphael. Yine kadının omuzlarını yoğuruyordu.

Başını iki yana salladı. "Bunlar gerçek tanrılar değil. Onlar hokkabazların yapıları, hayal güçleri için hasırdan adamlar. Temelde belirli bir şekle sokulmuş büyü. Benlik duyguları yok."

Beynim tanrıların gerçekten var olduğu gerçeğini kavramakta güçlük çekiyordu. Teoriyi herkes kadar iyi biliyordum: büyü, düşünce ve iradeye içerik kazandırma potansiyeline sahipti. İnanç hem irade hem de düşünceydi ve dua bunları birleştiren ve büyüü katalize eden bir mekanizma olarak hizmet ediyor, tıpkı sözlü bir büyüün büyüünün iradesini tanımladığı gibi onu tanımlıyordu. Pratikte bu şu anlama geliyordu.

Birçok insan tanrısının yeterince belirgin bir imgesine sahipti ve ona çok dua ediyordu, büyü buna mecbur kalabilir ve tanrıyı var edebilirdi. Hristiyan Tanrısı ya da neo-Wiccan "tanrıçası" muhtemelen hiçbir zaman gerçek bir form kazanamazdı çünkü inananlarının inançları çok çeşitliydi ve güçleri çok belirsiz, çok kuşatıcıydı. Ancak Thor ya da Pan gibi belirli bir şey teorik olarak hayata geçebilir.

Bunu "teorik olarak" Morrigan ve Morfran ile aramda bir kalkan gibi tuttum. Çok az şey tanrının canlanacağı düşüncesinden daha korkutucudur. Bir tanrı ile ona tapan arasında mahremiyet diye bir şey yoktur. Sır yoktur, üstü örtülen başarısızlıklar yoktur. Sadece tutulan ve terk edilen sözler, işlenen ve hayal edilen günahlar ve ham duygular vardır. Sevgi, korku, hürmet. Kaçımız hayatlarımızın yargılanmasına hazırız? Eksik bulunursak ne olur?

Andrea'nın sesi düşüncelerime nüfuz etti. "Birincisi, çoğu insan tanrısını büyülü bir alemde hayal eder. Yani, hangi tapıcı Zeus'u kolunun altında bir yıldırımla sokakta dolaşırken hayal eder? Dünya'da tezahür etmek için tanrının bağımsız iradesi gerekir. Bu oldukça büyük bir engeldir. İkincisi, tanrılar cemaatlerinin inancıyla tıpkı arabaların benzinle çalışması gibi çalışır. Büyü azaldığı anda inanç akışı da kesilir. Benzin yoksa güç de yok. Bir tanrıya ne olacağını kim bilebilir? Kış uykusuna yatabilirler, ölebilirler, varoluştan çekilebilirler..."

Kafamın içinde Saiman'ın sesi, "Sihir zamanı." diyordu. Tanrıların zamanı.

"Büyü o kadar güçlü değil ve değişimler bir tanrının ortaya çıkması için çok sık..."

"Tabii bunu bir işaret fişeği sırasında yapmazsa," dedim.

Andrea ağzını açtı ve bir tıkırtıyla kapattı.

"Flare sırasında, büyü birkaç saat boyunca zirvede olduğunda, bir tanrı tezahür edebilir ve kendi

teknoloji vurmadan önce saklanma yeri."

B Teyze fincanını masanın üzerine koydu. "Eğer öyleyse, bundan iyi bir şey çıkmaz. Tanrılar bizim işimize karışmamalı. İyi ya da kötü, işleri kendi yöntemlerimizle yürütüyoruz."

Andrea'ya baktım. "Birkaç dakika önce çocuğun kazan aracılığıyla yeniden doğmasıyla ilgili çok akıllıca bir şey söyledin. Tezahür bir anlamda yeniden doğuştur. Ya kazan Morrigan'ın dünyamıza giriş yoluysa? Karga Kardeşler'in toplanma yerinde bir kazan kayıp. Bacaklarının izlerini gördüm ve çok büyüktü. Curran'ın bile onu kaldıracabileceğini sanmıyorum. Gerçekten önemli değilse kim devasa bir kazanı almaya zahmet eder ki?"

Andrea içini çekti. "Mantıklı, sanırım."

"Bu teoriyle ilgili büyük bir sorun var. Çoban ve Red'in kolyesinin bu teoriye nasıl uyduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Herkes kolyeyi istiyor ama kimse bana nedenini söylemiyor."

"Şimdi nerede?" B Teyze sordu.

"Onu Curran'ın eline verdim. Onu güvende tutacağına söz verdi." Ayağa kalktım. "Morrigan'ın okçusuyla konuşmaya gidiyorum. Andrea, ben zıplayıp dans ederken eşyalarım göz kulak olmazsın, değil mi?"

Ayağa kalktı ve bir çığlık atarak sandalyeyi geri çekti. "Sormana bile gerek yok."

"Neden sadece okçuya sormuyorsun?" Raphael söyledi.

Gülümsedim. "Çünkü o bir hırsız ve yalancı. Cadı Kahin tarafsızdır ve bana doğruyu söyleyecektir."

* * * *

Bouda evinin arkasında güzel ve geniş bir tarla uzanıyordu. Tarlanın ortasında yaşlı bir meşe ağacı vardı. Devasa, dalları neredeyse yere değecek kadar geniş, ay ışığında derin bir gölge oluşturunuyordu. Mükemmeldi.

"Bu karmaşık değil." Büyük bir seramik kâse ve su dolu bir sürahi taşıyarak meşeye yöneldim. "Biraz garip danslar yapacağım. Eğer her şey yolunda giderse, ortadan kaybolacağım."

"Ne demek kaybolmak?" Andrea beni, Raphael de Andrea'yı takip etti.

"Sisin içine git. Çağrı çok eski bir büyüdür. Cadılar tarafından tanındıklarını bulmak için kullanılır. Genellikle ormanda yapılır. Cadı dans eder ve büyüğü ona en uygun hayvanı çeker. Büyünün birçok çeşidi vardır. Bazıları bir erkeği çekmek için tasarlanmıştır, ancak deneyimlerime göre bundan hiçbir zaman iyi bir şey çıkmaz. Bazıları büyüğü yapanı belirli bir kişiye çeker. Normal bir insanda işe yaramaz, aksi takdirde şu anda Julie'nin olduğu yerde olurum, ama Bran büyüye o kadar doymuş ki, beni kendisine çekebilir."

Deri yeleğimin fermuarını açtım ve meşenin altına koydum. Sonra avcının kılıfını çıkardım ve Andrea'ya uzattım. Botlar ve çoraplar deriyi takip etti. Teknik olarak dans en iyi çıplak yapıldığında işe yarıyordu ama Morrigan'ın Tazısı'nın kollarında cırılçıplak zıplamak istemedim. Eminim beni gördüğüne çok sevinirdi.

Ayak parmaklarım serin ve kaygan çimlere değecek şekilde durdum ve derin bir nefes aldım. Nasıl çağrı yapılacağını biliyordum. Birisi bana çok uzun zaman önce öğretmişti, o kadar uzun zaman ki kim olduğunu ve ne zaman yapıldığını bile hatırlayamıyordum ve birkaç tane yapıldığını görmüştüm. Sadece kendim hiç yapmamıştım.

Andrea çimlere oturdu. Raphael onun yanına indi.

Kaseye su döktüm, kemerimi çözdüm ve bölmelerdeki bitkisel tozları içine serptim: basiret için eğrelti otu ve kül, meraklı şeylerin müdahalesini minimumda tutmak için bir miktar pelin otu. Erkeksi referans için biraz meşe. Meşeyi kötü bir şekilde öğütmüştüm ve ince toz yerine yüzeyde birkaç yaprak parçası yüzüyordu.

Eğiricimi getirmedi ama birkaç hafta önce çok iyi bir Avrupa dişbudak sopası bulmuştum ve hemen sapından küçük parçalar koparıp kemerime yükleyerek onu bozmuştum. Avrupa dişbudaklarından biri

büyü için en iyi ağaçlar. Kül parçalarından birini suya attım
ve büyüü fısıldadım.

Derme çatma topaç titredi. Bir balığın yemi kemirdiği zamanki şamandıra gibi titredi ve önce yavaşça, sonra daha hızlı ve daha hızlı bir şekilde yerinde döndü.

"Bu ne için?"

"Bitkileri büyüyle birleştiriyor." Fırlatma hançerimi çıkardım ve ona verdim. "Eğer bir şeyler ters giderse, hançeri kâsenin içine at. Lütfen kaseyi boşaltmaya ya da topacı çıkarmaya çalışmayın."

"Bir şeylerin ters gittiğini nasıl anlarım?"

"Çılgılık atmaya başlayacağım."

Sol koluma taktığım bilekliği çıkardım. Gümüş iğneler orada. Diğer fırlatma bıçağı, üç köpekbalığı dişi, r-kit...

"Ne kadar donanım taşıyorsunuz?" Raphael kaşlarını kaldırdı.

Omuz silktim. "Hepsi bu kadar."

Meşenin gölgesine girdim. Tişörtüm ve pantolonuma kadar soyunmuştum, kemerim, kılıcım ve bıçağım yoktu. Kan toplama kiti ve saç ve ısırğan otundan örülmüş kare dışında hiçbir şey taşımıyordum. Meşenin gölgesinde geniş bir daire hayal ettim ve örgüyü ortasına bıraktım.

Hayali çember sınırına geri döndüm ve dans etmeye başladım.

Adım adım çemberin etrafında ilerledim, bedenimi bükerek dansı takip ettim. İkinci çemberin ortasında, küçük örgü kareden sıkı bir büyü çizgisi koptu ve beni kavradı. Başımdan ayaklarıma doğru aktı, tenimin yere değdiği yerde daha küçük akımlara bölündü, sanki bir ağaca dönüşmüştüm. Beni yönlendirdi ve çekti.

Hayal meyal gölgelerin arasından boudaların toplandığını gördüm, pervanelerin ateşe çekilmesi gibi bana doğru çekildiler. Parlayan kırmızı gözlerle beni izliyorlardı, dansımın sessiz müziğiyle hafifçe sallanıyorlardı. Ve sonra onu duydum, basit, uzak bir melodi. Bu

Her saniye büyüdü, yürek burktu, hüzünlü ama vahşi, saf ama kusurlu. Beni yakaladı ve göğsümün içine doğru ilerledi, kalbimi Rus babamın toska dediği şeyle doldurdu, o kadar yoğun ve acı verici bir özlemde ki beni fiziksel olarak hasta etti. Dizlerimi zayıflattı; sadece melankoli kalana kadar irademi tüketti; bana bir şeyi özletti, neyi, emin değildim ama onu şiddetle özlediğimi ve onsuz bir nefes daha alamayacağımı biliyordum.

Dans ettim, dans ettim ve dans ettim. Büyülü boudalar çözüldü. Sis etrafımda dönüyordu. Karanlık bir köpek kasvetin içinden tırıs la yanımdan geçti. Sis yavaşça inceldi. Beyazlığın içinden beni çağıran hafif sarı bir parıltı gördüm.

Ayaklarım ıslak otları ve kayaları buldu. Sessiz su sıçramalarını ve ateşte yanan odunların patlamasını duydum. Keskin tuzlu duman beni kendine çekti.

Birkaç adım daha attım ve bir gölün kıyısına geldim. Ay ışığında katrana batırılmış bir madeni paranın yüzeyi gibi parlak, siyah ve durgun duruyordu. Suyun yakınındaki taştan bir ateş çukurunda küçük bir ateş yanıyordu. Ateşin üzerinde bir şişin üzerinde küçük bir hayvan leşi vardı, belki bir tavşan.

Döndüm. Arkamda karanlık ve pürüzlü bir orman uzanıyordu. Sis, sanki ormanın içine çekilmiş gibi ağaçlara doğru ilerliyordu.

Saldırı o kadar ani oldu ki içgüdüsel olarak tepki verdim. Bran bana sağdan saldırdı, ben de kenara çekildim, momentumunu yönlendirdim ve hiç düşünmeden ona çelme taktım. Bu manevrayı o kadar çok çalışmış tım ki, yanımdan uçarak geçip göle düştüğünü görene kadar yaptığımı n farkında değildim.

Suyun içinde döndü ve bana sıırttı. Kahretsin, yakışıklı bir piçti. Yarı çıplak olduğunu fark ettim. Mavi dövmele r göğsünü boyamış tı. Tanrı o göğsü yarattığında, kadınları baştan çıkarmak için yapmış tı.

"Bu sefer kılıç yok."

Omuz silktim. "Evet, ama ortadan kaybolamazsın."

"Gerek yok." Göl den fırladı, siyah saçları damlıyordu ve tekrar bana doğru koştu.

Ellerinden kurtuldum, dizine bir tekme attım ve dans ederek uzaklaştım. Yanağımdan bir saç telini ılık çalarak uzaklaştıran hızlı bir tekme savurdu. Etrafından dolandım ve dirseğimi böğrüne sapladım.

Bana hızlı bir yumruk attı. Omzuma yedim, canım yandı ve bacaklarını altından çekip aldım. Ayağa fırladı ve zıplayarak uzaklaştı. Hiperaktif bir köpek yavrusu gibi oynadı. Koştı, ısırmaca oynadı, kendini yere bıraktı.

"Bir sevgiliye böyle davranılmaz."

"Buraya seninle yatmaya gelmedim." "O zaman neden bu kadar zahmete girdin?"

"Bir kızı kurtarmak için biraz kanına ihtiyacım var."

Sağ kolunu büktü. Damarlar şişkinleşti. "Bu kandan biraz mı?"

"Evet."

Bana göz kırptı. "Anlaşabileceğimize eminim."

"Anlaşma yok. Kan hediye olmalı yoksa işe yaramaz."

"Sakla Ben sıcak bu gece ve belki Ben yaparım.
olmak hissetmek

sabah cömert."

Başımı salladım. "Anlaşma yok."

Gökyüzüne baktı. "Gerçekten benimle yalan söylemeyecek misin?"

"Hayır."

Bunu düşündü.

"Bana tecavüz etmeyi mi düşünüyorsun? O kadar çaresiz misin?"

Başını salladı ve saçlarını gözlerinin önüne attı. "Ben hiçbir kadını zorlamadım. Zorlamak zorunda da değilim. Bana akın ediyorlar."

Oi. "Bir centilmen olduğunu bilmek çok güzel."

"Neden sana kanımı vereyim ki? Bunda benim çıkarım ne?" "Hiçbir şey. Belki iyi bir şey yaptığını bilmek dışında.

Tapu. Bana bir kahraman olduğunu söylemiştin. Kahramanca bir şey yap."

Ateşe doğru yürüdü ve oturdu. "Hristiyan kahramanı düşünüyorsun, güvercin. Ve ben Hristiyan değilim."

Soğuk bir esinti gölü kırıstırdı. Kendime sarıldım. Ona Julie'yi ve başka şeyleri sormak istiyordum ama ondan gelen bilgilere güvenilemezdi. Kanı al, dışarı çık. "Sadece meraktan soruyorum, benim güvercin gibi olduğumu düşündüren şey nedir?"

"Bahse girerim yatakta ötersin." Siyah gözleri ateşin alevlerini yansıtarak parlıyordu. "Gel yanıma otur."

"Komik işler yok mu?"

"Söz vermiyorum."

Başka ne seçeneğim vardı ki? Geldim ve yanına oturdum, ateşin sıcaklığının tadını çıkarıyordum.

Arkasına yaslanmış, başını dirseğinden büktüğü koluna dayamıştı. Bir dövüş sanatçısı ya da koşmaya alışkın bir asker gibi kaslıydı: zayıf ve sert. Ve kokuyordu... bir erkek gibi kokuyordu, genç ve fit erkeklerin bazen ter, soyunma odası ve güneş koktuğu gibi.

Uzaklarda bir yerde bir baykuş öttü ve çığlığı zifiri karanlık suyun üzerinde asılı kaldı. "Burası da neresi?"

"Morrigan'ın sığınağı. Burası onun evi." "O burada mı?"

Başını salladı. "Sadece şu anda izlemiyor. Uyuyor."

"Morrigan hiç dünyaya iniyor mu?"

"Neden benimle yatmıyorsun? Rambo erkek arkadaşından mı korkuyorsun?"

"Rambo hikayedeki bir karakter. Gerçek değil. Soruma cevap vermedin."

Kolunu bana doladı. "Öp beni, söz veriyorum konuşacağım."

Kolunu üzerimden çektim. "Hiç sanmıyorum. Bu çok kaygan bir zemin olur."

Eli kolumu okşadı. "Ahhh, yani beni istiyorsun?" "Belki birazcık."

Gülümsedi.

"Hala seninle yatmıyorum."

"Neden yatmıyorsun?"

Saiman'ın karda dans edişini düşündüm. "Şekil değiştirebilen bir arkadaşım var. Herhangi bir vücudu hayal edin ve o ona dönüşebilir. Beni yatağına davet etti."

Kaşlarını çattı. "Bir kızla yatabilir mi?" "Evet."

"Bunu izlemek isteyebilirim."

İnsanlar sisin içinde yaşasalar bile yine de insandılar.

Bran ayağa kalktı, leşi ateşten çekti ve şişi yere sapladı. Bir bıçak parladı ve bana yarı yanmış bir bacak uzattı. "Al bakalım. Madem bana bir hikâye anlatıyorsun, seni besleyeyim bari. Misafirperver olmak istemem."

"Teşekkürler." Bacaklarından bir parça et kopardım ve çiğnedim. Ağızda kalan tatlı tat. Tavşan.

"Peki senin neyin var? Kendini evlilik için mi saklıyorsun?" Gülererek güldüm. "Bunun için çok geç."

"O zaman neden arkadaşınla iyi geçinmiyorsun? Bana öyle geliyor ki, adam oldukça sıkı çalışıyor. Ne zamandır senin peşinde?"

"Yaklaşık bir yıldır. Sanki bir kıyafetmiş gibi sürekli beden değiştiriyor ama hangi bedeni giyerse giysin, o olduğunu biliyorum."

"Ondan o kadar hoşlanmıyorsun, değil mi?"

Omuz silktim. "Benim için hiçbir şey yapmıyor. O olmasaydı eğlenceli olabilecek bir şeyle üzerime geldiği zamanlar oldu. Ama sonuçta benimle ilgilenmediğini hep hatırlıyorum. Heyecanlı olsaydım, benimle mutlu olmazdı; intiharın eşiğinde olsaydım, umurunda olmazdı. Şişme bir bebekle de yatabilirdim. Sadece ilk seferinde hayır dediğim için ilgileniyor."

"Bu yüzden tüm erkekler ilgileniyor."

"Doğru, ama onunla her şey bedenimle bitiyor. Normal erkekler eninde sonunda arkadaşlık arar."

Başını iki yana salladı. "Hayır. Kadınlar buna bakar. Erkekler yatak sporu arar."

Gülümsedim. "Madem öyle, neden beni yanına oturmaya davet ettin?"

"Fikrini değiştireceğimi düşündüm." "Değiştirmeyeceksin."

"Öyle diyorsun."

"En son ne zaman başka biriyle böyle bir akşam yemeği yedin?"

Omuz silkti. "Hatırlamıyorum."

"Yani tek başına mı yiyorsun? Tek başına mı?"

"Sana ne bundan?" Sesi düşmanca bir tavırla kesildi.

"Hiçbir şey, sadece merak ettim."

Uzun bir sopyayla kömürleri dürttü.

Etimi bitirdim ve sırt üstü uzanıp ayaklarımı ateşe doğru uzattım. Uzun bir gün olmuştu. Julie'yi kaybettim ve annesinin nereye gittiğine dair hâlâ hiçbir fikrim yoktu. En azından Andrea ölmemişti.

Bran'ın beni izlediğini fark ettim. Bakışlarımız birleşti ve öpmek için eğildi ama elimi dudaklarına koydum. "Sana üçüncü kez kafa atmak istemiyorum. İnan bana, fikrimi değiştirirsem bunu ilk öğrenen sen olacaksın."

Ayağa kalktı, bir dal aldı ve ondan küçük parçalar kopararak teker teker ateşe attı. "Seni anlamıyorum. Eskiden bu işte iyiydim. Kadınlarla aram iyiydi. Şimdi ise... Sende ileriye dönük bir tavır var."

Kaşlarımı çattım. "O kadar ileri gidebileceğimi sanmıyorum."

"Öylesin. Artık çoğu kadın öyle. Eskiden bir kadın yanınıza böyle oturursa ve onu beslerseniz, sizin için sırt üstü yatacağı anlaşılırdı. Aksi takdirde, neden zahmet edesin ki? Şimdiki kadınlar yüzsüz. İleriye doğru. Orada oturuyorlar ve dar kıyafetler giiyorlar ama sizinle yatmıyorlar. Konuşmak istiyorlar. Konuşacak ne var ki?"

Doğrudum ve dizlerime sarıldım. "Bran, senin için hiçbir şey yapmıyorum, değil mi? Arkadaşımın benim için hiçbir şey yapmadığı gibi."

Gözlerini dikti. "Neden böyle düşündün ki?"

"İçimde bir his var. Sanki bir kadın olduğum ve benimle başka ne yapacağını bilmediğin için pantolonuma girmeye çalışıyormuşsun gibi. Benim o kadar da önemli biri olmadığımı düşünüyorsun."

İç çekti ve bana baktı. Gerçekten bana baktı. "Hayır," dedi. "İstemiyorum. Beni yanlış anlama, güzel bir vücudun var. Bacaklarını açmak istesen seni geri çevirmezdim ama evet, daha iyileriyle yattım."

Başımı salladım. "Ben de öyle düşünmüştüm." "Beni ne ele verdi?" "Öpücük."

Geri çekildi. "Deli gibi öpüyorum!"

"Gururu incinmiş, hayal kırıklığına uğramış bir adamın öpücüğüydü. İçinde ateş yoktu." Ona bir dal daha uzattım. "Sadece konuş benimle. Ateşine uğrayan bir gezginmişim gibi davran. Bahse girerim pek ziyaretçin olmuyordur. Hep sisin içinde mi kalıyorsun?"

"İşaret fişekleri sırasında oynamak için dışarı çıkıyorum." Elini geniş bir şekilde sallayarak gölü ve ormanı çevreledi. "Balık tutarım, avlanırım. Av hayvanlarım hiç tükenmez. Bu iyi bir hayat."

"Yani işaret fişeği yanmadığı sürece gerçek dünyaya giremiyor musun?"

"Evet."

"Ama işaret fişeği sadece yedi yılda bir falan geliyor. Aradaki yıllarda burada tek başına, arkadaşsız mı kalıyorsun?"

Islık çaldı. Karanlıktan tüylü bir şekil koşarak çıktı ve ayaklarının dibine yığıldı. Kocaman, siyah bir köpek. "Conri burada."

Köpek patilerini havaya kaldırdı ve karnının kaşınması için döndü. Bran buna mecbur kaldı. "Eğer sıkılırsam, uyurum. Bazen yıllarca, ta ki o beni uyandırana kadar."

Kemiğimi köpeğe uzattım. Elimden nazıkçe aldı ve ayaklarımın dibine kemirmeye yerleşti. Yalnız olduğumu düşündüm. En azından dışarı çıkıp diğer insanlarla konuşabilirdim. "Bir süredir burada olmalısın ama hiç aksanlı konuşmuyorsun."

"Gab'in Hediyesi. Bana verdiği üç hediyeden biri. Gab'in

Hediyesi: İstediğim her dili konuşabiliyorum. Sağlık
Hediyesi: Benim

yaralar çabuk iyileşir. Ve Nişan Alma Yeteneği: Gördüğümü vururum. Dördüncü yetenek bana ait. Ben onunla doğdum."

"Ne oldu?"

"Hayatında yaşadığın en iyi pck olduğunu itiraf et, ben de sana söyleyeyim."

"zgnm, daha iyilerini düşünebilirim." Ya da en azından bir tane... "O zaman neden seninle vakit kaybediyorum?"

Başımı salladım. O gerçek bir insan değildi. Sadece anıları, bağları olmayan, seks dürtüsü, iyi nişan alma yeteneği ve vahşi gözlerinden başka bir şeyi olmayan bir gölgeydi.

"Nerelisin sen?"

Omuz silkti. "Hatırlamıyorum."

"Tamam, nerelisin? Ne zamandır buradasın?"

"Hatırlamıyorum."

Herhangi bir insanın bilebileceği bir şey, bir tür işaret bulmaya çalıştım. "Annenin adı ne?"

"Hatırlamıyorum."

Yıldızlara baktım. Bu görev başından beri başarısızlığa mahkumdu. Kimi kandırıyordum ki?

"Blathin," dedi. "Adı Blathin'di."

Elimi tuttu ve beni ayağa kaldırdı. "Gel! Sana bir şey göstereceğim."

Gln kenarı boyunca ağaçların içine doğru koştuk. İleride, yeşilliklerin arasında, gle uzun bir rıhtımla bağlı ahşap bir kulübe yükseliyordu. Bran beni içeri sürükledi.

şöminede bir ateş yanıyordu. Sağ tarafta duvara dayalı basit bir yatak, sol tarafta ise bir sıra sandık duruyordu. Duvarları oymalar süslüyordu: bir ağaç, rnler ve savaşlar. Savaş spazmı yüzünden iki büklüm olmuş ve en ince ayrıntısına kadar oyulmuş pek çok savaşı. Bunların altındaki masanın üzerinde, keşiş cübbesi giymiş, uzun asalı bir adamı tasvir eden bir parşömen duruyordu. Bir kayanın üzerinde oturuyordu. Yanında deniz kızları deniz dalgalarında oynaşıyordu. oban...

Bran elimi tuttu, beni bir sandığa doğru çekti ve ağır kapağı açtı. İçindekileri beyaz bir bez örtüyordu. O

kenara çekti. İnsan kafaları sandığı
doldurdu. "Aman Tanrım."

Sandıktan mumyalanmış bir kafayı bir kafa derisi
kilidiyle çıkardı ve bana doğru itti. "Hepsi benim."

Bu resmen "evime gel de sana bazı gravürler göstereyim"
teklifinin şimdiye kadar karşılaştığım en tuhaf
versiyonuydu.

Başka bir sandığı açtı. Birinci Dünya Savaşı'ndan kalma
bir Kaiser kaskının yanında, boyalı alevlerle süslenmiş
siyah bir motosiklet kaskı gördüm. Tam olarak kaç
yaşındaydı?

Üçüncü sandık: bıçaklar. Türk yatağanı, bir katana,
üzerinde Eski İngilizce Semper Fi yazılı bir deniz subayı
kılıcı...

"Bu bir şey değil!" Kafayı sandığa fırlattı, elimi tuttu ve
beni arka kapıya doğru çekti. Tekmesiyle kapı açıldı ve beni
verandaya çekti.

Evin arkasında bir kafatası kulesi yükseliyordu. Benden
daha uzun, doğa koşullarının beyazlattığı, kemiğe
saplanmış mızraklarla dolu. "Bakın!" Muzaffer bir edayla
kollarını salladı. "Bende daha fazlası var. Kimsede bu kadar
çok yok! Babam bunu görse altına sıçardı!"

Şaka yapmıyorum.

"Ben büyük bir savaşçıyım. Bir kahramanım. Bunların her
biri benim kazandığım savaşlardı." Yüzü gururla parlıyordu.
"Sen bir savaşçısın. Anlıyorsun, değil mi?"

Ne çok hayat... Kafatasları yığını üzerimde yükseliyordu.
"Kaç yaşındasın sen?" Fısıldadım.

Parmaklığın üzerinden atladı, yığından bir kafatası aldı
ve önüme koydu. "Benim ilkim."

Kafatası bir Roma miğferi giyyordu.

Oturdum. Kaldıramayacağım kadar çoktu.

Gelip yanıma oturdu. Kafataslarına baktık. Bran başını
eğdi.

Koluna dokundum. "Ne oldu?"

"Hiç kimse bilmeyecek. Bunu senden başka kimse
görmedi. Neyi başardığımı kimse bilmeyecek. Ben ne zaman

Sonunda öldüğümde beni ve tüm bunları hatırlayacak tek kişi Morrigan olacak."

"Duygusal biri değil mi?" Tahmin ettim.

Başını iki yana salladı. "Yaptığımız aptalca bir pazarlıktı. Ben onun kuşunu kurtardım, o da bana ödülümü seçmemi söyledi."

"Ne istediniz?"

"Bazıları uzun ömür, güçlü oğullar isterdi. Ben kahraman olmak istedim. Her zaman bol içki, bol savaş, bol kadın."

Kafatasları ürkütücü bir sessizlik içinde boş yuvalarıyla bize bakıyordu.

"Eğer güçlü oğullar isteseydin, sonunda seni öldürmeleri için onları ayarlardı," dedim. "Kazanamazsın."

"Küçük bir
teselli." "Evet.

Roma miğferine dokundum. Metal parmaklarımın altında buz gibi oldu. "Onlar etraftayken dünyada büyü yoktu."

"Ölüyordu," dedi. "Sadece bir damla kalmıştı. Ölümü sırasında uyudum. Uyandığımda ve sisin içine düştüğümde dünya yanıyordu."

İlk işaret fişegi... O hafta boyunca pek çok insan öldü.

"Küçük kız, Fare, ona fare dedin... Onu korumaya ve annesini bulmaya çalışıyorum. Cadılar bana yardım edeceklerini söylediler ama Kahinleri içlerinden birini iyileştirmek için senin kanına ihtiyaç duyuyor. Hayatta kalması onun için çok iyi olur. O birçok insan için çok şey ifade ediyor."

Kafatasını benden aldı ve gözleri göz çukurlarına, dişleri dişlerine gelecek şekilde yüzüne götürdü. "Bana ne?"

"Cadı Kahini çağlar boyunca yaşar, üyeleri tekrar tekrar yeniden doğar. Eğer onlara kanını verirsen, cadılar meclisi senin anını yaşatacaktır. Her zaman. Dayanırsın. Bir kahraman olurdun ve bilinirdin."

Bana döndü, gözleri dipsizdi.

"Sana hiçbir Şeye mal olmaz. Bu her Şey demek."

Bölüm 22

Sis kayboldu ve Bran ile ben Kahin'in kubbesinin taş zeminine çıktık. Işınlanma abartılıyordu. Elbette sizi gitmeniz gereken yere hızlı bir şekilde ulaştırıyordu ama sisin içinde ağırlıksız bir şekilde asılı kalmak bana fena halde baş dönmesi yaşıtıyordu. Üstelik, ışınlanmak için Bran'e inatla tutunmam gerekiyordu ve o da ellerini kendine saklamakta zorlanıyordu.

Meşaleler ve fenerler kubbeyi aydınlatıyordu. Burada kimsenin olmasını beklemiyordum ama saatin geç olmasına rağmen Kahin'in üç cadısı platformda tetikte ve uyanık bir şekilde bekliyordu. Zeminin ortasında belirduğimizde gözlerini bile kırpmadılar. Anlaşılan bizi bekliyorlardı.

Kahin'in solunda ikisi benim yaşlarımda, ikisi daha yaşlı dört cadı daha duruyordu. Bazıları Bran'in göğsündeki girdaplarla eşleşen belirgin mavi dövmeler taşıyordu. Morrigan'ın cadılar topluluğundan cadılar mı?

Bran eğildi ve hapsirdi. "Bu lanet kaplumbağadan nefret ediyorum." Başını kaldırdı ve yan taraftaki gruba sırtıttı. "Hanımlar."

İki genç cadı göz açıp kapayıncaya kadar şaşkınlıktan çapkınlığa geçti.

Platforma doğru yürüdüm ve hâlâ sıcak olan tüpü ana cadıya uzattım. O da aldı. "Kanı iyi niyetle veriyor," dedim. "Hiçbir şey beklemiyor. Ama umarım hediyesinin hatırası kalıcı olur."

Kahin ayağa kalktı. Üç cadı hep birlikte eğildiler.

"Gördün mü?" Bran başparmağını üç kadına doğru salladı. "İşte bir kadın bir erkeğe böyle davranmalı. Beni bir daha gördüğünüzde, tıpkı onlar gibi yapmanızı istiyorum."

"Önce cehennem donacak," dedim

ona. Cadılar yerlerine çöktüler.

"Bir pazarlık yaptık," dedim.

Kocakarı bana ters ters baktı. "Senin gibilerle yapılan bir pazarlığın hiçbir anlamı yok."

"Bu bir önsezi olabilir ama sanırım benden hoşlanmıyorsun," dedim ona.

Parmakları sandalyesinin kolçaklarında pençe şeklinde kıvrıldı.

"Maria," diye fısıldadı en genç Kahin. "Şiddete gerek yok. Kahin asla sözünden dönmez."

"Beni kandırabilirdin."

Yan taraftaki dört cadıyı işaret etti. "Morrigan'ın üst düzey toplulukları adına konuşuyorlar. Tanık olarak buradalar. Bize bilmek istediklerinizi söyleyin, ben de gözlerinizi açayım."

"Şüphelendiğim şey şu: Esmeralda güç istedi ve meclisini kurdu ama eğitim ve öğretimden yoksundu. Meclis muhtemelen Morrigan'a tapınarak başladı, ancak Esmeralda ister kazara ister bilerek olsun, Morfran'ın ayinlerine girmesine ve yönetimi ele geçirmesine izin verdi."

Yedi cadı bana odaklandı. Kubbedeki atmosfer gerginleşti. Ben devam ettim.

"Morrigan'ın büyüünün en derin olduğu parlama sırasında ortaya çıkma yeteneğine sahip olduğundan şüpheleniyorum. Bunu sihirli bir kazan kullanarak yapıyor. Morfran da yaşamı çok istiyordu ve Esmeralda'ya ya kazanın nasıl kopyalanacağını öğretti ya da yasal Morrigan cadılarının elinde bulunan kazanı çalmasını sağladı."

Ya tam on ikiden vurmuştum ya da Morrigan'ın dört temsilcisi aynı anda ciddi bir kabızlık vakası geçirdi, çünkü yüzleri kızardı ve gerildi.

"Morfran'ın Fomorianlarla işbirliği içinde olduğunu düşünüyorum ama nedenini bilmiyorum. Ayin yapıldıktan sonra neler olduğunu, Julie'nin annesine ne olduğunu ve Red adındaki küçük şaman çocuğun taşıdığı kolyenin anlamını bilmem gerekiyor."

"Kolye nerede?" Bran aniden canlandı.

"Sana söylemeyeceğim."

Kollarını iki yana açtı. "Neden olmasın? Burada iyi adam benim!" "Bunu bilmiyorum. Bu bir güven meselesi. Ta ki birisi

Bu karmaşayı bana açıklarsanız, kimse kolyeyi alamaz."

"Açıklayacağım." Kahin'in ortanca cadısı arkasına yaslandı. Üstündeki duvar resmi değişti. Siyah çizgiler süründü. Hekate'nin dış hatları silikleşirken, önündeki kazan katılaştı.

"İki nesil önce Vardiya'nın başlangıcında Morrigan cadı meclislerine sihirli bir kazan emanet etti."

Bran, "Bununla ilgilenerek harika bir iş çıkardılar," dedi.

Ana cadı bakışlarıyla onu yere mıhladı. "Sus."

"Bilmiyorduk," dedi Morrigan'ın cadılarından biri. "Ve son işaret fişeğinden beri bizimle konuşmadı."

Ortanca cadı elini sallayarak onu susturdu. "Şimdi, kazan onun dünyamıza giriş yolu. Büyüsü sadece bir parlama sırasında ortaya çıkar. Morfran kazanı istedi, böylece kendisi de yaşamı deneyimleyebilecekti. Morrigan'ın düşmanları Fomorianlarla, deniz iblisleriyle bir anlaşma yaptı. Yardımları karşılığında, kazan aracılığıyla onları Öteki Dünya'dan serbest bırakacaktı. Onlar tanrı değil. Burada var olmak için çok az büyüye ihtiyaçları var. Bu dünyada onun ilk tapıcıları olacaklar."

"Ama en az on tanesini öldürdüm. Kaç tanesi geldi?"

"Onları öldüremezsin," dedi Bran. "İçlerinde millerimden birini bırakmadığım sürece ölü kalmıyorlar. Kazan işaret fişeğinin büyüyle beslendiği sürece hayata dönmeye devam ediyorlar. Kazana ne kadar yakın olurlarsa, onları etkisiz hale getirmek o kadar zor olur."

Harika. Harika. "Bunu bana daha önce söyleyemez miydin?"

"Bu bir güven sorunu," dedi sesimi taklit ederek. Onu tokatlamak istedim.

"Tamam ama Fomorianlar ilk etapta kazanı nasıl ele geçirdiler?"

Cadı iç çekerek ellerini kucağında kavuşturdu. "Çağlar boyunca Morrigan'ın Tazıları kazanı korudu ve kazan üzerinde sadece onların gücü var."

Duvarlardaki tazılar sessiz bir ulumayla ağızlarını kaldırdılar. Tıpkı Bran gibi, aptalca bir pazarlıkla insanlıktan çalınmış insanlar.

"Morrigan'ın cadı meclisleri kazanın güvende olduğunu düşünüyordu, çünkü bir tazıdan başka kimse onu toplanma yerlerinden çıkaramazdı. Ama yıllar önce Morrigan'ın Tazılarından birinin başıboş dolaştığını bilmiyorlardı."

Sol tarafta bir tazı çizimi uzanmış ve bir insan haline gelmiştir.

"Morrigan'ı bir kadın için terk etti ve yaptığı pazarlığın şartları Morrigan'ı kendisinin ve soyunun yaşamasına izin vermeye zorladı."

Her şey kafamda bir araya geldi. "Red. Bu küçük piç kaçan köpeğin soyundan geliyor."

Cadı başını salladı.

"Yani kazanı taşıyabilir. Kazanı o mu çaldı?"

Morrigan'ın dört cadısı buradan başka bir yerde olmak ister gibi görünüyordu.

"Kazanın bacaklarının izlerini gördüm. Çok büyük. Red'in kolları da bu kadar büyük." İşaret parmağımı başparmağıma dokundurdum. "Nasıl oldu da onu taşıdı? Ve dev kazanın sürüklenip götürüldüğünü nasıl fark etmedin?"

Cadılardan biri, "Orada durmasına o kadar alışmıştık ki, gittiğini fark etmemiz biraz zaman aldı," dedi.

"Onu küçültebilirsin," dedi Bran. "Cebinize sığacak kadar küçültebilirsiniz."

"Ya da bir kolyenin üzerine kaydırın. Hay aksi. Bekle, kazanın Fomorianları hayatta tuttuğunu söylemiştin, yani kazan onlarda. O zaman kolyede ne var?"

Bran omuzlarını silkti. "Kapak. Çocuk cadı için kazanı çaldı ama tam ayını bitirip ilk Fomorian sürünerek dışarı çıkarken partiye daldım. Ben kahramanlık yapmakla meşgulken, o kapağı alıp kaçtı."

"Kapak ne işe yarıyor?"

"Kazanı kontrol ediyor."

Tüm hikâye ortaya çıkana kadar onu tutup sarsma dürtüsüyle savaştım. "Nasıl?"

"Kapağı bir tarafa koyarsan bolluk kazanı olur. Kapağı diğer tarafa koyarsan ölümler dünyasına açılan bir kapı olur. İlk grup Fomorian geldikten hemen sonra kazanı kapattım ve onu bolluk kazanına dönüştürdüm. Bu onları hâlâ hayatta tutuyor ama kapağı ele geçiremedikleri sürece Morfran'ı dışarı çıkarmak için geçidi tekrar açamazlar."

"Morrigan yerine Morfran ortaya çıkarsa ne olur?"

Yüzünü buruşturdu. "Bu basit bir pazarlık, kadın. O hayatı ve kazanı alacak. Onlar da hayat ve özgürlük alacak. Eğer ortaya çıkarsa, deniz iblisleri sürüsünü şehrinize salacak. İnsan'dan intikam almak istiyorlar. Bundan sonra ne olacağını hayal etmek için kafanı kullan."

Kahin'e baktım. "Doğruyu mu söylüyor?" En genç

Kahin başını salladı. "Doğru söylüyor."

"Son bir şey daha. Neden haritaları çalıp duruyorsun?"

İç çekti. "Kazan üç yolun kesiştiği bir yerde durmalı. Fomorianlar için küçülmez, bu yüzden onu fiziksel olarak bir yere sürüklemek zorunda kaldılar. Üç yolun kesiştiği çok fazla yer var. Bolluk kazanı, yeniden doğuş kazanı gibi büyüyle parlamıyor. Nerede olduğunu anlamak zor. Kazanı bulmak için çukurun yakınındaki yolların kesiştiği her yere sis tutuyordum."

Bu mantıklıydı. "Tamam. Sürünün kapağı var," dedim ona.

Sırtıttı. "Bu çok zor olmamalı."

İnce sis dilleri ayaklarının etrafında döndü ve havada dağıldı. Onu aynı yerde ayakta bıraktı.

"Hâlâ buradasın."

"Bunu biliyorum!" Öne doğru sallandı. Sis püskürdü ve kayboldu. Tekrar. Tekrar. "Bir sorun var. Sende!" Bran en genç Kahin'i işaret etti. "Çoban'ı bul!"

En genç Kahin'in yüzünde kırılğanlığını vurgulayan bir gülümseme belirdi. İlk başta Bran'in emrinin saçmalığına güldüğünü sandım ama gözleri buğulandı, uzaklara, bizi geçip sadece kendisinin görebildiği ufka baktı ve yeteneğini kullanmanın onu neşeyle doldurduğunu fark ettim. Öne eğildi, odaklandı, daha geniş ve daha geniş gülümsedi, ta ki gülene kadar. Sesinin müziği kubbeyi doldurdu, coşkulu ve tatlıydı. "Onu buldum."

Kubbe titredi. Buhar yükseldi ve uzak duvar şafağın ilk ışıklarında soldu. Gri gökyüzünün altında sis sürükleniyor, metal atıklarla dolu zeminden çıkan tanıdık çelik çivilere takılıyordu. Bir Stymphalean kuşu, sanki bir dev onları bir fener düğümüyle bağlamaya çalışmış gibi ezilmiş ve birbirine düğümlenmiş demiryolu raylarından oluşan bükülmüş bir kulenin üzerine tünemişti. Bal Peteği Boşluğu.

Sis dağıldı ve Çoban Bolgor'un paslı fiçılardan oluşan bir tepeciğin üzerine tünediğini gördüm. Hafif bir esinti keşiş cübbesinin kumaşını karıştırıyordu. Arkasında devasa bir siluet yükseliyordu, hâlâ sisle örtülüydü ve elinde bir haç tutuyordu. Ugad, tamamen yenilenmiş. Ne güzel, onu tekrar öldürebilirim.

Uzun bir form sisin içinde ilerledi. Metal çöpler çatırdayıp inleyerek ağırlığı protesto etti ve bir canavar açıklığa adım attı. Uzun boylu, geniş omuzlu, çelik gibi sert kaslarla sarılmış ve daha koyu gri çizgilerle çizgili gri kürk giymişti.

Curran.

O ne halt ediyordu?

"Önce sen," dedi. Çeneleri kafatasımı içine alacak kadar büyüktü, dişleri parmaklarımdan daha uzundu ama

Diksiyon mükemmeldi.

Ugad, Çoban'ın arkasında haçı öne doğru kaydırđı ve ağır bir gümbürtüyle yere bıraktı. Direğın üzerine gerilmiş, bacakları bağı, kolları çapraz bir parçanın üzerine açılmış küçük, ince bir beden gördüm. Julie. Aman Tanrım.

Bran'i gömleğinden yakaladım ve kendime doğru sürükledim. "Beni hemen oraya götür!"

"Yapamam!" diye tersledi.

Kalbim göğsümden çıkmaya çalıştı. Avcı sigara içti. Julie'nin gözleri kapalıydı, rengi o kadar solgundu ki çoktan ölmüş olabilirdi.

Şu anda orada olmak için sağ kolumu verirdim.

Curran elini kaldırdı, pençelerinden sarkan tılsım ve paraları gösterdi.

Bran uludu. "Ne yapıyor bu? Dur, seni orospu! Hayır!"

"Kolye için çocuk. Anlaştığımız gibi," dedi Curran.

Çoban'ın fısıltısı ensemdeki küçük tüyleri diken diken etti. "Yalnız gelmemeliydin, canavar."

Reeves metal hurdaların altından fırladı. Curran'ın etrafını sararak birbirlerinin üzerine düştüler. Göz açıp kapayınca kadar Curran'ın üzeri bir yığın kıvranan bedenle kaplandı.

Yumruklarımı sıktım, patlamasını bekliyordum. Dövüş, Curran. Karşılık ver. Her an cesetler uçuşabilir ve o da et yığınının kurtulabilirdi. Her an... Boynum sanki bir darağacına takılmış gibi sıkıştı. Reeves çığlık attı.

"Hayır, hayır, hayır! Lanet olsun sana, sonovabitch, bir şeyler yap!" Bran arbaletini görüntüye doğru fırlattı. Arbalet görüntüyü deldi ve duvara çarparak parçalandı.

Bir jaguar Çoban'a çarptı. Hiçbir uyarıda bulunmadı, hırlamadı, hiç ses çıkarmadı. Devasa dişler parladı ve Çoban'ın kafası kırılan boynundan göğsüne düştü. Jim kısa bir süre durakladı, avın tadını çıkardı ve Ugad'ın peşine düştü.

Sisin içinden dört canavar fırladı ve Ugad'ın bacaklarını ısıırıp kopardı. Bir kurt kısa bir hırıltı çıkardı.

Devasa eller kolları itti ve onları bir kenara ayırdı. Curran ortaya çıktı. Kürkünde kırmızı yaralar vardı. Şimdi planı anlıyordum: İkili bir haç bekliyordu ve saldırının büyük kısmını üstlenmeyi seçerek şekil değiştirenlerin Julie'yi alması için zaman kazandı.

Reeves ona doğru koştu. Birini yakaladı, ikiye ayırdı ve seğiren kalıntıları yere fırlattı. Reeve sıvıya dönüştü. Balçık birikintisi bir tirbuşon gibi yukarı doğru kıvrıldı ve Reeve'in içinde katılaştı. Bir kez daha bütün olmuştu.

"Neden ölmüyor?"

Bran sıkılmış dişlerinin arasından, "Kazan çok yakın," dedi.

Kazanamadılar. Yapabilecekleri en iyi şey kaçmaktı.

Curran başka bir reeve vurarak kafasını yumurta kabuğu gibi ezdi. O da sıvıya dönüştü ve saniyeler içinde yeniden şekillendi.

"Öldürmeyi bırak, ahmak! Öldür! Öldür onları, seni orospu çocuğu!" Bran bağırdı.

İki düzine metre ötede Ugad tepindi ve dönerek devasa yumruklarıyla şekil değiştirenlere saldırdı. Ayaklarına saldırdılar ve onu ileriye, metal dikenlere doğru ittiler. Ugad döndü. Devasa dikenli kuyruğu bir sopa gibi savruldu ve tüylü bir bedene çarptı. Şekil değiştiren havada uçtu ve yıkık bir arabanın metal kabuğundan sekti. Canavar sersemlemiş bir halde yere çakıldı.

Ugad sıçradı. Sanki bir kâbusun içindeymiş gibi, kocaman ayağının yüzükoyun yatan yaratığın üzerine bastığını gördüm ve kırılan kemiklerin çıtırtısını duydum. Kan fışkırdı. Canavar döndü ve yerde parçalanmış çıplak bir insan bedeni bıraktı. Parlak kırmızı spreyle lekelenmiş elektrik mavisi saçların şokunu gördüm. Yumruklarımı sıktım. Hiçbir şey yapamadım. Onu durduramadım. Sadece izledim, çaresiz.

Jaguar Ugad'ın kafasına atladı. Dev, yeni tehdide vurmak için haçı kenara fırlattı. Haç tabanının üzerinde döndü, sallanmaya başladı, daldı, Julie ezilmek üzere olan bir bez bebek gibi gevşek bir şekilde asılı kaldı. Hafif, kum rengi bir şekil öne doğru sıçradı ve haçı sivri demirden birkaç santim ötede yakaladı. Andrea Julie'yi haçtan kopardı.

Yeşil dokunaçlardan oluşan bir kırbaç ona çarparak kalçasındaki kürkü ve deriyi parçaladı. Ham kas, kırmızı ve ıslak, yaranın içinden parlıyordu. Çoban tısladı. Bir kez daha bir bütündü, paçavraları ince bedeninin üzerinde dalgalanıyordu. Andrea koştu. Dokunaçlar onu tokatladı. Haykırdı. İrkildim. Andrea devam etti.

Bir adım.

İki.

Düştü.

Julie'yi kendine doğru çekip sürünerek uzaklaşırken elleri yeri pençeledi.

Dokunaçlar onu tekrar tekrar taradı. Andrea bir topun içine kıvrıldı ve Julie'yi vücuduyla korumaya çalıştı.

Kurtlar Ugad'dan ayrıldı ve Çoban'a saldırdı. Dokunaçlar yeşil kurdeleler gibi sallanırken ürkek acı çığlıkları yankılandı.

Ugad jaguarı devirmek için kafasına vurdu ama kendi boynuzlarına çarptı. Devasa kedi pençeleri sıkışmış halde asılı kaldı. Ugad'ın devasa alnını sulu kan ıslattı. Jim daha derine inerek gözlerini tırmaladı. Ugad çılgınca saldırdı, ayaklarının altındaki demiri ezerek metal çivilerden oluşan ormana doğru ilerledi.

Jim doğruca ayağa fırladı.

Canavarın devasa gövdesi bir çiviye çarptı.

Jim beceriksizce yere indi, kaydı ve kayarak oluklu metal levhadan aşağı yuvarlandı. Kürkü uzun kırmızı bir leke bıraktı. Ayağa kalkmaya çalıştı ama ayakları altından kaydı.

Ugad'ın sırtından kıpkırmızı bir metal çıktı. Kasıldı ve kendini çivinin üzerinden itti. Ugad gövdesindeki deliğe aldırmadan döndü, Andrea'nın yüzükoyun yatan bedenine doğru tepindi ve onu tekmeledi. Andrea çarpmanın etkisiyle uçtu ve

öplere arptı. Uğad Julie'yi yerden kaldırdı, çirkin yüzünde tuhaf, embesilce bir memnuniyet ifadesi vardı... ve kendini Curran'a bakarken buldu.

Yavaş yavaş, her santim için savaşıarak, yaralarından kanlar akıtarak, Canavar Lordu zemin kazanmıştı. Curran pençeli elini Uğad'ın gövdesindeki deliğ'e soktu ve kırmızı bir topak kopardı.

Sağ tarafta, öban kollarını uzattı. Cübbesi yırtıldı ve ince, garip vücudu ortaya çıktı. Dokunaçlar omuzlarının etrafında döndü ve metal sivri uçları yakalamak için öne doğru fırladı. Dokunaçlar kasıldı ve öban kurtların yanından uçarak geçti ve Curran'ın sırtına yapıştı. Kurtlar hep birlikte Curran'ın kol ve bacaklarına yapışarak ön koluna sarılı kolyeyi aığ'a çıkardılar. öban'ın buz gibi gözleri aç bir ateşle parladı. Ağızı açıldı ve tırtıklı dişleri Curran'ın kolunu ısırđı ve monisto Curran'ın bileğ'ine dolandı. Kordon öban'ın dişlerinin altında koparken sikkeler uuştu.

Curran ığlık attı ve ben de onunla birlikte çığlık attım.

"Aptal!" Bran elinin topuğ'uyla kafasına vurdu. Dokunaçlar kırbalandı. Curran'ın kolunda kanlı bir delik açıldı.

öban hangara doğru geri çekildi. Reeves'lerden üçü Julie'yi Uğad'ın kollarından çekip alırken, geri kalanlar Curran'ın ayaklarına yapıştı. Dev, Curran'a aptal aptal baktı, döndü ve vücudundan kanlar fişkirarak hangara doğru koşmaya başladı.

Kurtlar reeves'in üzerine düştü. Curran tüylerinden su fişkırtan bir köpek gibi titredi.

Uğad'ın bedeni ince metal duvarı deldi ve açılan delikten sandık yığ'ına bir göz attım.

"Hayır!" Bran'in ağızı bir karış açık kaldı.

Uğad kasalara kafa üstü çarptı. Parçalar uuştu ve ortaya benim boyumda metal bir kazan ıktı. Bran küfretti, kızgın bir köpek gibi kelimeleri ısırđı.

Büyü, büyük bir boğulma dalgasıyla vurdu. Cadılar dizlerinin üzerine çöktü. Görüntü dalgalandı ve kubbe sarsıldı.

"İşaret fişeği..." diye fısıldadı en genç Kahin. "İşte burada..."

Büyü içime işledi ve bedenim onu içime çekti, daha fazla, daha fazla. Bu sefer başım dönmedi. Duraklama yok. Sadece güç, saf güç içime aktı.

Çoban kazanın üzerinde asılı kaldı. Vücudu iki büklüm oldu ve ağzından bir sıvı fışkırdı, beraberinde ısıltılı bir kıvılcım taşıdı. Kıvılcım kazana çarptı ve genişleyerek devasa bir kapağa dönüştü. Monisto'yu ısıırıp yutmuş olmalı.

Curran neredeyse onlara varmak üzereydi, arkasında parçalanmış rahip cesetlerinin izi vardı.

Ugad kapağı kavradı ve arkasına yaslandı. Kalın kolları şişti. Gırtlaktan gelen bir hırıltıyla kazanın kapağını yırttı ve Öteki Dünya'ya açılan kapıyı açtı.

Kendi akıllı olan bir fırtına bulutu gibi, kazanın üzerinde bir karanlık lekesi mantar gibi yükseldi. O gölgenin içinde, a daha derin karanlık ortaya çıktı, İma etmek at insanımsı bir form, devasa ve şekilsiz. İki el, sanki bir alkışı selamlıyormuş gibi kasvetten fırladı. Siyah çizmeli ayaklar kazanın kenarında katılaştı. Kalın ön kollar ışığa çıktı, şişkin kasları parlak yara dokusu şeritleriyle çaprazlanmış ve siğillerle noktalanmıştı. Karanlık geri çekildi, memnun etmeye hevesli bir evcil hayvan gibi, önce siyah emaye pullu bir göğüs, sonra da solgun bir yüz ortaya çıktı.

Burnu öne doğru çıkıktı, çok uzun, çok yassı, bir at kafatasının kabuğu gibi, yetersiz bir et tabakasıyla kaplanmış ve keskin, boynuz uçlu bir noktaya doğru sivrilen devasa bir gaga gibi. Burnun altında devasa bir çene, iki sıra büyük dişi destekliyordu. Kesici dişlerden biri bir yaban domuzu dişi gibi çıkıntı yaparak sol yanağına dokunmak üzereydi. Küçük ve beyaz gözleri, Neandertal kaşlarının altında derinlere oturuyordu. Gözlerinin arasındaki kıkırdak

Derisi, etli alnının içinde kaybolan ince, keskin bir çıkıntı oluşturdu.

Sanki bir at ve bir insanın kafatasları bir şekilde korkunç bir bütün haline getirilmiş gibiydi. Bir insan yüzü, kemiği örtmeye yetecek kadar et ve deri ile birleşimin üzerine uzanıyordu. Bu şey insan olamazdı.

Arkasında karanlık kayarak şekil aldı, uzun siyah saçlara ve binlerce karga tüyüne dönüşerek katılaştı ve arkasında bir örtü gibi akmaya başladı.

Morfran.

Elini kaldırdı ve bir kelime söyledi.

Parmaklarının yanında gri bir baloncuk belirdi ve genişlemeye başladı. Önce elini, sonra başını, sonra da ayaklarını yuttu. İçgüdüsel olarak baloncuğun Curran'a dokunmasını istemediğimi biliyordum.

Canavar Lordu tereddüt etti.

"Kaç, Curran!" Duymadığını bilsem de kelimeler beni terk etti.

Kabarcık kazanı yuttu. Kalbim sıkıştı. "Kaçın!"

Curran topuklarının üzerinde döndü ve Jim'in bedenini yerden kaldırarak koşmaya başladı.

"Andrea!" Çığlık attım ama beni duyamadı.

Baloncuk Çoban'ı gizledi ve görüntü kayboldu.

Bölüm 23

Üç saat sonra Bran ve ben atlarımızı sürerek sürünün yanına geldik. Cadılar bize atları ödünç vermişlerdi ve terden sıırıslıklam olana kadar atlara binmiştik. Bran öfkелendi. Kapağı ona zamanında vermediğim için bana lanet okudu. Kapağı kaybettiğı için Curran'a lanet okudu. Başarısızlığının cezası olarak sisi ondan esirgediğı için Morrigan'a lanet okudu. Fomorianları isimleriyle lanetledi, küfürleri artık bir anlam ifade etmeyene kadar daha güçlü ve daha güçlü kelimelere ulaştı. Ben hiçbir şey söylemedim.

Yarım saat boyunca küfür ettikten sonra Bran'ın sesi tükendi ve sessizliğe gömüldü. "Gördüğümüz gri baloncuk bir koğuş," dedi sonunda. "Fomorianlar kazandan ancak teker teker çıkabilirler. Morfran ordusunu kurmak için zaman kazanıyor."

"Koğuşu kırabilir miyiz?" Ben sordum.

Başını iki yana salladı. "Cú Chulainn'in kendisi bile onu aşamaz. On beş saat içinde düşecek ve şehriniz kana boğulacak. Öteki Dünya'dan geçiyoruz çünkü hepsi" -elini sokağı dolduran evlerin arasından geçirdi- "hepsi öldü. Ölü insanların şehrinden geçiyoruz. Hepsi o orospu çocuğunun dilenci bir çocuğı kurtarmaya çalışması yüzünden."

O benim dilenci çocuğumdu. Onu kurtarmak için bir iblis sürüsünü de riske atabilirdim.

Sürü Kalesinin kapıları yaklaştığımızda açıldı. Bir grup şekil değıştiren iç avluda bizi bekliyordu. Tanıdık bir figür aradım.

Lütfen. Lütfen yap.

Ve sonra onu gördüm. Saçları bir yele halinde sırtına dökülüyordu. Özlemiştim, çünkü artık sarı değıl griydi, canavar formundaki kürkünün grisi.

Bran atından atladı ve yüzü buruşmuş bir halde avluya girdi. "Sen! Seni lanet orospu!"

Lanet olsun. "Curran, onu öldürme! O Morrigan'ın Köpeği.

Kazanı çalıştırması için ona ihtiyacımız var!"

Attan atladım ve Bran'ı kovaladım.

Şekil değiştirenler ayrılarak Curran'a yer açtı. Kolunu beyaz bir bandaj kaplamıştı. Bu bir ilkti.

Bran, Curran'ı itti ama Canavar Lordu kıpırdamadı.

"Bunu onlara sen verdin! Ne için verdin? Cılız bir sokak çocuğu için! Yaşaması ya da ölmesi kimsenin umurunda değil! Onun için yüzlercesini öldürdün. Neden?"

Curran'ın gözleri altın rengine dönmüştü. "Sana kendimi açıklamak zorunda değilim." Elini kaldırdı ve Bran'i geri itti. Bran birkaç adım tökezledi.

Onu yakaladım. "Yapma bunu. Yaralanacaksın."

Bran benden kurtuldu ve Curran'a doğru hamle yaptı. Curran hırladı, Bran'i kolundan yakaladı ve onu avluya fırlattı.

Morrigan'ın Köpeği ayağa fırladı. Boğazından insanlık dışı, korkunç bir böğürtü çıktı ve kulaklarıma bir hava yumruğuyla çarptı.

Bran'ın eti kaynadı. Kaslar müstehcen boyutlarda şişti, damarlar ip gibi kabardı, tendonlar elma büyüklüğünde kümeler halinde düğümlendi. Büyüdü, yukarı doğru uzandı, dirsekleri ve dizleri şişmiş kaslara battı. Kemiksiz bir esneklikle vücudu geriye doğru büküldü, şişti, aktı, eridi ve sonunda asimetrik bir sapmaya dönüştü. Tümsekler, derisinin altında çarpışan küçük arabalar gibi gövdesi boyunca kayıyordu. Sol gözü şişti; sağ gözü çöktü; yüzü geriye doğru gerildi, dişleri ve kocaman, oyuk bir ağzı ortaya çıktı. Düzensiz dudaklarından salya akıyordu. Görünürdeki tek gözü yuvasında dönüyordu.

Warp spazmı. Tabii ya. Doğuştan sahip olduğu dördüncü yetenek. O bir warp savaşçısıydı, tıpkı Cú Chulainn gibi. Bunu görmeliydim.

"Hadi oynayalım, küçük adam!" Bran, Curran'a saldırdı.

Canavar Lordu yoldan çekildi ve Bran'in şekilsiz karnına bir yumruk indirdi. Bran onun bileğini yakaladı.

ve onu bir kedi yavrusu gibi duvara fırlattı.

Curran havada takla attı ve duvardan sekti. Sıçramayı bir adam başlatmıştı ama Bran'a çarpan şey, aslan ve insanın haşhaştan kaynaklanan bir kâbusuydu.

Canavar Bran'in ayaklarını yerden kesti. Curran hırladı, altın rengi gözleri öfkeyle parlıyordu. Devasa, tarih öncesinden kalma ağız açıldı ve üç inçlik dişleri Bran'in burnunu neredeyse yüzünden ayırıyordu. Canavar Lordu çok kızmıştı.

Bran, Curran'ı iki kocaman bacağıyla tekmeledi ve dik bir şekilde sıçradı. "Haydi prenses! Neyin var göster bana."

Curran saldırdı. Bran etli bir el savurdu, iskaladı ve jilet gibi pençelerini kaburgalarına geçirerek onu bir armut gibi doğradı. Yaralar kanadı ve kapandı.

İnsanlar dağıldı. Bran bir zamanlar reisi tutan çoprabalığı kafesini aldı ve onunla Curran'a vurdu. Sürü Kralı kafesi yakaladı. Kolundaki yara kanadı, bandaj çoktan gitmişti. Mamut kasları Curran'ın sırtında şişti ve kafesi Bran'in elinden alıp bir kenara fırlattı. "Hâlâ ikinci en iyi," diye homurdandı, gözleri altın rengine boğulmuştu.

Birbirlerine vurdular, savurdular, tekmelediler, vahşi bir yarışa tutuştular. Bran bir tekme atmayı başardı ve Curran'ı avlunun diğer tarafına savurdu. Canavar Lordu'nun geri tepmesi Bran'in ayaklarını yerden kesti ve onu duvara yaslanmış ahşap bir kulübeye çarptı. Duvar yıkıldı ve Bran bir kıymık patlamasıyla yere düştü. Curran onun peşinden atladı. Bir an sonra duvarın başka bir bölümü patladı, yere parçalar yağdı ve Bran'in çarpık bedeni açık alana doğru tökezledi. Yarım düzine yerinden kan akıyordu ama fark etmemiş gibiydi.

"Hepsi bu mu?" Cevap gelmeyince kafasını deliğe soktu. "Neredesin..."

Darbe onu avluya doğru savurdu. Kayarak geçerken, ezilmemek için kenara atlamak zorunda kaldım. Kafasını loup kafesine çarptı ve sıçradı.

Curran boşlukta belirdi. Yarı aslan, yarı insan, gri yelesi başının etrafında dalgalanıyor, gözleri alev alev yanıyor, kocaman dişlerinden tükürükler akıyor, şeytani görünüyordu. Kükremesi havayı sarıstı.

Bran ayağa fırladı ve saldırdı. Curran onun hamlesini yakaladı, geriye kayd ve durdu. Birbirlerinin kollarını sıkarak gerildiler, kasları şişti, dişleri açıldı.

Arkamı döndüm. Başka işlerle meşgul oldukları düşünülürse, içlerinden birini kolaylıkla öldürebilirdim ama bu Dünya'da onları durdurabilecek hiçbir güç yoktu. Sesim kısılana kadar bağırabilirdim ama onlar yorulup mantıklı düşünene kadar hiçbiri varlığını fark etmeyecekti. Yorulana kadar birbirlerini döveceklerdi. İkisi de hasarla gayet iyi başa çıkıyor gibiydi.

Jim ve Andrea hayatta olsalardı, bir medward'da olurlardı.

* * * *

Nereye gideceğinden emin olmadığında, saf kararlılıkla ilerle. Bu iyi bir slogandı ve hafızamı zorlayıp Keep'in koridorlar ve merdivenlerden oluşan labirentinde on dakika dolaştıktan sonra beni medward'ın kapısına götürdü. Doğru odayı bulmam sadece bir dakika sürdü.

Oda karanlığa gömülmüştü, mavi renkte parlayan küçük bir fener dışında tüm lambalar sönmüştü, daha çok bir gece lambası gibiydi. Yumuşak ışıltısı, insan ile sırtlan arasındaki kavşakta sıkışmış, tanıdık, tuhaf bir bedenin hatlarını izliyordu.

Kapı aralığında durdum, içeri giremedim.

"Kokunu alabiliyorum, biliyorsun," dedi Andrea. "Kılıcın bende."

Andrea, kabzası hâlâ kınında olan Avcıyı kaldırdı. Yanına gelip yatağın kenarına oturdum ve kılıcı aldım.

"Bir teşekkür bile yok mu?"

"Teşekkür ederim," dedim. "Nasılsın?"

"Julie'yi kaybettim. O ellerimdeydi ve onu kaybettim." "Gördüm. Elinden geleni yaptın."

"Gördün mü? Nasıl gördün?"

"Cadılar bana ve Bran'e dövüşle ilgili bir imgelem gösterdi."

Andrea iç çekti. "Silahlarım yanımda olsaydı... işe yaramazlardı. Tanrım, ne büyük bir karmaşa yarattık."

"Başaracak mısın?"

İç çekti. "Benim için endişeleniyorsun. Neden endişeleniyorsun? Ben canavar deriliyim. Hızlı iyileşirim. Alevler tüm gücüyle devam ediyor ve doktor sihrini konuşturdu. Yarına kadar ayağa kalkarım."

"Peki Jim?"

"Jim hangisi?"

"Jaguar."

"Ağır kas hasarı," dedi Andrea. "Bağların hepsi paramparça olmuş. Kendisi yan odada."

Kendimi pislik gibi hissettim. Biraz daha kalırsam çığlık atacaktım.

Andrea çarşafın üzerinden bana baktı. "İyi bir plandı. Curran dikkatlerini dağıtacak, onlar ona odaklanırken onları oyalayacak ve biz de kızı yakalayacaktık. O sürtüklerin ölmemesi ve bizim başarısız olmamız dışında."

"Denedin." Bu benim yaptığımdan daha fazlasıydı.

"Kate, ne düşündüğünü biliyorum. Julie'ye göz kulak olsaydın Red'le gitmezdi ve biz de bu karmaşanın içinde olmazdık diye düşünüyorsun."

Ne? "Hayır. Hiç de değil."

"Sadece şunu bilmeni istiyorum: Onu o çarmıhtan indirdiğimde, onun adını sayıklıyordu. Ne sen ne de ben aralarını bozmak için hiçbir şey yapamayız."

"Andrea, seni suçlamıyorum. Kimseyi suçlamıyorum." Kendim hariç. "Ben sisin içinde Bran ile ayak oyunu oynarken, sen oraya çıkıp imkânsız ihtimallere karşı mücadele ettin ve neredeyse kazanıyordun."

Ayağa kalktım. "Jim'i görmeye gidiyorum, sonra da telefonlar kesik olduğu için Order'a bir koşucu göndermeye çalışacağım."

Başını yastıktan kaldırdı, gözleri kocaman açılmıştı.

"Neden?"

Bran'in lanetleri bittikten sonra bana birkaç şey açıklama tenezzülünde bulundu. "Bran'in söylediğine göre, Morfran'ın yaptığı gri baloncuk bir tür eski druidik koruma. Morfran zaman kazanıyor ve kazanı çalıştırarak deniz iblislerini o baloncuğun içine dolduruyor. Patladığında önce Petek'e sonra da Warren'a sıçrayacaklar. Şövalyelere ve MSDU'ya ihtiyacımız olacak."

Yüzü düştü. "Yardım gelmeyecek, Kate. Herkes gitti. Maxine bile."

"Hangi cehenneme gittiler?"

"Acil bir durum var," dedi yumuşak bir sesle. "Tüm şövalyeler ve Askeri Doğaüstü Savunma Birimleri buna karşı koymak için çekiliyor."

"Andrea, on iki saatten kısa bir süre içinde Atlanta iblislerle dolacak. Öldürecekler, besleyecekler ve daha fazla iblis salacaklar. Hangi acil durum bundan daha önemli olabilir ki?"

Tereddüt etti. "Bunu ifşa etmemem gerekiyor. Bir adam var. Adı Roland..."

Neredeyse duvarı yumruklayacaktım. "Bu kadar önemli olan ne yapıyor? Ne, başka bir kule mi inşa ediyor? Diğerleri gibi o da yıkılacak. Yoksa sonunda gözü tekrar büyüdü ve bunu kutlamak için bir savaş yapmaya mı karar verdi?"

Andrea onun ağzını nazikçe kapattı. "Kate? Bunu nereden biliyorsun?"

Kahretsin.

"Ben bile göz ve kuleleri bilecek kadar yüksek rütbeli değilim. Bana sadece geride yalnız kalacağım için söylendi. Sen bir şövalye bile değilsin. Bunu nereden biliyorsun?"

Bunu nasıl düzeltebilirim? Onu öldürmek zorundayım. Bekle, onu öldüremem.

O benim arkadaşım.

"İşaret fişeğinden sonra Ted'in ofisine gidip ona canavar olduğunu söylemeyi mi planlıyorsun?"

Yüzünü buruşturdu. "Hayır. Beni dışarı atar. Bildiğim tek şey Tarikat."

Başımı salladım. "Senin kendi sırların var, benim de kendi sırlarım. Roland hakkında hiçbir şey söylemedim ve sen de hiçbir şey duymadın." Ona elimi uzattım. "Anlaştık mı?"

Sadece bir an tereddüt etti. Parmakları benimkileri kavradı ve güçleri beni rahatlattı. "Ve ben bir canavar değilim. Anlaştık."

Jim'i yan odada buldum. Yatakta oturmuş, bir yastıkla desteklenmiş, kısa ve kalın bir bıçağı bileme taşıyla bilemişti.

"Bana borçlusun." Çirkin bir hırıltıyla dişlerini gösterdi. "Canavar bir arkadaşın vardı. Bana söylemedin. Beni işimi bilmiyormuşum gibi gösterdin. Beni aptal yerine koydun."

İçeri girdim ve battaniyesinin kenarına oturdum. "Siktir git yatağımdan."

İçimi çektim. "Bacaklar nasıl?"

"Doktor yarın yürüyeceğimi söyledi." Bıçağı bana doğrulttu. "Konuyu değiştirme."

Aynı yaralanmanın normal büyü sırasında iyileşmesi en az iki hafta sürerdi.

"Beni ve Crest'i gözetlemesi için üst katımdaki daireye bir fare gözcüsü yerleştirdiğin zamanı hatırlıyor musun?" Crest'le aramda geçen her şeyi duymuş olan izci.

"Peki ya o?"

"Ödeştik."

Başını salladı ve bıçağını bilemeye geri döndü.

"Hâlâ burada mısın?" diye sordu birkaç saniye sonra.

"Konuştuğumuz gibi gidiyoruz." Ayağa kalktım. "Jim... Neden gittin?"

Bana o sert bakışını attı. "Çocuğa güvende olacağına dair söz verdi. Alfa sözünün arkasında durur ve sürü de alfanın arkasında durur. Bu işler böyle yürür."

Bıçağına geri dönerek konuşmanın bittiğini işaret etti.

* * * *

Bir lavabo bulup yüzüme biraz su çarpmam gerekiyordu. Sol taraftaki küçük bir oda umut verici görünüyordu. İçeri girdim. Banyo yoktu. Mobilya da yok. Sadece sola açılan bir dış merdiven boşluğuyla bir şeye bağlanan kare bir balkona doğru düz bir atış.

Kapı arkamdan kapanmaya fırsat bulamadan büyük bir gürültüyle açıldı. Curran kapı aralığında belirdi. Yine insandı ama sadece şekil olarak. Yüzü terden sırılsıklam olmuştu. Elleri sanki hâlâ pençeleri varmış gibi kapının çerçevesini kavriyordu. Sarı gözleri vahşi bir ihtiyaçla parlıyordu. Hırladı, yüzü buruştu ve yanımdan geçip balkona doğru koştu. Dışarı fırladı, iki eliyle taş parmaklığa yaslandı ve aşağıya baktı.

Tamam o zaman.

Ben de onu takip ettim ve yanındaki parmaklığa yaslandım. Bir merdiven, soldaki yarım inşa edilmiş bir kule ile ana Keep'i birbirine bağlayan bir korkuluğa çıkıyordu. Burayı nihayet bitirdiklerinde, adını da değiştirmeleri gerekecekti. "Kale" yeterli değildi. Şekil Değiştiren Üstünlüğünün Doom Tabyası gibi daha uygun bir isim için yalvarıyordu. Muhtemelen bir aptalın anlamaması ihtimaline karşı büyük bir tabela ile bu duygunun altı çizilirdi. Dış Dünyaya Paket: Sizden hoşlanmıyoruz. Uzak durun!

Curran da kara kara düşünür ve duvarların arasında dolaşırdı. "Kim kazandı?" Buna cevap vereceğini biliyordum.

"Ben yaptım."

"Nasıl?"

"Onu küçük su kulesine attım. Suyu sevmiyor. Küçüldü." Altımızdaki ağaçlar sabah esintisiyle titriyordu.

"Şimdi sıranın sana gelmesini ister misin? Bana ne kadar aptal olduğumu söylemek ister misin?" Sesindeki şiddet tüylerimi diken diken etti.

"Bekle, etrafta su kulesi olmadığından emin olayım..."

Parmaklarını taş parmaklığın üzerinde sürükledi. Pençeleri hâlâ yerinde olsaydı, beyaz çizikler bırakırlardı.

"O lanet şeyi elime verdin ve ben de onu verdim. Kolyem yok, çocuğum yok, adamlarımdan ikisi öldü, üçü de hastanede. Petek Boşluğu üzerinde bir koruma büyüsü var ve gözcüler bana oranın canavarlarla dolu olduğunu söylüyor. Etkileyici bir performans. Devam et. Bir atış yap."

"Kolyeyi Julie ile gözümü kırpmadan takas ederdim."

Bana baktı. Bir sonraki an duvara yapışmıştım, dişleri şahdamarımdan bir santim uzaktaydı. Kokumu içine çekti, gözleri hâlâ erimiş altınla doluydu. Sesi kontrollü bir fırtınaydı. "Şimdi bildiklerimi bilsem, yine yapardım."

"Ben de öyle. Bırak beni."

Beni bıraktı ve geri çekildi.

"Eğer bir çocuğu kurtaramayacaksan, tüm bunların ne anlamı var?" Ona söyledim. "Julie kurtarılmaya değer ve güvenliğini onun kanıyla satın almak istemiyorum. Önce ben ölürüm."

Duvara yaslandım. "Her şeyi daha önce bir araya getirmeliydim. Daha da iyisi, onu seninle bırakmalıyım. O küçük pislik Red onu Keep'ten çıkaramazdı. Bir gün geç ve bir dolar eksik olmaktan bıktım."

Bakışlarımız birleşti ve uzun bir dakika boyunca sessiz kaldık, mutsuzluğumuz bizi birleştirdi. En azından o beni anlıyordu, ben de onu.

"İyi bir çift olduk," dedi.

"Evet."

Bahçede, su kulesinin yıkıntıları arasından küçük bir figürün sendeleyerek çıktığını gördüm. Ona başımı salladım. "O da çuvalladı. Bran aptal gibi her yere ışınlandı ve kazanı aradı. Tam orada, sandık yığınının altındaydı. Bakması gereken ilk yerdi. Hepimiz dokunaçları olan bir adam ve onun ölümsüz deniz kızları sürüsü tarafından alt edildik."

Curran kocaman omuzlarını silkti. "Asla basit değil. Sadece bir kez kolay ve düzgün olmasını istiyorum. Ama

Hayır, asla iyi bir karar yoktur. Neyle yaşayabileceğimi seçerim."

İkimiz de halkına atılan her çizik için kendisini suçladığını biliyorduk.

Güneş ağaç tepelerini aşarak dünyayı güneş ışığıyla doldurdu ama merdiven bizi korudu ve serin mavi gölgede kaldık. Curran taştan uzaklaştı. "Anladığım kadarıyla, Boşluk'taki gri balon yakında patlayacak?"

"Ortaya çıktığı andan itibaren on beş saat. Eğer Bran'e güvenilebilirse."

"Bu akşam yedi civarı. Hırsız..."

"Bran."

"Adının ne olduğu umurumda değil. Kazanı kapatabilir demıştin. Bu ne işe yarayacak?"

"Neler olduğu hakkında ne kadar bilgin var?"

"Andrea'ya anlattığın her şeyi."

Başımı salladım. "Kazan Morrigan'a ait. Çirkin olan Morfran onu ondan çaldı, böylece onun aracılığıyla yeniden doğabilecekti. Dokunaçlı yaratık, reeves ve devin hepsi Morfran'a hizmet ediyor. Onlar şu anda kazandan çıkmakta olan deniz iblisleri Fomorianların öncü grubu. Kazanı kapatmak daha fazla iblisin yeniden doğmasını engelleyecek. Sahada olanlar ölümlü olacak. Morrigan kazanın mülkiyetini tekrar ele geçirecek ve bu da Morfran'ın ve onun mutlu Fomorian çadırının yeniden canlanmasının sonu olacak."

Curran bunu düşündü. "Petekçiler iblislerin duvarlardan Petek'e tırmanmasını önlemek için karavanlarını hareket ettiriyorlar. İblislerin gidecekleri tek bir yol var: Güneybatıya, Boşluğun dibine doğru. Sürü boşluğu kapatacak. Saldırının yükünü biz üstleneceğiz. Jim, Warren'dan Gap'e giden bir tünel olduğunu söylüyor."

"Bunu biliyorum."

"O salak ve adamlarımdan küçük bir grup, iblisler bize odaklanmışken tünelden geçip Boşluğa gidebilir. Bu onları Fomorianların arkasına atacaktır. Şansımız varsa iblisler onu fark etmez bile. Kazana varana kadar sinir krizi geçirmekten kendini alıkoyabilir mi?"

"Bilmiyorum. Warp spazmından etkilenmedin, değil mi?"

Yüzünü buruşturdu. "Bu iğrenç bir şey. Tamamen kontrol kaybı. Güzellik yok, simetri yok. Gözü bir sümük parçası gibi yanağından dışarı sarkıyordu. Hayır, hiç etkilenmedim."

"Kazana gidene kadar onu tutmaya çalışabilirim." Bir kelime oyunu yaptım ama o bunu fark edecek durumda değildi.

"Hayır."

"Ne demek hayır?"

"Hayır, onunla gitmiyorsun."

Kollarımı kavuşturdum. "Buna kim karar verdi?"

"Ben alfayım ve ayağımı yere basıyorum" ifadesini takındı. "Ben karar verdim."

"Sen karar veremezsin. Ben senin otoriten altında değilim." "Evet, öylesin. Sen olmadan da dövüş
olacak, ama

Ben ve sürü olmadan olmaz. Üstün güce ben komuta ediyorum, bu yüzden yetki bende. Siz ve tek kişilik ordunuz benim otoritem altına girebilir ya da yürüyüp gidebilirsiniz."

"Bunu yapamayacağımı düşünüyorsun, öyle mi?" "Hayır, seni görebileceğim bir yerde istiyorum." "Neden?"

Dudakları bir hırıltının başlangıcıyla titredi. Kendini kontrol altına aldığı anda yüzü gevşedi. "Çünkü ben böyle istiyorum," dedi, hırçın çocuklar ve huysuz akıl hastaları için ayrılmış yavaş ve sabırlı bir sesle. Bu beni aklımın sınırlarına sürükledi. Onu gerçekten yumruklamak istedim.

"Sadece meraktan soruyorum, Bran ile gelmemi nasıl engellemeyi düşünüyorsunuz?"

"Seni domuz bağı ile bağlayacağım, ağzını tıkayacağım ve dövüş boyunca üç şekil değiştireni üzerine oturtacağım."

Ona yapmayacağını söylemek üzereydim ama gözleri yapacağına dair beni temin etti. İstedığımı elde edemeyecektim. Bu sefer olmaz. Yeni bir strateji için iyi bir an.

"Pekala. İyi olacağım, ama bir şartla. Dövüşten önce on beş saniye istiyorum. Fomorian safları ve senin adamların arasında sadece ben olayım."

"Neden?"

Çünkü çılgınca bir fikrim vardı. Babamı ve Greg'i mezarlarında döndürecek bir şey yapmak istiyordum. Kaybedecek bir şeyim yoktu. Hepimiz ölebilirdik zaten.

Cevap vermedim. Sadece ona baktım. Bana ya güvenecekti ya da güvenmeyecekti.

Curran, "Onlar sizde," dedi.

Bölüm 24

Sürüde bıçaklar için bok vardı. Öyle düşünmüşler: Onlara ihtiyaçları yoktu. Cephaneliklerindeki silahları tek tek inceledim ve hiçbir şey bulamadım. İkinci bir kılıç istedim ve Curran istediğimi ödünç alabileceğimi söyledi.

Zırh konusunda biraz daha iyiydiler. Stratejik yerlerde çelik elmaslarla süslenmiş iyi bir deri tunik buldum. Siyahtı, üzerime tam oturuyordu ve en iyisi de bedenime oturması için bağcıklı kordonlara ihtiyaç duyuyordu. Giymek ve çıkarmak için yardım almam gerekiyordu. Daha önce hiç topyekûn bir savaşa girmemiştım ama birkaç büyük çaplı kavgadan sağ kurtulmuş ve birkaç isyanda savaşmışım. Tecrübelerime dayanarak, bir dövüşte kendimi kaybedeceğimi ve hareket özgürlüğümü artırmak için zırhımı farkına bile varmadan çıkaracağımı biliyordum. Çıkarması zor bir zırha ihtiyacım vardı. Cırt cırtlı herhangi bir şey söz konusu bile olamazdı.

Cephanelikten vazgeçmeye hazırdım ki, işte karşımdaydı; tek ağızlı, yaklaşık yirmi inç uzunluğunda, Slayer'dan daha geniş ama ona çarpıcı biçimde benzeyen bir profile sahip bir kılıç. Distal konikliğiyle mükemmel bir dengeye sahip olan kılıç, kabzası için düz ahşap panellerle tek parça yay çeliğinden üretilmişti. Basit, süssüz, işlevsel, bir ortaçağ kopyası değil, modern çağa ait, saçma sapan olmayan bir silahtı. Mükemmeldi.

Ağırlığına alışmak için birkaç kez salladım. "İki kılıç," dedi Bran kapı aralığından.

Geçirdiği spazm giysilerini yırtmış, gömleğinden ve pantolonundan arta kalanları kesip biçerek dünyanın en büyük göğsünü sergileyen eğreti bir etek yapmıştı. İskoç eteğinin bana Greg'in katilini hatırlatması çok kötü oldu. O da İskoç eteği giymişti.

"İki kılıçla başa çıkabilir misin?"

Slayer'ı kınından çıkardım, ona doğru hamle yaptım, Slayer'la vücudunun etrafında klasik bir sekiz rakamı çizdim ve karşı hamle yapmaya çalıştığında daha kısa olan bıçağın yassısıyla kolunu engelledim.

"Süslü. Iskaladın," dedi. "Bir şey mi istiyorsun?"

"Yarın ikimiz de ölebileceğimize göre, dostça bir yuvarlanmaya hazır olursun diye düşündüm."

"Ben ölebilirim. İyileşeceksin."

Başını iki yana salladı. "Ben ölümsüz değilim, güvercin. Yeterince hızlı hasar verersen ben de senin gibi nalları dikerim."

Ondan ayrıldım ve kapıya doğru ilerledim.

İskoç eteği düştü.

"Bunu tamir etmem çok uzun sürdü!" Onu yerden aldı ve elinde parçalandı. Üç yerinden kesmiştim.

Koridora çıktım ve bir grup şekil değiştiren eşliğinde neredeyse Curran'a çarpıyordum. Bran tüm çıplaklığıyla beni takip etti. "Hey, bu seks yok anlamına mı geliyor?"

Curran'ın yüzü karardı. Ondan kaçtım ve yürümeye devam ettim.

Bran şekil değiştirenlerin arasından geçerek beni kovaladı. "Çekil yolumdan, bir kadınla konuşmaya çalıştığımı görmüyor musun?"

Morrigan'ın Köpeği hızla geçerken Curran'ın Bran'ın boynuna uzandığını görmek için geçmişe bakma hatasını yaptım. Hayatından bir yıl çalmış olması gereken bir irade çabasıyla Curran parmaklarını yumruk yaptı ve elini indirdi.

Kendi kendime kıkırdadım ve yürümeye devam ettim. Evren Curran'ın yanıldığını kanıtlamıştı: Onu benden daha çok kızdıran bir insan gerçekten de vardı.

Bran merdivenlerde bana yetişti. "Nereye gidiyorsun?"

"Bir balkona. Biraz temiz hava almak istiyorum." Ve belki biraz uyuklamak için. Gerçi artık uykum gelmiyordu. Sihir içimde uğulduyor, serbest kalmaya can atıyordu. Böyle mi olacaktı?

teknoloji sonunda tamamen düştüğünde ne olacaktı? Bu kadar ham gücü kaldırabileceğimden emin değildim. Sanki dörtnala koşan çılgın bir ata biniyormuşum da dizginler parmaklarımın arasından kayıp duruyormuş gibi kendimi tutmak zorunda kaldım.

Bran yanımda yürüdü, kıyafetlerinin eksikliğini hiç umursamıyordu. Gördüğüm ilk odaya girdim, çekmecelerden birinden bir çift gri eşofman altı çıkardım - Keep'teki hemen hemen her odada bunlardan vardı, çünkü şekil değiştiren insanlar fazladan kıyafet bulundurmayı uygun buluyorlardı - ve pantolonu ona uzattım.

"Kendini kontrol edemiyor musun?" Eşofmanının içine girdi. "İşte bu," diye mırıldandım, yedek battaniyeyi çaldım ve ve odadan çıktı.

Beni balkona kadar takip etti, orada girintili kapı aralığında derme çatma bir yatak yaptım ve kıvrıldım. Taş beni güneşten koruyordu ama her şeyi görüyordum: güneş ışığıyla örtülmüş ve bulutların tüylü lekeleriyle dokunulmuş gökyüzünü, esintide hışırdayan ağaçların parlak yeşilliğini, hala pürüzsüz ve dokunulduğunda sıcak olan taş duvarları. Ballı çiçekleri ve esintideki hafif kurt kokusunu kokladım. Hepsini içime çektim.

Bran taş parmaklığın üzerine tünedi. "Cılız bir sokak çocuğu. Bir kenara atılmış bir insan. Şimdi onun yüzünden savaşa gideceksiniz."

"Savaşlar daha kötü nedenlerle başlatıldı."

Bana baktı. "Anlamıyorum."

Hiçbir referans çerçevesi olmayan birine insanlığı nasıl açıklarsınız? "Bunun iyi ve kötü ile ilgisi var. Bunların ne olduğuna kendiniz karar vermelisiniz. Benim için kötülük, araçlara bakmaksızın bir amaç için çabalamaktır."

Başını iki yana salladı. "Büyük bir yanlış önlemek için küçük bir yanlış yapmak daha iyidir."

"Neyin 'küçük' bir yanlış olduğuna nasıl karar veriyorsunuz? Diyelim ki, bir çocuğun hayatıyla birçok kişinin güvenliğini satın alıyorsunuz. O çocuk ailesi için her şey demek. Onları harap ettiniz. Onlara yapabileceğiniz daha büyük bir yanlış yok. Bu neden 'küçük' bir kötülük

olsun ki?"

"Çünkü şimdi siz aptallardan daha fazlası ölecek."

"Biz aptallar savaşmaya gönüllü olduk. Özgür irademiz var. Julie'yi kurtarmak ve o piçlerden öldürebildiğim kadarını öldürmek için savaşıyorum. Evime girdiler, beni öldürmeye çalıştılar ve çocuğumu çarmıha gerdiler. Onları cezalandırmak istiyorum. Bu cezanın o kadar sert ve acımasız olmasını istiyorum ki, onların yerini alacak bir sonraki pislik benimle dövüşmeyi aklına bile getirmesin."

Avcı kınında tütüyordu, öfkemi hissediyordu. Normalde onu beslemem gerekirdi, yoksa kılıcı incelir ve kırılgaılaşırdı ama büyü bu kadar güçlü akarken, kılıç savaş boyunca dayanırdı.

Avluyu işaret ettim. "Şekil değıştirenler bir tehdide karşı durmak ve ölen sürü arkadaşlarının intikamını almak için savaşırlar. Çocuklarını korumak için savaşırlar, çünkü onlar olmadan gelecek olmaz. Siz ne için savaşıyorsunuz?"

Saçlarının vahşı yuvasını bozdu. "Benim zaten bir geleceğim yok. Morigan'la bir anlaşma yaptığım için savaşıyorum. Sis olmadan yaşlanıp öleceğim."

"Yaşlanmak o kadar kötü bir şey mi? Bir hayat istemiyor musun?"

Gerçek bir hayat mı?"

Alay etti. "Eğer gerçek bir hayat isteseydim, kahraman olmayı istemezdim. Öldüğümde, elimde bir kılıçla, onu düşmanlarımin bedenlerine saplayarak güçlü bir şekilde ölmek istiyorum. Bir erkek böyle ölmeli."

İçimi çektim. "Babam eşsiz güce sahip bir adama savaş lordu olarak hizmet etti. Bu adam babama 'Voron' derdi, yani Kuzgun, çünkü ölüm onu takip ederdi. Voron hiçbir zaman bir kılıçla yenilmedi. Eğer bir savaş lordu olarak kalıp kurduğu ve eğittiği orduya liderlik etseydi, dünya çok farklı bir yer olurdu."

"Bu hikayenin bir anlamı var mı?"

"Benim hatırım için her şeyi geride bıraktı." Ve tüm bunları kendi kanından olmayan bir çocuk için yaptı.

"O zaman baban bir aptaldı ve şimdi senin neden bir aptal olduğunu biliyorum."

Gözlerimi kapattım. "Seninle mantık yürütmek mümkün değil. Bırak uyuyayım."

Korkuluktan atlayıp yanıma indiğini duydum ve sonra parmağıyla omzumu dürttü.

"Anlamaya çalışıyorum."

Gözlerimi açtım. Ahlaki kurallarımı açıklamak benim uzmanlık alanım değildi. "Kurtlar tarafından kovalandığınızı düşünün. Ormanda koşuyorsunuz, görünürde bir yerleşim yeri yok ve yerde terk edilmiş yatan bir bebeğe rastlıyorsunuz. Bebeği kurtarır mısınız yoksa kurtlara mı bırakırsınız?"

Kara gözlerindeki tereddütü gördüm. "Ben olsam o küçük piçi bırakırdım," dedi biraz fazla yüksek sesle. "Kurtları yavaşlatır."

"Bir şüpheniz vardı."

Elini kaldırdı ama ben başımı salladım. "Ben gördüm. Şüphen vardı. Bir an için düşündün. Bizi savaşmaya iten de bu şüpheyi yaratan aynı güç. Şimdi beni rahat bırak."

Battaniyemin üzerine kıvrıldım ve gözlerimi kapattım. Rüzgâr yüzümü hafifçe okşadı ve beni sakin bir uykuya daldırdı.

* * * *

Birkaç saat sonra Derek beni uyandırdı. Gökyüzüne baktım. Güneş tepedeydi, öğlen olmak üzereydi.

Ölmek istemedim.

Derek'in yüzü asıktı. "Jim'in aşağıda senin için bir şeyi var."

Beni birinci kata götürdü ve kapıyı benim için açık tuttu. Küçük bir odaya girdim, Jim bir sandalyede oturmuş, aynı bıçağın kenarını başparmağıyla kontrol ediyordu. Onun önünde, yerde Red oturuyordu. Pislik içindeydi. Sol gözü muhteşem bir morlukla şişip kapanmıştı. Uzun bir metal zincir duvardan boynundaki metal tasmaya uzanıyordu. Sürüyü kızdırırsanız Tanrı yardımcınız olsun, çünkü sizi bulmak için bir K-9 birimine ihtiyaçları yoktu.

Kollarımı kavuşturdum ve ona baktım. Daha on beş yaşındaydı. Bu Julie'ye ihanetini mazur göstermiyordu ama bu koşullar altında normalde yapacağım her şeyi yapmamı engelliyordu.

Red sağlam gözleriyle bana baktı. "Beni yeneceksin, devam et."

Duvara yaslandım. Hareket ettiğime dair ilk ipucunda eğildi ve başını örttü. "Neden bana kolyeden bahsetmedin?"

"Çünkü onu çalarsın." Dişlerini gösterdi. "O benimdi. Benim gücümdü! Benim şansım."

"Julie'ye ne olduğunu biliyor musun?"

"O biliyor," dedi Jim.

"Kendini hiç sorumlu hissediyor musun?" Ben sordum.

Benden uzaklaştı. "Ne söylememi istiyorsun? İyi davranmamı, ağlamamı ve ne kadar üzgün olduğumu söylememi mi? Julie'ye ben baktım. İki yıl boyunca ona göz kulak oldum. Bana borçlu, tamam mı? Pençelerini boğazıma geçirdiler. Tam burada!" Kirli parmaklarıyla boynunu sıktı. "Ya kızı alırsın ya da ölürsün, dediler. Ben de kızı aldım. Siz pisliklerden herhangi biri de aynısını yapardı. Orada durup bana öyle tepeden bakacaksanız, siktirin gidin."

Yere tükürdü.

"Madem onu hiç önemsemiyordun, neden benden onu korumamı istedin?"

"Çünkü o bir yatırım, seni aptal fahişe."

O bir insan değildi, sadece bir nefret topuydu. Onu dövebilirdik, aç bırakabilirdik, ona ders verebilirdik ama hiçbir ceza ya da eğitim onun hatalı olduğunu anlamasını sağlayamazdı. O kaybolmuştu.

"Onunla ne yapacaksın?" Jim'e sordum.

Jim omuz silkti. "Ona bir bıçak vereceğim, onu sahaya süreceğim.

Bana ne kadar sert olduğunu gösterebilir." "Bizi sırtımızdan bıçaklayacak."

"Onu izleyen insanlar olacak. Onu bir kez bulduk, yine buluruz. Birini bıçaklarsa, derisini canlı canlı yüzerim. Parça

parça parça." Jim, Red'e gülümsedi. Çoğu insan Jim'in gülümsediğini yalnızca bir kez görürdü, o da onları öldürmeden hemen önce. Gülümseme istediği etkiyi yaratmıştı: Red irkildi ve o kadar hafif soldu ki, bunu derisine bulaşan kir tabakasından bile görebiliyordum.

"İtirazın var mı?" Jim bana sordu. "Ne yapacaksan yap."

* * * *

Bahçede, motorları sihirli suyla beslenen iki devasa otobüs kükrüyordu. Sihirle çalışan araçların sorunu da buydu: Yavaşlardı, saatte en fazla otuz beş, kırk mil hız yapıyorlardı ve ölüleri uyandırıp polis çağırmalarına neden olacak kadar gürültü çıkarıyorlardı. Savaşa otobüsle giderdim. Evrenin alaycı bir mizah anlayışı vardı.

Tanıdık ince bir figür fark ettim. Myong. Ve onun yanında, Crest. İyi görünüyordu: aynı koyu renk gözler, aynı kıyafetler, son kırıksıklığına kadar tertemiz. Kumral saçları ve sıcak gözleriyle hâlâ çok yakışıklı bir adamdı. Ona baktım ve umursamadım. Utanç acısı gitmişti. Artık özgürdüm.

"Curran gitmelerine izin verdi. Onu sürüye karşı tüm görevlerinden azat etti. Dövüşten muaf tutuldu." Derek dudağını buruşturdu. "Ben olsaydım, onu dövüştürürdüm. Ve sonra, eğer başarılı olursa, gitmesine izin verirdim."

Crest, Myong için dar gri bir aracın kapısını tuttu. "İşte, gittiler, mutlu çift intikam ve dünyayı kurtarmak. Bu seni rahatsız etmiyor mu?"

Gülümsedim. "Derek, hayatta bazı şeyleri olurlarına bırakmayı öğrenmek zorundasın."

Otobüsün etrafında döndük ve bir vampir büyü dalgası beni vurdu. Sekiz vampir bir cipin önünde heykel gibi tünemiş oturuyordu. Curran cipin yanında durmuş, dokuzuncu vampirle oldukça hareketli bir tartışma yapıyordu. Vampir beni gördü.

"Kate," dedi Ghastek'in sesiyle. "Hayatta kalma yeteneğin beni şaşırtmaktan asla vazgeçmiyor."

"Burada ne yapıyorsunuz? Gazinoda tecrit altında olmak yerine burada ne yapıyorsunuz?"

"Oldukça basit, canım; ödeşmeye geldim. Bu ve İnsanlar, vampirlerin sınırsız zarar verebilecekleri bir ortamda bir parlama sırasında tam potansiyellerini gözlemlemek istiyorlar. Ama daha çok Shepherd'la ödeşmek için buradayım. İntikam almayı değerli bir amaç olarak görüyorum."

Curran'ın yüzüne baktım ve birden Bran'a tünelde kimin eşlik edeceğini anladım.

Bölüm 25

Baloncuk boşluğu doldurdu. Katı, yarı saydam, kılcal çatlaklarla çizgili, içindeki canavarların yüzlerine ihanet ediyordu. Burunları ezilmiş, ağır dudakları ezilmiş Fomorianlar omuz omuza durmuş, nane şekeri gibi sıkıca paketlenmişlerdi.

Petek'e giden otobüslere binmiş ve Gap'in dibine kadar bir patikadan yürümüştük. Curran yüz tane şekil değıştiren getirmişti, hepsi de gönüllüydü. Yüz kişi, Bran'e kazanı kapatma şansı verecek kadar uzun süre Geçit'i kapatabilirdi. Ve eğer başarısız olurlarsa, hiçbir şekil değıştiren işleri yoluna koyamazdı. Curran daha fazla insanını tehlikeye atmak istemedi. Yine de daha fazlasını alırdım ama kimse fikrimi sormadı.

Patika bizi Petek Geçidi'nin kenarına götürdü. Şişirilmiş römorkların, Petek'e dokunduğu yerde, Gap'in ağzını çevrelemek için sıkıca çekildiğini gördüm. Römorkların ötesinde sopalar, baltalar ve bıçaklarla silahlanmış Petek sakinleri bekliyordu. Yol beni doğuya doğru götürmeden önce metalik yüklerini kol kalınlığındaki zincirlerle tutan dört köpek bakıcısı ve onların ötesinde iki cheiroballista saydım. Eğer herhangi bir iblis çöp ve dikenlerle kaplı yokuşu çıkmayı başarırca, buna çok pişman olacaktı.

Şekil değıştirenler Boşluk'un zeminini kullanılabilir hale getirecek kadar temizlemişlerdi. Tüm keskin çöpler baloncuğa doğru fırlatılmıştı. Bu Fomorianları yavaşlatırdı.

Boşluğa doğru indik. Sürü, baloncuktan yaklaşık yüz metre uzakta saflar oluşturdu. Şekil değıştirenler ayrı durarak birbirlerine çalışma alanı açtılar. Bir grup kadın yanımdan geçip gitti, başlarında tanıdık bir cadı vardı: Morrigan meclisi liderlerinden biri. Deri ve zincir zırh giymişlerdi, yay ve kılıç taşıyorlardı ve yüzleri boyalıydı.

Mavi. Acımasız ve kararlı bir ifadeyle dirsekleriyle Curran'a doğru ilerlediler. Birkaç dakika konuştular ve cadılar duvarlara tırmanarak savaşın üstündeki çöplerin arasında yerlerini aldılar.

Sıra bendeydi. Curran'a doğru yürüdüm. "On beş saniye." Gözleri parladı. "Hatırlıyorum. Ölmemeye çalış."

"Sırf seni öldürebilmek için hayatta kalacağım." "Sabah görüşürüz o zaman."

Kenara çekildim. Arkamda Derek'in yüzünde geniş bir gülümseme vardı.

"Dövüş için bana bakıcılık mı yapacaksın?" Başını salladı, gülümsemesi daha da genişledi. Harikulade.

Kirli buz gibi soluk gri bir parça baloncuğun tepesinden koptu. Ürkütücü bir ısıkla boşluğun dibine daldı ve paslı çöpleri delip geçti. Gri tısladı ve buharlaşarak havaya karıştı. Alanın üzerine bir sessizlik çöktü. Şekil değiştirenler beklenti içinde titriyordu.

Curran'ın sesi başımızın üzerinden geçti. "Yapacak bir işimiz var. Bugün kendi intikamımızı alacağız! Buraya, topraklarımıza geldiler. Bir çocuğa işkence ettiler. Sürü arkadaşlarımızı öldürdüler. Kimse sürüye zarar veremez!"

"Hiç kimse!" diye cevap verdi düzensiz bir koro.

Baloncuğu işaret etti. "Onlar insan değil. Kemiklerinde insan eti yok."

Bununla nereye varmaya çalışıyordu?

"Burada olan, burada kalır. Bugün Kod diye bir şey yok. Bugün bırakabilirsin."

Kuralları yaşadılar. Fanatik bir disiplinle takip ettiler. İtaat et, yerine getir, kendini hesaba çek. Her zaman çalışkan. Her zaman kontrollü. Asla bırakma. Curran onlara asla sahip olamayacakları tek şeyi vaat etmişti. Teker teker gözleri kehribar renginde parladı, sonra kan kırmızısı oldu.

"Unutmayın: Sürünüz için ölmek sizin işiniz değil! Senin işin diğer piçlerin kendi sürün için ölmesini sağlamak. Birlikte

Öldürürüz!"

"Öldür!" diye nefes aldı

saha. "Kazan!"

"Kazan!"

"Evine git!"

"Evine git!"

"Öldür! Kazan! Evine git!"

"Öldür, kazan, eve git! Öldür, kazan, eve git!" Bu sloganı tekrar tekrar attılar, sesleri birleşerek bir çığ gibi büyüdü.

Kubbenin bir kısmı daha çimlere yuvarlandı. Şekil değiştirenler hep birlikte kıyafetlerini çıkardılar. Etrafımda insanlar silahlarını kavradı. Ter ve güneşte ısınmış metal kokusu alıyordum.

Parçalanmış bir buz kütesinin kulakları yırtan kükremesiyle gri kubbe parçalanarak Fomorian denizini ortaya çıkardı. Birkaç adım ilerledikten sonra sessizliğe büründüler; yeşil, turkuaz ve turuncu renklerle bezenmiş kaotik bir kütle, eski bir cehennem tablosu gibi korkunçtu.

"Dön!" Curran kükredi.

Kürk, şekil değiştiren safları boyunca patlama ipinden akan bir ateş gibi patladı. Canavarlar omuzlarını silkti ve havayı ısırды. Curran hırladı ve sekiz ayak boyunda hayvani bir kâbus gibi askerlerinin üzerinde yükseldi.

Fomorian sürüsünün arkasında, Morfran küçük bir çöp tepesinin üzerinde duruyordu. Elindeki devasa, çift ağızlı baltayı gökyüzüne doğru savurdu.

Fomorianlar böğürdü.

Kalın tüylü boğazlardan yüzlerce kükreme onlara cevap verdi: kurtlar hırladı ve uludu, çakallar ısıklık çaldı, sırtlanlar güldü, kediler hırladı, sıçanlar çığlık attı, hepsi birden ve hepsinin arasından, durdurulamaz ve ezici bir şekilde aslan kükremesi geldi.

Fomorianlar tereddüt etti, emin değillerdi.

Morfran baltasını doğruca yukarı kaldırdı. Her şey için tek bir işareti varmış gibi görünüyordu: gökyüzünde bir delik açmak.

Sürünün ön safları önce yavaşça, ağır aksak, sonra daha hızlı ve daha hızlı ilerlemeye başladı. Bir futbol sahası kadar uzun, çöplerle kaplı bir zemin onları bizden ayırıyordu. Yer, birçok ayağın çarpmasıyla sarsılıyordu.

"Dur!" Curran hırladı.

Arkamızda kadın seslerinden oluşan alçak bir ilahi yükseldi. Büyü, seslerin içindeki güce itaat ederek hareket etti ve yer değiştirdi. Yer, içinden vurulan dev bir davul gibi titredi. Sarmaşıklar Fomorian ön saflarının önünde patladı ve ayaklarının etrafından dolanarak, çelme takarak, bağlayarak yerde süründü. İblisler durdu, kendilerini kurtarmaya çalıştılar.

Bir cadı çığlık attı. Gırtlaktan gelen çığlıklar ona cevap verdi. Gökyüzü ışıltılı şekillerle canlandı. Stymphalean kuşları havalandı ve şeytani sürüye daldı. Tüyler havada ılık çaldı ve jilet gibi keskin metaller eti keserken acı çığlıkları yankılandı. Burada ve orada şeytani formlar sıvıya dönüştü. Kazan onları tekrar hayata döndürecek. Bran'ın Kahin'in kaplumbağasındaki dövüşü izlerken attığı çığlığı hatırladım. "Sakatlayın" diye bağırmıştı. Eğer çok sayıda kişiyi sakat bırakabilirsek, onları etkisiz hale getirebilir ama öldürmezsek, yeniden doğmaları için onları yok etmekten daha çok işe yarardı. Dikkatlerini çekmemiz, onları meşgul etmemiz ve Bran'a güvenli geçiş sağlamak için saflarını seyreltmemiz gerekiyordu.

İblisler kendilerini sarmaşıklardan kurtarmış ve et, diş ve boynuzlardan oluşan bir yığın halinde tekrar ilerlemeye başlamışlardı.

İşaretimi verdim. İleriye doğru koştum, ayaklarımın üzerinde hafifçe, şekil değiştiren hattından gittikçe uzaklaştım. İleride, Fomorianlar önümde kabarıyordu.

Tüm muhafızları bıraktım. Tüm tasmaları, tüm zincirleri, disiplin ve keşfedilme korkusuyla beni kısıtlayan her şeyi bıraktım. Saklanmaya gerek yoktu. Büyü içime aktı, sarhoş edici, baş döndürücü, baştan çıkarıcı. Kana susamışlığımla karıştı ve babamın ordularını savaşa götürürken böyle hissetmiş olması gerektiğini anladım. I

Roland'ın savaş lordu tarafından yetiştirildim. Prangalarımı çıkarırdım ve bana boyun eğerlerdi.

Büyü içimde şarkı söylüyordu. Onun gücüyle sarhoş oldum, hiçbir şeyi geri tutmadım ve bir güç sözcüğü havladım.

"Osanda!" Diz çök.

Büyü benden bir tsunami gibi fışkırdı. Yüzlerce dizin hep birlikte yere vurmasıyla yer sarsıldı. Fomorian safları, sanki bir dev ortalarına devasa kanlı bir ayak izi basmış gibi, bir kan püskürmesi ve kırık bacak kemiklerinin çıtırtısıyla yere yığıldı. Acım o kadar hafifti ki, zar zor fark ettim. İçimdeki büyü baskısı sonunda hafifledi.

Acı içinde yerde kıvranan öncülerıyla karşılaşan sürü dehşet içinde durdu. Morfran'ı tarlanın öbür ucunda gördüm, iğrenç yüzü doğaüstü bir netlikle önümde beliriyordu, gözleri şok olmuştu. O şoku içime çektim. Bundan zevk aldım ve güldüm.

"Ordunu getir, küçük tanrı! Kılıcım acıktı!"

Kırbaçlanmış gibi sarsıldı ve beni duyduğunu anladım. Baltayı bana doğrulttu. Çığlık attı ve sürü tekrar ilerlemeye başladı. şekil değiştirenler yanımdan geçip sakat iblislerin üzerine çullandıklarında ben hâlâ gülüyordum, bu kadar çok büyüünün bu kadar çabuk harcanması başımı döndürmüştü.

Bir el omzuma dokundu ve Derek'in yüzü görüş alanıma girdi. "Kate! Kendine gel! Kate!"

Ona güldüm ve kılıçlarımı açtım. Kınları yere vurdum ve sonra koşmaya başladım.

Burada olan, burada kalır.

Karşılıklı savaşçı hatları birbirine çarpan iki büyük gemi gibi çarpışırken bir kükreme yükseldi. İlk iblis bana mavi bir balta savurdu. Neredeyse geçerken onun bağırsaklarını deştim ve bir sonrakine geçtim.

Dilimledim ve kestim, bıçaklarım aç ağızlı iki çelik yılan gibi ısırıyordu ve ne kadar Fomorian eti tüketirlerse tüketsinler, açlıklarını doyuramıyorlardı. Hiçbir şey görmedim, hiçbir şey hissetmedim. Hepsi kokunun içinde eridi ve

Kanın sıcaklığı, güneşin kavurucu sıcaklığı ve kendi terimin sıvı kayganlığı.

Gelmeye devam ettiler, beni etten sıkı bir çemberin içine aldılar. Anlayışsızca öldürdüm, kazanın derinliklerine kimi gönderdiğimi bilmeden. Onlar şekillerdi, Morfran'a giden yolumdaki engellerdi ve iyi ayarlanmış bir makine gibi, düşünmeden, pişmanlık duymadan onları biçtim. Denediğim her manevra işe yaradı. Her kesik kurbanını buldu. İçimi tuhaf bir sevinç kapladı; o kadar çoktular ki bitmeyeceklerini umuyordum. Ben bunun için doğmuştum.

Sonsuza kadar öldürmeye devam edebilirim.

Zemin Fomorian ölümünün sıvısıyla kayganlaştı. Yavaş yavaş etrafımda bir leş halkası oluşmaya başladı: Yeniden doğuş kazanını aşırı yüklemiştik, Fomorianları onları yenileyebileceğinden daha hızlı katlediyorduk.

Aniden Fomorianlar kırıldı ve kılıçlarımın oburluğundan kaçtılar. Alan önümde açıldı. Savaşçılar birbirlerine çarptı, ileri geri savruldu, saldıranlar ve savunanlar arasındaki çizgiler artık net değildi. Çılgın şekil değiştiriciler canavarlara dönüştü, gözleri öfkeden kıpkırmızı olmuştu. Cadılar uluyor, büyüler ve oklar fırlatıyordu. Hava kanla buğulanıyordu. Kılıçların gürültüsü, yaralıların acı dolu çığlıkları, şekil değiştirenlerin çığlıkları ve ölenlerin iniltileri birbirine karışarak dayanılmaz bir kakofoniye dönüştü. Tüm bunların üzerinde acımasız güneş, deriyi kabartacak kadar parlak bir şekilde parlıyordu. Burası cehennemdi ve ben de onun öfkesiydim.

Kılıcımı kaldırdım ve yüzümde bir gülümsemeyle tekrar öldürdüm.

* * * *

Güneşi tekrar gördüğümde, ufkun üzerinde asılı duruyordu, gökyüzüne kıpkırmızı kanıyordu, kabarık bulutlar açık bir yaranın üzerindeki bandajlar gibi kırmızıyı emiyordu. Yaklaşık iki saat boyunca savaşmıştık.

Bir çift vampir ceset yığınının üzerine indi. "Golf Ağacı, büyük mafya saat iki yönünde, kaldıralım mı?"

"Golf de, Roger."

Soldaki vampir sağıdaki ölümsüzü kavradı, döndürdü ve bir disk gibi fırlattı. Hortlak yirmi beş metre ilerledi ve köpekbalığı kafalı bir devin üzerine düştü. Pençeler kesti ve Fomorian yere düştü.

Vampirler. Bu Bran'in başardığı anlamına geliyordu.

Bir ceset yanımdan uçarak geçti. Döndüm ve onu gördüm. Grotesk, devasa, sadece birkaç metre ötedeki tarlada ilerliyordu.

Sol tarafta, pullu bir Fomorian bir zıpkın fırlattı. Zıpkın havaya fırladı, Bran'in tam karnına isabet etti ve sekerek uzaklaştı. Bran olan canavar zıpkını kürek büyüklüğünde bir elle kavradı ve zinciri çekerek sahibini ayağından kaldırdı. Fomoryalı havada uçarken Bran ona bir futbol topu gibi tekme attı. Darbe zıpkıncının karnını yakaladı ve onu uçurdu.

Fomorianlar aynı anda dörde, beşe düştü ve onları bir kuş sürüsü gibi dağıttı, ileri geri sallandı, kafaları kopardı ve karahindiba tarlasında kudurmuş bir çocuk gibi cesetleri ezdi. Onları kovalarken, sırtlarını kırıp kafataslarını ezerken, vücudunun üst kısmı ölmekte olan bir kömür gibi kırmızı renkte parlamaya başladı.

Ne yapıyordu ki? Morfran'a ulaşana kadar spazm geçirmemesi gerekiyordu. Döndüm ve Morfran'ı gördüm, tam orada, neredeyse yanımdaydı. Çılgınlığımla ona doğru yol almıştım.

Morfran'ın elleri hareket etti, dudakları fısıldadı. Gözleri Bran'i takip ediyordu. Bir büyü yapıyordu.

Hayır, yok.

Çılgılık atarak tepeye çıktım.

Saldırı geldi, ani ve acımasız. Morfran başının üstünden büyük bir darbe indirdi, doğaüstü bir çabuklukla hareket ediyordu, ayaklarının üzerinde hafifti. Kenara sıçradım ve bir saldırı sağanağı başlattım, daha hızlı ve daha hızlı, etrafta dolaşarak, bıçaklarımı parlatarak. Bana odaklan, seni sonovabitch.

Balta ıslık çalarak yanımdan geçti, bir, iki kez. Dans etmeye devam ettim, yakalamak için çok hızlı ama görmezden gelmek için çok hassas. Onu izledim

gözlerini, ayaklarını izledim, onu meşgul etmek için yüzüne vurdum. Kısa kılıcımı kenara itti ve böğrüne sapladı. Baltanın büyük, parlak bir kavis çizerek geldiğini gördüm, kenarından yansıyan güneş ışığı parlak bir yıldız gibi parlıyordu. Geri sıçramamı bekliyordu ama ben baltanın sapıyla birlikte boğazına saplamak için ileri atıldım.

Kedi hızında bir bıçaklamaydı ama nasıl olduysa ıskaladım. Avcının ucu Morfran'ın boynu boyunca kırmızı bir çizgi çizdi ve ardından botu karnıma çarptı. Dünya sulu ve acılı bir bulanıklık içinde yüzüyordu. Toprağa çakıldım. Bir saniye içinde üzerimdeydi. Balta bacaklarımın arasından toprağa saplandı.

Yuvarlandım ve yarı çömelmiş bir halde iki kılıcımı da göğsünün derinliklerine sapladım. Çeliğim hiçbir dirençle karşılaşmadı. Morfran bir tüy telaşıyla yere yığıldı. Bir köpek gibi sözsüz hırıltılar çıkararak onlara saldırdım. Tüyler ayaklarımın arasından akarak Fomorianların oluşturduğu açıklığa doğru aktı. Onları kovaladım ama çok hızlıydılar.

Göz açıp kapayıncaya kadar Morfran yeniden şekillendi. Balta elinde parlıyordu. Saldırdım ve Bran'in Morfran'ın arkasında yükseldiğini gördüm. Bran'in kafası bembeyaz parlıyordu. Çarpık bedenini yaran devasa yarıkların olduğu bir düzine yerden kan akıyordu. Ondan yayılan ısı kanını kurutarak derisinde kahverengi çizgiler oluşturdu.

"Benim tuuuurn'um!" Kepekli şey kolunu savurdu ve Morfran'a ters bir yumruk attı. Büyük Karga çöpün üzerine doğru kaydı. Bran onun peşinden gitti, dengesiz bir öfkeyle tekmeler savurdu ve iblislerden birinden almış olması gereken kocaman bir mızrağı salladı.

Morfran'ın baltası ürkütücü bir ıslıkla havayı yardı. Darbe Bran'in mızrak sapını ikiye böldü ve omzuna saplandı. Kan fışkırdı. Doğal olmayan bir hızla döndü, baltayı Morfran'ın elinden aldı ve tahta sapını kırdı.

Morfran'ın bedeni, uçuşan siyah tüylerden oluşan bir fırtınaya dönüşerek parçalandı. Tüyler ters bir kasırgayla kendilerini yukarı doğru çekti ve devasa bir kara kargaya dönüşerek katılaştı.

Soğuk büyü üzerimize aktı. Yaşamdan yoksun, uzaydan, atmosferdeki karga şeklindeki bir delikten dökülmüş olabilirdi. Ayaz tenimi yaladı.

Karganın pençesi kocaman bronz bir kazanı kavradı.

Bran bir avuç metal çöpü aldı ve fırlattı. Pürüzlü metal çöpler kargayı ısırdı, boğuk bir iniltiyle boynunu ve sırtını deldi. Koyu renkli kan, yumruk büyüklüğünde kürecikler halinde jet tüylerinden yuvarlandı. Küreler Morfran'ın etinden ayrılıp havada asılı kaldı ve ölmekte olan güneşin ışığında parıldadı.

Bran diğer elindekileri de fırlattı. Tek bir parça parladı ve karganın sırtına, Morfran'ın kendi baltasının ucuna saplandı.

Karga çığlık attı.

Erimiş bir metal damlası gibi, kazan pençelerinden düştü. Saf öfke dolu bir feryat zihnimi yararak geçti.

Kazanın ayaklarının altındaki toprak iç çekti, aç bir ağız gibi açıldı ve ışığa daha fazla Fomorian püskürdü. Bran'ın üzerine üşüşüler.

Onları parçaladım. Yanımdaki şekil değiştirenler onları paramparça etti ama biz çok azdık, onlarsa çok fazlaydı. Bran'i artık göremiyordum, bir yığın Fomorian cesedinin altına gömülmüştü.

İblis yığını dağıldı. Kanlı ve hırpalanmış Bran, süslü bir kapağı topraktan kurtardı. Dev elinde çok küçük görünüyordu, bir frizbiden daha büyük değildi. Muazzam bir basınç beni kavradı. Göğsüm daraldı. Kemiklerim inledi. Etrafımdaki şekil değiştirenler ve Fomorianlar acı içinde çığlık atarak yere düştüler.

Bran gerildi. Yaralarından kan fışkırdı ve korkunç bir feryatla kazanın kapağını çarparak indirdi.

Basınç yok oldu. Bran sırttı, kapağı açtı ve bir sis bulutu içinde kayboldu. Kapak da onunla birlikte gitti. İşte bu, fark ettim. Kapağı Morrigan'a geri verdi ve artık işi bitmişti. Ama bizim hâlâ temizlememiz gereken bir iblis tarlası vardı.

"Kate!" Uluma sesiyle döndüm. Otuz metre ötede Derek'in kanlı pençeli eliyle arkamı işaret ettiğini gördüm. Döndüm ve sadece birkaç metre ötede haçın üzerinde, yere saplanmış tanıdık küçük bir figür gördüm. Julie.

Ona ulaşmak için cesetlerin üzerinden geçtim. Üzerime bir gölge düştü. Tam zamanında kafamı kaldırdım ve cilalı demir renginde kocaman bir gaganın bana saldırdığını gördüm. Morfran, hâlâ bir karga. Fomorianlar tarafından sıkıştırılmışım ve gidecek yerim yoktu. Dizlerimin üzerine çöktüm, Avcıyı Morfran'ın karnına saplamaya hazırdım. Karga güneşi sildi ve kocaman pençeli elleri kanatlarını sıkarken dondu kaldı.

Fomorianları sarsan bir kükremeye Curran kargayı parçaladı. "Git!" diye bağırdı. "Git!"

Cesetlerin üzerinden tırmanarak, keserek, biçerek, Julie'ye odaklanarak ilerledim. Sol tarafta, bir grup Fomorian uzuvlarını kopardıkları bir vampirden ayrıldı ve bana saldırdı. "Çocuğu öldürün!" Çoban'ın tıslaması yaygarayı delip geçti. savaşın. Fomorianlar rotalarını değiştirdiler.

Beni ondan 20 metre ayırdı. Zamanında yetişemezdim.

Bran bir sis bulutu içinde Julie'nin yanında cisimleşti. İnsan formuna geri dönmüştü. Haça ve onunla birlikte Julie'ye sarıldı. Sis pufladı ve hepsi yok oldu. Fomorianlar öfkeyle uludular.

Bran önümde belirdi, elleri boştu, sırtıyordu.

Yeşil dokunaçlardan oluşan bir girdap göğsünü delip geçti. Kanı üzerime sıçradı. Gözleri kocaman açıldı. Ağzı açıldı.

"Bran!"

Öne doğru tökezledi ve ağzından kan fışkırarak üzerime düştü. Arkasında Çoban zaferle tısladı. Bran'ın üzerinden atladım ve piçin yüzüne bir bıçak darbesi indirdim. Balık gözleri bana nefretle baktı ve sonra kafasının üst kısmı yana kayarak toprağa yuvarlandı. Vücudu tökezledi. Tekrar kestim, tekrar kestim ve deniz iblisi bir daha kalkmamak üzere parçalara ayrıldı.

Tarlada doğaüstü bir çılgılık çınladı. Curran, elinde Morfran'ın devasa karga kafasıyla katliamın içinden yükseldi. Kana bulanmış kafayı gökyüzüne doğru fırlattı ve bağırdı: "Öldürün onları! Hepsini öldürün! Onlar ölümlü!"

Şekil değiştirenler Fomorianların üzerine düştü. Döndüm ve Bran'in yanında dizlerimin üzerine çöktüm.

Hayır. Hayır, hayır, hayır.

Onu ters çevirdim. Siyah gözleriyle bana baktı. "Bebeği kurtardım. Onu kurtardım. Senin için."

"Mist! Lanet olası sis."

"Çok geç," diye fısıldadı kanlı dudaklarıyla. "Kalbi iyileştiremezsin. Güle güle, güvercin."

"Sakın ölme!"

Bana baktı ve gülümsedi. İçimde ince bir acı çizgisinin kırılma noktasına kadar gerildiğini hissettim. Acıyordu. O kadar çok acıyordu ki bir nefes daha alamıyordum.

Bran'ın nefesi kesildi. Vücudu ellerimde kaskatı kesildi ve son parçasının da uçup gittiğini hissettim.

Hayır! Hayır!

Hayatın o son titreyişine tutundum. Tüm büyümle, tüm gücümle, her şeyimle Bran'in o küçük parçasına tutundum ve onu bırakmayacaktım.

Büyü etrafımda çalkalandı. Gücü kendime çektim, vücudunun derinliklerine doğru ittim ve tutundum. İçimden bir acı seliyle aktı ve Bran'in etinde eridi.

Gitmesine izin vermeyeceğim. O yaşayacak. Onu kaybetmeyeceğim.

"Aptal kız!" Bir ses zihnimi doldurdu. "Ölümle savaşılamazsın."

Beni izle.

Bran'in hayatındaki kıvılcım daha da derine kaydı. Daha fazla büyü. Daha fazla... Rüzgâr uludu ya da belki de kulaklarımı dolduran kendi kanımdı. Artık acı ve Bran dışında bir şey hissetmiyordum.

Daha sert çektim. Kıvılcım durdu. Bran'ın göz kapakları titredi. Ağzı açıldı. Gözleri bana sabitlendi. Ne dediğini duyamadım. Kalbi durmuştu ve onu tutmak için her şeyimi harcadım.

Hayalet gibi gözlerle bana baktı. Fısıltısı kulaklarıma doğru süzüldü, her kelime zayıf ama belirgindi. "Bırak beni gideyim."

"Ölümsüzlük böyle yaratılır," dedi ses. Ve içimde onun haklı olduğunu hissettim.

Nefret ettiğim şeye dönüşmeyecektim. Beni doğuran adama dönüşmeyecektim.

"Bırak beni, güvercin," diye fısıldadı Bran.

Büyüyü bozdum. İçimdeki acı hattı kopmuş bir ip gibi koptu. Bana geri döndü. Bran'ın yaşam kıvılcımının eriyip yok olduğunu hissettim. Büyü içimde canlı bir canavar gibi çırpınıyor, kapana kısılıyor ve kurtulmak için beni parçalıyordu.

Bran kollarımda ölü yatıyordu.

Gözlerimden yaşlar boşandı ve yanaklarımdan süzülerek yere düştü, büyüü de beraberlerinde taşıdılar. Toprak gözyaşlarımla ıslandı ve altında bir şey kıpırdandı, hayat ve sihir dolu bir şey, ama bunun bir önemi yoktu. Bran gitmişti.

Bir Fomorian arkamdan yaklaştı, bıçağı sırtımı ısırmaya hazırdı.

Sıvı eklemler üzerinde hareket ederek yükseldim, döndüm ve tek bir hamlede hamle yaptım. Avcının bıçağının ucu Fomorian'ın göğsünü deldi. Yeşil derisini kesti ve sıkı kas ve zar tabakasını yumuşak bir şekilde yardı, göğüs kemiğinin kırıkdağını sıyırdı, kalbini bulana kadar elim tarafından yönlendirilerek daha derine battı. Sert, kaslı organ, sıkılmış bir yumruk gibi bir an için direndi ve sonra bıçak duvarını deldi ve içindeki kanla yıkandı. Kılıcı yukarı ve yana doğru salladım, kalbini parçalara ayırdım.

Kan tenimi ıslattı. Kokladım. Elimde yapışkan sıcaklığını hissettim. Fomorian'ın gözleri büyüdü. Kobalt gözlerinin derinliklerinden bana korku çılgınlıkları atıyordu. Bu sefer yeniden doğuş olmayacaktı. Onu öldürmüştüm. O ölmüştü ve kendi kaderinin farkına varması onu korkunç, acı verici bir şekilde korkutmuştu.

Sonsuza kadar süren bir andı. Sonsuza kadar hatırlayacağımı biliyordum.

Bunu sonsuza dek hatırlayacaktım çünkü o anda kaç kişiyi öldürmüş olursam olayım ve gün bitmeden kaç kişiyi öldürecek olursam olayım, bunların hiçbirinin Bran'ı geri getirmeyeceğini biliyordum. Bir an için bile.

Kılıcı kopardım. Keder beni eyerledi ve savaşa sürdü. Tarlada öfkeyle ilerledim, önüme çıkanı öldürdüm. Geldiğimi gördüklerinde kaçtılar, ben de onları kovaladım ve başka birinin arkadaşını ellerinden alamadan onları öldürdüm.

* * * *

Gece çökmüştü. Fomorianlar ölmüştü. Cesetleri yere saçılmış, ölenlerin insan bedenleriyle karışmıştı. Ölüyken, cadı, şekil değiştiren ya da sıradan biri, hepsi aynı görünüyordu. Çok fazla ceset. Çok fazla ölü. Bu sabah konuştular, nefes aldılar, sevdiklerine veda öpücüğü verdiler. Ve şimdi ölü yatıyorlardı. Sonsuza dek gittiler. Bran gibi.

Bran'in cesedinin yanına oturdum. Gece yarısı gözleri kapalıydı. Çok yorgundum. Vücudumda var olduğunu bilmediğim yerler ağrıyordu.

Birisi bir cenaze ateşi yapmış. Yaklaşan karanlıkta turuncu renkte parlıyordu. Yoğun yağlı duman geceyi kirletiyordu.

Bran'i elinden tutup insanlığa, özgür iradesine ve seçimine geri götürmüştüm. Ve bu, hayır, ben, onun ölümüne sebep oldum. Ateş gözlerini terk etmişti. Bir daha asla göz kırpmayacak, bana bir daha asla güvercin demeyecekti. Onu sevmiyordum, onu çok az tanıyordum ama Tanrım, canım yanıyordu. Neden dokunduğum herkesi öldürüyordum? Neden hepsi öldü? Neredeyse her şeyi düzeltebilirdim ama ölüm beni her seferinde yendi. Ölümü engelleyemedikten sonra tüm o sihrin ne faydası var? Ne zaman duracağınızı bilmiyorsanız, tek yapabildiğiniz öldürmek ve cezalandırmaksa ne işe yarar?

Biri yaklaştı ve kolumu çekti. "Kate," dedi küçük bir ses.
"Kate, iyi misin?"

Sesin sahibine baktım ve yüzünü tanıdım.

"Kate," dedi acıyarak. "Lütfen bir şey söyle."

Kendimi o kadar boş hissediyordum ki sesimi bulamıyordum.

"Sen gerçek misin?" Ona sordum. Julie başını salladı.

"Buraya nasıl geldin?"

"Bran beni getirdi," dedi. "Bir gölde uyandım. Her yerde cesetler ve bir kadın vardı. Beni çıkardı ve bana bir bıçak verdi ve beni şuraya getirdi." Başlangıçta saflarımızı oluşturduğumuz yeri işaret etti. "Savaşım." Bana kanlı bıçağını gösterdi.

"Aptal kız," dedim. Öfkemi toplayamıyordum ve sesim düzdü. "Seni kurtarmak için o kadar insan öldü ve sen yine katliamın içine koştun."

"Reeves'in annemin cesedini yediğini gördüm. Yapmak zorundaydım." Yanıma oturdu. "Mecburdum, Kate."

Hafif bir zincir şingirtisi duydum. Sonra birinin ayaklarının altında bir metal çıtırtısı. Uzun boylu bir figür dumanın içinden geldi.

Deri kemerler ve gümüş kancalardan oluşan koşum takımı dışında çıplaktı, saçları siyah örtüler halinde etrafına dökülüyordu, taze kana bulanmış bir şekilde duruyordu. Koyu kırmızı akıntılar derisine işlenmiş mavi rünlerle karışıyordu. Varlığı beni tokatladı: buzul gibi, sert, acımasız, geceleyin ıssız bir yolda duyulan kurt uluması gibi korkunç.

"Bu o," diye fısıldadı Julie. "Göl kenarındaki kadın."

Gözleri parlıyor, ışıltılı kıvılcımlar saçıyordu. Kıvılcımlar kehribar rengi irislerle dönüştü, aniden bir ev kadar büyük, her şeyi tüketen, ezici... Siyah dipsiz gözbebeği önümde belirdi ve içine batabileceğimi ve sonsuza dek kaybolabileceğimi biliyordum.

İşte bir tanrıçanın gözü böyle görünür.

Önümüze baktı ve elini kaldırarak omzumun üstünü işaret etti. Zincirler şingirdadı. "Gel!" Sesi tanıdım: Onu kafamın içinde duymuştum.

Red çöp yığınınından sıyrıldı. Bir süredir orada olduğunu biliyordum. Kavga neredeyse bitmek üzereyken içeri sızmış, beni takip etmiş ve ben Bran'in yanında uyuşmuş bir halde otururken çöpün içinde beklemişti. Muhtemelen beni sırtımdan bıçaklamak için iyi bir fırsat kolluyordu.

Julie irkildi. "Kırmızı!"

Onu omzundan yakaladım ve yerinde tuttum. "Güç arzuluyorsun..."

Kırmızı yutkundu. "Evet."

"Bana hizmet et, ben de sana istediğin tüm gücü vereyim." Titredi.

"Pazarlığı kabul ediyor musun?"

"Evet!"

"Red, peki ya ben?" Julie elimden kurtuldu. Onu çok sıkı tutmadım. Bu onun iyileşmek için son şansıydı.

"Seni seviyorum! Beni bırakma."

Elini uzatarak onu engelledi. "İstediğim her şey onda var. Sende hiçbir şey yok."

Bran'in bacaklarının üzerinden geçti ve bir köpek gibi tırısla Morrigan'ın yanına gitti. Her şey dönüp dolaşıp aynı noktaya gelmişti: Morrigan'dan kurtulan atadan, sayısız nesil boyunca, Morrigan'ın tasmaını kendi isteğiyle takan toruna.

Bran'in vücudu neredeyse hiç soğumamıştı. Hiçbir keder belirtisi göstermiyordu.

Ona baktım. "Beni tanıdın."

Zincirler anlaşılarak şingirdadı.

"Tekrar karşılaşsak, onu öldürürüm."

"Siktir git. O senin için çok güçlü. O beni koruyacak," dedi Red.

"İçimde akan kan, o sadece belirsiz bir fikirken yaşlıydı. Gözlerine bak, eğer inanmıyorsan

Ben."

"Bir daha karşılaşmayacağız," diye söz verdi Morrigan.

Arkasında, sis katı bir duvar halinde dönüyordu. Yerde sürünüyor, Morrigan'ın ayaklarını yalıyor, Kırmızı'nın etrafını sarıyor ve onları bütünüyle yutuyordu.

Teknoloji çarptı ve büyüü ayağının altında ezdi. Julie cesetler ve demirlerle dolu alanda tek başına duruyordu, yüzü şoktan uyuşmuştu.

Sonsöz

Sabah cadılar Bran'in cesedini almaya geldiklerinde onu beyaz çiçeklerin arasına yayılmış halde buldular. Küçük beyaz yıldızlar gibi parlayan, merkezleri Bran'in gözleri kadar siyah olan çiçekler bir gecede büyümüş ve havaya baharatlı bir koku yaymış. Gün sona erdiğinde, çiçeklere Morgan'ın Çanları adı verildi ve Morrigan'ın şampiyonunun ölümüne çok üzüldüğü, ağladığı ve çiçeklerin onun gözyaşlarından fışkırdığı söylentisi dilden dile dolaştı.

Saçmalık. Ben de oradaydım ve o kaltak tek damla gözyaşı dökmedi.

Cadılar Bran'ı Centennial Park'a gömdüler ve mezarının üzerine bir çukur inşa ettiler. Onu istediğim zaman ziyaret edebileceğim söylendi.

Sonraki iki gün Andrea'nın yanında Tarikat'a verilen raporların üzerinde eğilerek geçti. Her deliği tıkamış, her tümseği düzeltmiş ve her tutarsızlığı ortadan kaldırmıştık, ta ki o saf bir insan, bense sadece bıçak meraklısı bir paralı asker olana kadar.

Önümüzdeki birkaç hafta boyunca dünyada sihir olmadığı için geleneksel tıbbı başvurmak zorunda kaldık. Yarım düzine kesiğim vardı, birkaç tanesi rahatsız edici olacak kadar derindi ve iki kaburgam çatlamıştı. Andrea'nın sırtında, normal şartlar altında utanç verici bir çabuklukla iyileşecek bir yara vardı. Parlama sonrası, zaman aldı. Acıya alışık değildi ve ağrı kesicileri avuç avuç içti.

Red gittikten sonra Julie kendi içine çekilmişti. Kararsız cevaplar veriyor ve yemek yemeyi bırakıyordu. Perşembe günü son raporla birlikte izin talebimi de bıraktım, onu eski benzinli Subaru'ma bindirdim ve güneye, Savannah'ya doğru yola çıktım.

babamın evini korudu. Andrea, şövalyeler döndüğünde Tarikat'la işleri düzelteceğine söz verdi.

Yolculuk çok uzun sürdü. Antrenmansızdım ve soluklanmak için durmak zorunda kaldım. Evimin sapağını geçtik ve Pelican Point adında eski bir restorana varana kadar sahil boyunca Eulonia adında küçük bir kasabaya doğru sürmeye devam ettik. Sahibinin bana bir iyilik borcu vardı, yoksa bunu karşılayamazdım.

Restoran, tatlı suyun sazlıklar ve çamur adaları arasından geçerek Atlantik Okyanusu'na ulaşmasından hemen önce nehrin kenarında yer alıyordu. İskelenin yanındaki çardakta oturduk ve karides ve balık teknelerinin tuzlu bataklık labirentinden geçip avlarını boşaltmalarını izledik. Daha sonra içeri, pencerenin yanındaki küçük masaya geçtik ve Julie'yi deniz ürünleri büfesine götürdüm.

Bir seferde hiç görmediği kadar çok yemekle karşılaşan Julie kaskatı kesildi. Tabağını doldurdum, biraz yengeç bacağı aldım ve onu masaya geri götürdüm. Kızarmış karides ve karartılmış tilapia'yı denedi.

İkinci yengeç bacağı kümesini kırdığımda Julie ağlamaya başladı. Ağladı ve yengeç etini yedi, eritilmiş tereyağına batırdı, parmaklarını yaladı ve biraz daha ağladı.

Dönüş yolunda, koltuğunda somurtkan bir şekilde oturuyordu. "Peki şimdi bana ne olacak?" diye sordu sonunda.

"Yaz bitmek üzere. Eninde sonunda okula gitmek zorunda kalacaksın."

"Neden?"

"Çünkü senin bir yeteneğin var. Öğrenmeni ve diğer insanları tanımanı istiyorum. Diğer çocuklar ve yetişkinler, böylece onların nasıl düşündüklerini öğrenebilirsin. Böylece kimse senden bir daha faydalanamaz."

"Benden hoşlanmayacaklar."

"Şaşırsın."

"Sizin de orada yaşadığınız okullardan biri mi olacak?"

Başımı salladım. "Ben çok kötü bir anneyim. Yeterince evde değilim ve evde olsam bile bir çocuğa bakacak en iyi kişi değilim. Ama çılgın bir teyze olmayı başarabilirim. Tatillerde her zaman gelip beni ziyaret edebilirsin. Çok güzel kaz pişiririm."

"Neden hindi olmasın?"

"Hindiyi sevmiyorum. Çok kuru."

"Ya oradan nefret edersem?" Julie sordu.

"O zaman nefret etmediğin bir okul bulana kadar aramaya devam edeceğiz."

"İhtiyacım olduğunda seninle yaşamaya gelebilir miyim?"

"Her zaman," diye söz verdim.

* * * *

Üç hafta sonra Julie'yi Macon Kao Sanat Akademisi'ne bıraktım. Sihirbazlık yetenekleri, benim yetersiz gelirimle birleşince, kolayca burs almaya hak kazanmıştı. İyi bir okuldu, huzurlu bir yerdeydi, bana bir metre yüksekliğindeki duvarlar ve hem makineli tüfekler hem de ok püskürtücülerle donanmış kulelerle çevrili bir parkı hatırlatan iyi bir kampüsü vardı. Fakültenin her bir üyesiyle tanıştım ve hepsi de saçmalamaktan çekiniyor gibiydi. Danışman olarak bir empatları vardı. Julie'nin iyileşmesine yardım edecekti. Bir empattan daha iyisi olamaz.

Sonunda eve vardığımda hava kararmıştı. Her zaman olduğu gibi işaret fişeğinden sonra sihir dünyayı bir süreliğine yalnız bıraktı ve yolculuğu, görünürde mekanik bir neden olmaksızın yarı yolda beni durduran Betsi ile yapmak zorunda kaldım. Sonunda ön kapıya ulaştığımda çok yorgundum. Alacakaranlıkta merdivenleri çıktım ve verandamda kristal bir vazoda bir buket kırmızı gül gördüm. Küçük kartta şöyle yazıyordu: "Özür dilerim. Saiman."

Çiçekleri ve vazoyu çöp kutusuna götürdüm, içimden homurdanarak kapıya döndüm, anahtarına uzandım ve kapının hafif aralık durduğunu fark ettim.

Avcıyı kılıfından çıkardım ve kapıyı parmak uçlarımla iterek açtım. İyi yağlanmış kapının üzerinde sessizce sallandı.

menteşeler. Koridordan geçerken oturma odasının lambasının huzur veren sarı bir ışıkla parladığını gördüm. Kahve kokusu aldım.

Kim bir eve girer, ışıkları açar ve kahve yapar?

Yumuşak adımlarla oturma odasına girdim, avcı hazırды.

"Yavru bir gergedan gibi gürültülü ve sakar," dedi tanıdık bir ses.

Oturma odasına girdim. Curran koltuğumda oturmuş, en sevdiğim ciltsiz kitabı okuyordu. Saçları normal kısa boyuna dönmüştü. Yüzü temiz tıraşlıydı. Bir ay önce sahada bir tanrı adayının kafasını sallayan karanlık, şeytani figüre hiç benzemiyordu.

Beni unuttuğunu sanmıştım. Unutulduğum için oldukça mutluydum.

"Prenses Gelin mi?" dedi, kitabı ters çevirerek.

"Evimde ne yapıyorsun?" Kendini içeri aldı, değil mi? Sanki buranın sahibiymiş gibi kendini rahat hissetti.

"Julie ile her şey yolunda gitti mi?"

"Evet. Kalmak istemedi ama çabucak arkadaş edinecek ve personel de mantıklı görünüyor."

Onu izledim, nerede durduğumuzdan tam olarak emin değildim.

"Sana söylemek istedim ama fırsat bulamadım. Bran için üzgünüm. Onu sevmezdim ama iyi öldü."

"Evet, öyle yaptı. Halkınız için üzgünüm. Çok kayıp verdiniz mi?" Yüzünü bir gölge kararttı. "Üçte biri."

Yanında yüz kişi götürmüştü. En az otuz kişi bir daha geri dönmedi. Ölümünün ağırlığı ikimizin de üzerine çökmüştü.

Curran kitabı elinde evirip çevirdi. "Güç sözcüklerine sahipsiniz."

Güç kelimesinin ne olduğunu biliyordu. Çok hoş. Omuz silktim. "Oradan buradan birkaç tane aldım. Gap'te olanlar tek seferlik bir olaydı. Bir daha o kadar güçlü olamayacağım." En azından bir sonraki patlamaya kadar.

"Sen ilginç bir kadınsın," dedi.

"İlginiz gerektiği gibi not edildi." Kapıyı işaret ettim.

Kitabı yere bıraktı. "Nasıl istersiniz." Ayağa kalktı ve yanımdan geçti. Kılıcımı indirdim, geçmesini bekliyordum ama aniden tehlikeli bir şekilde yaklaştı. "Evine hoş geldin. Gelebildiğine sevindim. Mutfakta senin için kahve var."

Ağzım açık kaldı.

Kokumu içine çekti, yaklaştı, beni öpmek üzereydi... Orada aptal gibi durdum.

Curran sırtı ve onun yerine kulağıma fısıldadı. "Psikiyatri."

Ve bir anda kapıdan çıkıp gitti. Aman Tanrım.

Telif Hakkı

Yayıncı: Penguin Group (ABD)
ISBN-13: 9780441015832
Pub. Tarih Nisan 2008 Telif
Hakkı © 2008

